

özgür gelecek

15 Günlük Siyasi Gazete 1-15 EYLÜL 1995 SAYI: 58 FİYATI: 30.000 TL (KDV DAHİL)

DEMİRBAŞ'IN KATİLLERİNE SORUŞTURMA	SAYFA 6
YENİ POLİTİKA'YA KAPATMA	SAYFA 8
ŞERİATIN KESTİĞİ PARMAK	SAYFA 11
EMİNÖNÜ BELEDİYESİNDE DİRENİŞ SONA ERDİ	SAYFA 14
İPRAGAZ İŞÇİLERİ DİRENMEKTE KARARLI	SAYFA 14
ÇATIŞMADA ÖLEN ALBAY'IN EŞİ	SAYFA 14
"KOÇAM ÇİRKİN POLİTİKALARIN KURBANI OLDU"	SAYFA 14
YDG OKURLARINA GÖZALTI	SAYFA 14
ÖLÜMÜNÜN 19. YILINDA BAŞKAN MAO'YU	SAYGIYLA ANIYORUZ
SAYFA 15	
ATILIM'DAN PKK REFORMİZMİNE DESTEK	SAYFA 19

İHD'nin Dersim ziyareti

► Son iki yıldır Dersim'de daha da yoğunlaştırılarak yaşanan orman ve köy yakmalar, yıkmalar, köy boşaltmalar, gıda ambargosu, zorunlu göçe tabi tutma ve Özel Tim vahşetini yerinde görüp incelemek üzere İnsan Hakları Derneği'nce oluşturulan heyet tarafından 13-15 Ağustos 1995 tarihleri arasında Dersim'e ziyarette bulunuldu.

► İHD tarafından oluşturulan İnsan Hakları Heyeti, bölgede idari yetkililer ve halkla yaptıkları görüşmeleri ve kendi gözlemlerini rapor haline getirdi ve yaşanan vahşeti canlı tanıklarının ağzından kamuoyuna sundu.

► Tunceli Belediye Başkanı Mazlum Arslan: "Tunceli Bitmiştir" Vali Atıl Üzelgün: "Özel Tim'in uygunsuz davranışları olmuştur." İHD'nin gözlemi: "Dersim halkının sözü, dili alınmış."

► Ayrıca 8-10 ağustos tarihleri arasında Dersim'de incelemelerde bulunan İnsan Hakları Yüksek Danışma Kurulu Üyesi Prof. Dr. Tahir Hatipoğlu, incelemeleriyle ilgili hazırladığı raporda "dayanılacak gibi değil; insanlığımızdan utanmış" dedi.

Sayfa 6

Kürt yurtseverlerinin açlık grevleri sona erdi

► Birçok taleplerin yanısıra, özünü Kürt sorununun barışçıl çözümü amacıyla, cezaevlerinde PKK tutsaklarının, dışarıda ise tutsak yakınları ve diğer Kürt yurtseverlerin 14 temmuzda başlatmış oldukları açlık grevleri 13 ağustosta Kürt çocuklarının Galata Köprüsü üzerinde yapmış oldukları gösteriyle sona erdirildi.

Sayfa 10

Eskişehir'de yaşama geçirilemeyen tabutluklar Ümraniye'de

► Ümraniye Cezaevi Eskişehir tabutluğunu aratmıyor. Cezaevi açılır açılmaz tutsaklar üzerindeki saldırılar yoğun bir şekilde yaşanmaya başladı. Tutsaklar üzerindeki bu faşist saldırılar tutsak yakınları ve avukatları tarafından cezaevi önünde yapılan bir basın açıklamasıyla protesto edildi.

Sayfa 9

Serbest Kürsü

Diren,
direnmelisin!

Faşist diktalar insanları yargılı yargısız infazlarla, kayıplarla, işkencelerle sindiremeyeceğini biliyor; işte tam da onları azgınlaştıran durum budur. Gözaltına alındığında eğer örgütsel ilişkilerin polis tarafından tespit edilmişse bu seni fazla etkilememeli, çünkü sen ölümü göze almışsan, senin yenilmez sağlam çelikten disiplinin karşısında onlar aciz duruma düşeceklerdir. Son nefesine kadar diren, direnki başka yoldaşlarını ele verme, örgütsel sırlarını verme. Şunu unutma, bizlerin zincirlerimizden başka kaybedecek hiçbir şeyimiz olmadığını! Eğer konuşursan seni çözmelerinin ardından zafer naraları atacaklardır, bu fırsatı onlara verme. İnancından, kişiliğinden sakın ödün verme. İşkenceye alındığında yoldaşlarını düşün, direnen onurlu yoldaşlarını hatırla, Kaypakkaya'yı düşün ve onu düşünürken yüreğinde ilk hissedeceğin şey gurur olmalı! Düşün bedeller vermeksizin uğruna savaştığımız aydınlık yarınların özgür geleceğimize bir adım daha yaklaştığımızı. Eğer istemiyorsan faşizmin boyunduruğu altında yaşamak o zaman yoldaş diren, direnmelisin taki zafere ulaşana dek! Seninle gurur duymalı yoldaşların. Eğer ölürsen adının altın harflerle tarihe yazılacağını unutma!

G. Gülüney

Selam Olsun!

Partimiz gerek kendi açısından gerekse Türkiye emekçi halkları açısından tarihi ve ileri bir adım atarak sağ ve "sol" tasfiyeciliği mahkum edip MLM'nin asit banyosuna korkmadan girerek kirlerden arınmak için yıkanmış ve bunu da büyük oranda başarmıştır. Halkımızın TKP/ML önderliğine ihtiyaç duyduğu bir dönemde konferans kararları doğrultusunda oluşturduğu merkezi yapısıyla TKP/ML'yi hak ettiği şanlı ve onurlu seviyeye çıkaracağına inanıyor ve 2. OPK'yı selamlıyoruz. Her türden gericiliğe ve parti kaçkınlarını nefretle kiniyor, ayrılmaları kendilerine rehber edinen bozguncuları tarihin çöplüğüne atmak için ileri!

YAŞASIN 2. OPK'MIZ!
YAŞASIN, TKP/ML-TİKKO-TMLGB
İzmir'den bir grup taraftar

Evrensel'e
önerimiz...

29 Haziran Perşembe günü yayınlanan Evrensel adlı gazetedede Carlos Reyna adındaki bir sosyoloğun "Aydınlık Yol, toparlanmaya çalışıyor" başlığı altında bir yazısı yayınlandı. Carlos Reyna'nın bu yazıyı yazmasındaki amaç belli. Kendi görüşleriyle paralellik içermesi, silahlı mücadeleye ve Başkan Gonzalo'ya kara çalmak. Yazıda şunlar geçiyor. "1993 yılında Gonzalo tutulduğu cezaevinde hükümete barış görüşmeleri çağrısı yaparak örgütün bölünmesine neden oldu." Evet tamamen bunlar yazıyor. Belki de Evrensel'i okumayanlar çok şaşıracaklar.

İlk önce şunu belirtmem gerekiyor ki Başkan Gonzalo'dan uzun süredir haber alınamamakta ve yaşayıp yaşamadığı da bilinmemektedir. Yukarıda yer alan sözlerde faşist Fujimori'nin ileriye sürdüğü tezlerden yola çıkılarak yazılmıştır. Yani Peru halklarının katili Fujimori halkın karşısına çıkarak, elindeki yazıları göstererek, bu yazıları öne sürmüştür. Carlos Reyna'da kalkıp böyle bir yazıyı ele almış, sevgili Evrenselimiz de kendi görüşleriyle paralellik arzettiğinden bu yazının üzerine atlamışlardır. Ama atarken şunları düşünmemiş. Uzun süredir kendinden haber alınamayan "çok yaşamayıp er geç öleceği" (Evrensel) söylenen bir . komünistin hem de önderlik niteliğinde olan bir komünistin ağzından böyle sözlerin çıktığından nasıl emin olabiliyorlar. Ne zamandan beri böyle konularda faşistlerin açıklamalarına güveniliyor. Bu açıklamalara güvenerek yazı yazmak hele bu yazıyı araştırma yapmadan günlük bir gazetede yayınlamak kime hizmet ediyor. Tabiki ilk olarak emperyalizme ve daha sonra revizyonizme hizmet ediyor. Halk Savaşı karşıtı olan insanlar o yazıyı okuyunca "Bak, gördüm mü gerilla mücadelesinin önderleri uzlaşmacı, reformisttir, belirli haklar aldıktan sonra mücadeleyi bırakır" diyecektir. Böyle bir yazı karşısında bunları söylemek kolaydır. Evrensel'e tavsiyem Gonzalo röportajını yayınlansınlar. Okuyucularına Halk Savaşı ve Başkan Gonzalo hakkında gerçekleri gösterebilirler.

Gebze'den bir Özgür Gelecek, YDG
ve Partizan okuru

Şan olsun!

Partimiz TKP/ML gerek darbeciliği gerek sağ ve "sol" sapmaları Maoist kızıl güzergahta hareketle ve kararlılıkla mahkum etmiş, MLM bilimiyle sınıf savaşının kızılığına adanmıştır kendini.

ŞAN OLSUN II. OPK'MIZ!
ŞAN OLSUN MAOİST KIZIL
GÜZERGAHTA İLERLEYENLERE!
ŞAN OLSUN KAYPAKKAYA'NIN
IŞIKLI YOLUNDA YÜRÜYENLERE!

Gebze Özgür Gelecek okurları

Merhaba
yoldaşlar,

Bundan bir yıl önce 30 Ağustos '94 tarihinde çok iyi bildiğimiz bir oyun sergilendi. Erzincan'da her türlü gericiliğe karşı koyan 23 yaşında gencecik bir yürek, polis-MHP işbirliği tarafından öldürüldü. Ölü bir insanın arkasından ne yazılabilir ki... Hele bir de o insan çok sevdiği bir insan, bir yakının olursa. İşte burda herşey boğazımda düğümlenir, duyguların bir türlü kağıda dökülemez, kağıda dökülenler sadece gözyaşlarıdır. Ama artık bunları aşmak lazım. Artık gerçekçi, mücadeleci, soğuk kanlı tarafımızı ön plana çıkarmalıyız. Biliyoruz ki; "düşlerimizin arasından ılık bir rüzgar gibi esecekler..."

SINAN GÜRER HEP İÇİMİZDESİN

Nurtepe'den YDG okurları

Akhisar'dan
selamlar

Calışmalarınızda başarılar diliyorum. İçimizde olanlardan haberiniz vardır. Bu olaylardan sonra düşüncelerimi biraz olsun aktarabilmek için şiirimi gönderiyorum. Yayınlarsanız sevinirim. Bu dergime gönderdiğim ilk yazı; çok kez yazdım ama gönderme cesaretim olmadı. Bundan sonra sizlerle yazılarım aracılığıyla görüşmek üzere hoşçakalın.

Dört kişiydiler
Dört kişiydiler,
ülkemde kızıl güller diktiler
ve ben
bir tanesiyim o güllerin
can suyumu verdiler
dört kişiydiler.

Can adarken boy vermek için,
ayrık otları sardı dallarımı,
yapraklarımı
tomurcuktum daha.
Onlar beni yaşama döndürdüler;
dört kişiydiler.
can suyumu verdiler.

Esmâ Güz

Direnenler
kazanacak

Evet dostlarım bu yazımın başlığını böyle koymak zorundayım çünkü gelişen olay aynen öyleydi. Ben 20 temmuz sıcakında evden ayrılarak Sultanahmet'teki Umud Yayımcılık'a gittim. İbrahim Kaypakkaya'nın "Ser Verip Sır Vermeyen" kitabını aldım ve yürüyerek Eminönü'ne doğru geliyordum. Tam Sirkeciye geldiğimde bir topluluk gördüm ve benim de dikkatimi çekti. Ben de bu toplula doğru gittiğimde orda gördüğüm manzara aynen şöyleydi: Bir belediye aracı ve bir de bu aracın içinde seyyar araba duruyor. Tabi bu araba teslimyetçiliğin simgesiydi ve ortalarda bu arabanın sahibi yoktu. Ama bir araba daha vardı. Tabiki yetkililer bu arabayı da almak istiyorlardı, ama bu arabanın sahibi direniyordu ve ordaki toplananlar da seyrediyordu. Ben de bir anlı seyretmeyi düşündüm. Fakat elimdeki kitabı görünce hemen irkildim ve kendime geldim. Ve o anda sanki İbrahimbana "tavir koy" diyordu. Tabiki ben de tavrımı koydum. Ve bağırdım "bırakın beyler bu garibanı" diye. Benim bu çıkışım oradaki kitleye cesaret verdi. "Bırakın beyler" sözleri çoğaldı. Ama belediyenin memuru aynen böyle dedi "Ama beyler ben bu arabayı almasam benim de sicilime kötü şeyler işlerler." Fakat sonra bırakmak zorunda kaldı. Evet dostlar sonuç olarak basit bir haber olsa da bu bir örnektir direnme ve kazanma örneğidir. Tabi burda kazanan seyyar satıcı oldu. DİRENEMLER HER ZAMAN KAZANIR.

Okmeydanı'ndan bir okur

İLAN

Bir kez daha faşizmin azgın saldırılarına ve içte yeşermeye ve partiyi MLM rotadan saptırıp burjuva kulvarlara demirlemeye çalışan sağ oportünist-tasviyecilere dönklere inat konferansını MLM'nin zaferiyle taçlandıran partimize şan olsun.

"Yoldaşlar, artık önümüzde çetin ama şanlı mücadele günleri var; sınıf mücadelesinin engin denizine tüm varlığımızla atılalım!"

YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML,
ORDUMUZ TİKKO,
GENÇLİK ÖRGÜTÜMÜZ TMLGB!
MLM HATTA, SONUNA KADAR DEVRİM,
ZAFERE KADAR SAVAŞ!
YAŞASIN 2. OPK'MIZ!
KAHROLSUN HER TÜRDE GERİCİLİK!

Gebze, Tuzla..Aydınlı, Yayla, İçmeler, Kavakpınar, Şifli, Sülüntepe, Topselvi, Kartal, Maltepe, Esenkent, Gülsuyu, Zümrütevler, İçerenköy, Bostancı, Kayışdağı, Sarıgazi, Dudullu, İhtamurkuyu, Siteler, Birlik, Ümraniye, Esatpaşa, I Mayıs mahalleleri

TKP/ML SEMT ÖRGÜTLÜLÜĞÜ

İLAN

Partimiz üzerine bir karabasan gibi çöken "sol" ve sağ tasfiyeciliğe karşı partimiz nefesleri tarafından azimle yürütülen çabalar sonucu faşist patron-ağa devletini sarsmada bir mevzi daha yaratılmıştır.

Tamamlanan 2. OPK'mız çeşitli milliyetlerden emekçi halklarımızın sömürüsüne son vermede ve DHD perspektifiyle silahının namlusundan çıkacak her kurşun faşist Türk devletine korku, halklarımıza umut ışığı olacaktır. 2. OPK'mızı partizan coşkusuyla zindanlardan selamlıyoruz.

KAYSERİ CEZAEVİ TKP/ML DAVASI TUTSAKLARI

İLAN

Darbecilik, sağ ve "sol" tasfiyeciliğe karşı MLM'nin Dzaferiyle sonuçlanan partimiz TKP/ML'nin II. OPK'sını coşkuyla selamlıyorum.

www.partizanarsiv.net

İLAN

Cemil BUDAK

(Komutan METE)

Vurulan köpek dölü, vurduğun her bir ölü canlanır çiçek açar, her çiçekte bir tohum her tohumda vurduğun bin yiğit doğar açar.

İşte bak en öndeyiz
Halkız biz tükenmeyiz
Tarihler yazar bizi
Biz tarih yazanlarız...
(... Ağustos 1995)

Proletarya partisinde yaşanan darbe-tasfiye sürecinde, tasfiyeci saflarda kalmasına rağmen, cesareti, yürekliliği ve davaya bağlılığıyla hep anacağım komutanım, can yoldaşım; SENİ YÜREĞİMİN ÇELİK KAFESİNDE HER ZAMAN TAŞIYACAĞIM.

İntikamın alınacak Cemo yoldaş!
Mücadele arkadaşın PİRO

Kuşan!

Periyodik sarsıntılarla hırpalanan, uzun bir dönemdir darbelerin geliş yönünü ve amacını doğru tahlil etmekte başarılı olamadığı için içine kapanan, bu nedenle yaraları bir türlü kabuk bağlayamayan kollektif kahraman; yeniden kalkmak üzere ayağa, gerçekleştirdiği oturumunun kararlarıyla kuşanmış olarak, sana ulaşmak üzeredir; hazırlan! Durgunluğun ruhuna okunan "Fatiha"nın son cümlesi ha bitti ha bitecek. Tümünden ve tereddütsüz bir irade olarak; izleri kalmış bu miskinliğin kirlerini ve kokularını yıkamaya girişeceksin. Yeni bir ufukla bezenmiş olarak, kafanı, kollarını, ayaklarını ve nar kızılı yüreğini coşkunun kumandasına vereceksin.

Uzun ve uğursuz bir süreç boyunca namuslu ve kahraman kumandanın iki ayağına yapışmış, biri yürüyüş güzergahını habire çivileyen, diğeri dengesini sarsacak bir delilikle onu sakatlayan iki dost kılıklı düşman ve "ara dönem" kutsayıcıları olarak yaşam hakkı bulan mızımız papazları da kendi utanç verici ruhlarıyla nihayet gerdeğe girmişlerdir. Sonuç; Bir ikiye bölünür dür ve her menzile varış varmayı başaranlarla yürünür bir yol tercihidir. Hayat artık kollektifin aktifi "kimliğiyle" bencilliğin pasifi olarak pratiklenmek, mide bulandırıcı bir bozgunculuk olarak öz mekanına defnedilmiştir.

Şimdi, sınıf siyasetinin kendi ülkesel gerçekliğinde özgün dokuşun ve bunu ısrarla sosyal pratiğe geçirme dirayetinin sahibi olarak düne göre daha netsin. Unutmaki, bu ısrar ve doğrunun sahibi sadece sensin. Evrensel plandaki gelişmeler, ve ulusal plandaki çelişkilerin çığılığı döne döne senin doğru konuştuğunu ispatladı; artık doğru **yapma**, daha acil ve kaçınılmaz bir görevdir. Tarih bilincinin, değiştirme ve evrilmesine taşınan kanı olarak materyalist düşünen beynine daha çok **besleyici** olarak akmak ve yürekten menzil alarak, **bütün bünyene zaman geçirmeden ulaşmak** zorundasın.

Son sekiz yılın muhasebesinden formül bulan ders, düşünce-

Haydi ışığın militanı
Hergün gördüğün envai çeşit insandışılık
manzaraları karşısında "yazık" vay vay vay,
"kahretsin"... demeyi bırak, kahredecek olan sensin;
acıyı da, yokluğu da, karanlığı da ve zamanın en
zalim padişahı KORKAKLIĞI da!

lerini olgunluk düzeyinde bileye soku; saygın bir irade, güven veren bir güç, özgürlüğün yolunu kısaltacaktır, bunun bilincine **KUŞAN!**

İrade ve eylem birliğinin yoldaşlığına tutunan ipeksi eli, gelişmeye ve dönüştürmeye ayak direyen iç

ve dış ketlerine kaygısız cesurlukla İskender'in kılıcının hışmında vurmalıdır. Küçük hesaplar ve ince elemek temkinliliği çelişkilerin ulaştığı boyutla barışık yönü bulunmayan, **yapamamanın sinsi felsefesidir** bunu bil. Yürürek öğreneceğiz. Güncel siyaset-

lerimizi "mola"larımızda deneyimlere dönüştüreceğiz, yapmadan "eleştirme"nin, vurmaktan şikayet etmenin, ve "düşünmekten" bile yorulmanın, utanç verici kültürünün bize ait olmadığını gör. Son sekiz yılın kollektifin bünyesine enjekte edilmiş en kötü huylu virüsünün "İŞ YAPMA, ŞİKAYET ET" olduğunu kavra.

Sen insanlık tarihinin, Türkiye yaprağını yazmaya kaderlenenisin. Bu tarihi yapan yığınlarında öncüsüsün. Senin yüklendiğin bu rolün hiç bir yerinde "**iş yapma, şikayet et**" yazmaz. Çünkü bu acizlerin, düşünce sistematığı iflas etmişlerin, benlik kaygısına yakasını kaptırmışların, loş bir ışıkta tek başına tuvalete gitmekten bile ürküp oturduğu yerde altına edenlerin rezil felsefesidir. Kendini, toplumu ve dünyayı tepeden tırnağa aydınlığa ve ışığa giydirmeye hamle etmiş bir kollektifin ve onun bireylerinin ne için, sıradan olmaktan yelkinerek yiv ve set yatağında yol aldığını ve neleri ve kimleri mağlup edip zirvelere merdiven çıktığını unutamaz. Bu tarihsel yürüyüşle kendine güvenensin.

Haydi ışığın militanı

Hergün gördüğün envai çeşit insandışılık manzaraları karşısında "yazık" vay vay vay, "kahretsin"... demeyi bırak, kahredecek olan sensin; acıyı da, yokluğu da, karanlığı da ve zamanın en zalim padişahı **KORKAKLIĞI da!**

Son sekiz yıllık yaşamının tecrübelerinden yeni menziline varmak üzere ufku hedefleyen başının, taşıyıcı ayakları ve bedeni olarak, dili, kulağı ve parmağı olarak bütünlüğünü, bütün gücünü cesaretle hamlelere kıskırt. Sen gördüysen ben de ulaşırım de; sen tuttuysan ben de kaldırırim de; sen ittiysen ben de deviririm de. Sen olmadan ben, ben olmadan sen özgürlüğün ışıldayan kılıcı olamayız yengili vuruşların.

Unutmaki seni sen yapan, Vartnik'te başbaşa göğze filiz koşturan iki kavağı besleyen kandır. Seni sen yapan, ordulara karşı kırmayla direniş mevzisine tutunan, parmak ısırtıcı kavgandır. seni sen yapan.... çok şey! her şeyinle, seni sen yapmaktan alıkoyan açık ve kapalı ihanete indir hincini; haydi kuşandır değerlerinle bilincini; kuşan!

"İrade ve eylem birliği"ne!

Kollektif kişiliğine, ve kimliğine kuşan. Darlıktan kurtulup, genişliğe; kişisellikten kurtulup gerçekliğe, tepkiden kurtulup yoldaşlığa ve başarmak için

DİSİPLİNE KUŞAN!

MUHABİRİMİZDEN İZLENİMLER

Umut, dağları sarmış in

Baştarafı 24. sayfada

KONFERANS BAŞLIYOR

boyu kıvrıp uzun bir hamur yoruma işine koyuluyor.

"Burada kadın-erkek işi diye bir ayırım yok" demişti Emine. Gerçekten herkes her işi yapıyor. Düşmanla girdiği çatışmada olsun, zor doğa koşullarında olsun her dakikası omuz omuza geçen gerillalar arasında kolektif bir yaşam tarzı hakim. Burada, öznel ve bireyci bir hareket tarzı gösterenler daha çabuk ortaya çıkıyor ve eğitimi daha kolay oluyor.

"Birinci aşamasını tamamladık" derken bir sevinç güllüğü yayılıyor siyasi komiserin yüzüne. Cebinden bir sigara uzatıyor, bir tane de kendisine alıyor; oturduğu yerden ceplerini karıştırıyor. Çakmağını uzatıyor. Sigarasından derin derin çekiyor, bir yandan da sohbeta devam ediyor. Yat-kalk saatleri, nöbet noktaları, savunma birlikleri, yiyecek stoku, iç güvenlik, buna uygun görevlendirmelerin yapıldığını anlatıyor...

Hazan yaptıklarıyla kaplı karşı yamaçtaki patikayı tırmanıyorum. Çıktığım yerin zirvesinden, baktığım tüm yönleri görebiliyorum. Güneş iyice teppeye yükselmiş. Yakıcı ışınları dağların üzerinden vadilere ve ormanlara vuruyor. Karşıdaki dağların sıfırlandığı yere eteklerinin dibine sıkışmış yeşil bir alan uzanıyor. Dağlar, saçları dökülmüş ihtiyar bir adamın kafası gibi yer yer çıplak. Sol tarafa doğru uzanan dağın eteklerindeki ekin tarlaları toprağa saçılmış altın sarısı gibi parlıyor.

Karargâhta; nöbete gidenler, nöbetten dönenler, ekmek yapanlar, yemek pişirenler, çamaşır yıkayanlar, dereye inip banyo yapanlarla yoğun bir faaliyet var.

22 haziran sabahı... Gökyüzü pırl pırl, lekesiz mavi. Delegele gruplar halinde çadırların dışındaki konferans yerine toplanıyor. Hepsinde sınava hazırlanan bir üniversite öğrencisinin heyecanı ve sevinci var. Nöbetçiler uygun noktalara çoktan yerleşmiş. Savunma birlikleri çevreyi kontrole çıkmış vaziyette.

Ve konferans resmen başlıyor...

Fadime, bardakları ve tabakları topluyor. Geniş bir tencerede ısıttığı suyla bulaşıkları yıkamaya koyuluyor. Hem yardımcı olmak hem de sohbet etmek için yanına gidiyorum.

TKP/ML'yle üniversite yıllarında tanışmış. İki yıldır TIKKO içerisinde. Gerilla faaliyetine alıştığını, bir takım eksikliklerine rağmen esasta olguyu kavradığını ifade ediyor.

"Burada TKP/ML'nin II. OPK'sı yapılıyor. Bu konuda neler hissediyorsun?" diye sorduğumda, yüzünde sıcak bir tebessüm beliyor. "Ben de diğer yoldaşlarım gibi çok mutlu oldum. Böyle bir olayı diğer yoldaşlarımla paylaşmak ve bu konferansa şu ya da bu oranda katkıda bulunmak çok sevindiricidir. Bütün samimiyetimle bütün içtenliğimle, yapabileceğim boyutuyla kendimi vermeye, bu çalışmaya onaylamaya, bu çalışmaya katılmaya çalıştım kendimi. Ve gerçekten çok güzeldi, çok mutluyum şu anda."

Güneşin bolca vurduğu yere oturmuş silah bakımı yapıyor Onur. Bu dağlarda üç yıla yakındır dolaşılıyor. Yöreyi, yöre insanlarını iyi tanıyor. Olaylar karşısında sakin ve zorluklar olduğunda sızlanmayan bir yapısı var. Silaha özel bir merakı var.

Güneş sıcaklığını yavaş yavaş hissettirirken günün ilk saatlerinde silahların bakımı yapılır büyük bir özenle. Çünkü bilir ki gerilla kendisi için silah ekmekten, sudan daha değerlidir ve yine bilir ki iktidar namlunun ucundadır.

Çimene serdiği şalın üzerine bağdaş kurmuş. Kucağında tuttuğu silahtan söktüğü parçaları düzenli bir şekilde şalın bir kenarına diziyor. Elindeki silahı sorduğumda; "Seyyar dipçikli G 3, Makina Kimya yapımı. Etkili menzili 750-800 metre arası. 400 metreli nişanı var. 20 mermi alıyor. Yeterli sayıda mermimiz ve şarjörümüz var" diyor bir çırpıda.

"Vuruş etkisi nasıl?" "Kalaşnikoflardan daha etkili menzile sahip." Silah ihtiyacı konusunda "Esas olarak düşmandan elde etme perspektifindeyiz. İkincisi kendi imalatımızı yapmaktır. Bugün gücümüz buna yetmiyor. Ama bunu ileride yapabileceğiz" diyor umutla.

Ortalık iyiden iyiye ısınmaya başlıyor. Üstümdeki kazağı çıkarıyorum. Sivrisinekler ortalıkta cirit atıyor. Çadırın kenarında oturmuş Emine'yle konuşurken bir taraftan da sinek kovuluyoruz. Okul zamanı üniversitede, tatil zamanı köyde çalışmış. Köy kökenli biri. Okul yıllarında TKP/ML ile tanışmış ve iki yıl önce TIKKO'ya katılmış. Konuşmasından yöre insanı olduğuna hemen belli oluyor. "Bölgemize böyle bir görevin veril-

mesi beni çok mutlu etti." diyor. "Yani konferansın burada yapılması ne mutlu... Yani örgütü burada görmek, örgütün o yaşayan unsurlarını o değerlere sahip olan unsurlarını burada görmek coşkulandırıyor insanı. Yalnız olmadığını görüyorsun, yaşadığını görüyorsun, insanların çaba verdiğini görüyorsun. Bu da çok mutlu ediyor insanı. Mesela sen de elinden geleni yapmak için daha bir azimli oluyorsun, daha bir çaba içerisine giriyorsun" sesinde, daha çok duyduğu sevincini ve coşkunun heyecanı var. Sonra, yaşadığı darbe dönemini, ardından oluşan KÖK'ün problemleri sürecini anlatırken heyecan yerini sorgulayıcı bir ses tonuna bırakıyor. "Ama o süreç" diyor, "O süreç geride kaldı. Konferans tüm bunların muhasebesini yapacak, herkesin payını verecek, bunu yapacağına inanıyorum."

Delegelerin hangi koşullarda ve şartlarda buraya toplandığını düşünüyorum.

Türkiye-Kürdistan'ın orda uygulanan katliamı düşünüyorum. Bir savaş var. Dişe diş bir savaş. Köyler bombalanıyor, evler yakılıyor. İnsanlar zorla göç ettiriliyor. En temel ihtiyaçları-

na bile bargo uygulanıyor. Giriş-çıkışlar denetleniyor. Metropollerde en demokratik hakları için ayaklanan emekçiler joplaniyor, kurşunlanıyor, tutuklanıyor. Gecekonduarda, yoksul mahallelerde yaratılan provokasyonlara karşı duranlar panzerlere yem ediliyor.

Devrimci-demokrat-yurtseverler, ya kaybediliyor ya da sokakta, evde infaz ediliyor.

Düşmanın tüm bu saldırıları devrim cephesinde tahribatlar yaratıyor. Korkanlar, safları terk edenler, kaçışın kılıfını uyduranlar peydahlanıyor.

Tüm bu zorlukların içinden sıyrılan gelen delegelerin, Karadeniz dağlarında konferansa oturmaları küçümsenecek bir olay olmasa gerek. Savaşçıların ve komutanların bu sevinci dile getirmelerini daha iyi anlıyorum.

Saat 12.00. Delegele yemeğe oturuyor. Sofrada barbunya, pilav var. Ekmekler dağılıyor. Boşalan yere başkaları oturuyor. Emine çay bardaklarını gölgelik bir yerde yan yana diziyor. Çayını alan uygun bir yere çekilip sohbet ediyor. Delegele, oturdaki tartışmaları savaşçıların arasında açmamaya özen gösteriyor. Savaşçıların da buna uygun davranıyor. Öğlen verilen iki saatlik mola her delege kendisine göre değerlendiriyor. Tartışma ya da belge inceleme ihtiyacı hissedenler çadırlara veya tenha bir köşeye çekiliyor.

ÖZEL TİM'LE ÇATIŞMA

Akşam yemeğinden sonra Siyasi Komiser, beraberindeki iki delegeyle bir ağacın dibine çekiliyor. (Bunlar konferans divan üyeleri. KÖK üyesi olan Siyasi Komiser aynı zamanda bölgenin konferans delegesi) Yanlarına çağırıldıkları

TIKKO Karadeniz Bölge Komutanı'yla röportaj-II

Baş tarafı 24. sayfada

Birçok cezalandırmamızın Alevi köylerde. Bizim dışımızdaki örgütlerin de yapmış olduğu cezalandırmaların büyük çoğunluğu Alevi köylerde olmuştur. Bunlar halkın gözünde büyük bir gösterge oluyor. Birincil olarak Alevilik sorununa ilişkin politikalarımız bu yönde. İkincil olarak askerlik sorunu var. Yani TC'ye askere gitmeme yönünde, halkın bir tepkisi var; bunun örgütlenmesi var. Kürt halkına karşı yürütülen kirlili savaşta TC, insan kaynağını bu bölgelerden, özellikle Karadeniz bölgesinden topluyor. Buna yönelik ajitasyon ve propagandalarımız var; anlatımlarımız var; köy konuşmalarımız var; gençlerin TIKKO içerisinde örgütlenmelerine yönelik çalışmalarımız var. Bu çelişkiyi de böyle ele alıyoruz.

Diğer sorun yaylaların kaldırılması. Burada da TC'nin gerçek yüzü ortaya çıkıyor. Halkı kazanmak için "bizim hakkımızda gibi bir sürü gerçek dışı anti-propaganda yapmış olan TC'nin gerçek yüzü, halkı kimin sevdiği, halk için kimin mücadele ettiğinin göstergesi olarak açığa çıkıyor. İşte yaylalar boşaltılıyor, yaylala-

ra çıkmama yasağı konuyor. Bu noktada biz köylülere, tümbaskıllara rağmen direnmelerini, direnişler örgütlemeleri amacını güdüyoruz. Tüm baskılara rağmen, yaylalarda kalmalarını istiyoruz. Burada gerilla yaylaya girer, köye girmez diye birşey sözkonusu değil. Bugün kasabalara giriyoruz, ilçelerin birçok yerlerine giriyoruz.

— Burada TIKKO'nun dışında DHKC'nin de silahlı birliği var. Dolayısıyla yöre halkının TIKKO'ya yaklaşımı nasıldır, DHKC'ye yaklaşımı nasıldır? Bu konudaki farklılığı ortaya koyar mısınız?

— Zaten TIKKO ve DHKC farklı siyasi çizgileri savunan örgütlerdir; bu temelde zaten esasta bir farklılık vardır. Bunu Karadeniz pratiğinde de görmekteyiz. Şöyle ki, bizim halka yaklaşımımız, halkı örgütleyiş şeklimiz ve TIKKO'nun köylere gruplar şeklinde girip tüm köy halkıyla konuşma, evlere girme, alabildiğince geniş bir ajitasyon ve propagandayı hedefleme durumu varken DHKC'de bu daha farklıdır. DHKC, sadece köylere bir iki insanını gönderir, bunlar girer çeşitli ihtiyaçlarını alır, gelir. TIKKO

esas olarak savaşan bir örgüt olmasıyla birlikte aynı zamanda halkı örgütleme gibi bir misyona da sahiptir, tüm halk ordularında, kızıl ordularında olduğu gibi. Böylesi bir ordu da geniş bir şekilde ajitasyon-propagandayla, halkı örgütlemek, halkın kültürel şekillenmesine etki edilecek, ideolojisini devrimcileştirmeyi hedefler. Askeri örgütlenmemiz, yani köylere girişimiz, oraları örgütleyişimiz bunun paralelinde olur. DHKC ise öncül savaşı çizgisini izliyor. Onlar, "vurusak halk gelir" temelinde çalışıyor ve köylülere geniş biçimde gitme sözkonusu değildir. Elbette halk bunu görüyor. Bizim daha çok girmemiz, bölgede DHKC'den daha önce çalışmaya başlamamız gerçekliği nedeniyle halk bizi daha yakından tanır. Bölgede birçok şehidimiz var ve bunların halka bir yansımaları vardır, bölge halkı TIKKO'nun faaliyet gösterdiğini gayet iyi biliyor. Bunları da görmekteyiz.

— Ayrı bir konuya geçmek istiyorum. Burada TKP/ML, II. Olağanüstü-Parti Konferansı'nı gerçekleştirdi. Dolayısıyla sizin üzerinize büyük görevler düştü. Birincisi bu konuda

bölge açısından bunun güvenilir bir şekilde yürütülebilmesi için çabamız neydi? İkincisi savaşçıların faaliyet içerisinde konferansın burada yapılması nasıl karşıladılar?

— Bölgemiz açısından TKP/ML II. OPK'nın bölgemizde yapılması onur vericidir. Bunun mutluluğunu yaşamaktayız. Elbette bu yüzden çeşitli askeri tedbirlerin daha üst boyutta alınması gerekiyor. Düşmanın herhangi bir şekilde bu toplantıdan haberdar olması halinde, büyük bir ablukanın sözkonusu olacağını ve güçlerini daha da artıracığını, bunun da büyük saldırıları beraberinde getireceğini düşünüyoruz. Bunun paralelinde daha bir gizlilik içerisinde, daha bir askeri tedbirlerin artırılması ve tüm savaşçılarımızın bu noktada varolan askeri kurallarımız ve disiplinemizi en üst boyutta işletmekten ve canı gönülden bunun siyasal olarak neler getirdiğini, OPK'nın ne demek olduğunu, bunun partimiz açısından nasıl bir tarihi öneme sahip olduğunu öncelikle bilinçlerini yerleştirecek, onları bilinçlendirerekten yaptık. Sonrası disipline; burası bir askeri örgütlenektir, burada disiplin esastır. Disiplinemizi o

noktada daha bir katılaştıraraktan yaptık.

— TKP/ML geçtiğimiz yıl bir bölünmeyle karşı karşıya kaldı. Kamuoyunda tasfiyeciler, darbeciler denilen bir kesim çıktı. Aradan bir yıl geçti. Doğal olarak da TKP/ML kendi iç sorunlarını yaşayarak bu süreç geldi. Konferanstan bu konuda beklentileriniz nedir?

— Sizin de belirttiğiniz gibi Parti, 18 Nisan'da bir darbe yaşamıştı ve biz darbeden sonra bölgesel bir dönem yaşadık. Bölgesel dönemin bölgemiz açısından bir çok sorunları mevcuttu ve genel olarak Partimizin bu bölgesel dönemde birçok sorunu yaşadığını biliyoruz. Elbette konferans bu bu sorunlardan bir bütün olarak MLM'nin zaferiyle çıkacağına inanıyoruz. Buna inancımız tamdır.

— Konferans burada devam ettiği süre içerisinde sizin gerilla birliği içerisindeki birkaç insanı koptu. Bu konudaki düşüncünüz nedir? Neden bu kopuş yaşandı?

— Kopan insanları, zaten geçmişte sorunlu insanlar olarak değerlendiriyordum ben. Bu insanların birçok sorunları vardır. Esas

ce bir aydınlık

Çatışmanın içinden...

S anırım 25 Haziran günüydü. Konferansla ilgili aldığımız bir görevi yerine getirmek için yola çıkmıştık. Ormanlık bir alandan çıkmış, açık bir arazide yürüyorduk. Aynı zamanda burası tarlaların başladığı bir alandı. Karanlık çöktü, çökecek gibiydi. Buradan; olası bir durumda silahlarımızı her an ateşleyebilecek bir vaziyette geçiyorduk. Açık alana henüz girmiştik, nereden geldiğini fark edemediğimiz bir köpeğin ayaklarımızı dolandığını fark ettik. Köpek, kovalamak isteyen bir yoldaşın paçasına yapışmaya çalışıyordu. Bulduğumuz yerde birilerinin olabileceğini düşünerek çevreyi dikkatlice incelemeye başladık.

Birden köpeği çağırın bir ses duyduk ve hemen mevzi aldık. Bulduğum yerden bir kararı gözüme ilişti. Bu bir çobana benziyordu. Üzerinde çobanların giyindiği abadan vardı. Adamın çoban olabileceğini düşündüm. Çünkü çobanlar bazan geç saate kadar kalabiliyorlar. Birlik halinde rastgele ateş ediyordular. İlk davranışta üstünlüğü ele geçirmiştik. Üzerimize gelmeye cesaret edemiyorlardı. Kademeli bir şekilde çatışma alanından çekildik. Bizde herhangi bir yara yoktu. Moralimiz yerindeydi. Düşman peşimizden gelmiyordu. Can derdine düşmüştü. Bunun özel bir tim olduğu kanaatindeydik. Önemli bir mevkiye pusu atmış olmalarına rağmen çok beceriksiz davranmışlardı. Bu pusunun bize mi, yoksa DHKP'lilere mi yönelik yapıldığını pek çıkaramadık. Ancak her halükarda bu bölgedeki gerilla güçlerine karşı bir pusu olduğu açık. Pusu bizim birliğe denk geldi. Ve birliğimiz, düşman pususuna saldırıyla cevap verdi.

Güher sonra ana karargaha vardığımızda durumu değerlendirdik, gerekli tedbirleri aldık...

Daha sonra tekrar gittiğimiz köylerde bunların özel tim olduğu netlik kazandı. Çatışmaya girdiğimiz özel timin köylülerin "dün akşam çatışma sesi duyduk" soruları üzerine "Domuz sürüleriyse karşılaştık" yanıtını vererek olayı ört-bas ettiğini öğrendik. Eh tabi ölülerini de gizlerler. Bu tür şeyler düşmanın başvurduğu taktiklerdendir.■

bölge komutanıyla hararetli bir şeyler konuşuyorlar. Komutan, gidip komutan yardımcısını getiriyor. Yeniden tartışıyorlar. Bir karara varıp kalkıyorlar ve komutan yardımcısı bir gerilla birliğiyle yola çıkıyor. (Bunların bir ihtiyaç için yollandıklarını öğreniyorum.)

Karanlık ormana iyice çökmüş, vakit epey ilerlemişti. Közün etrafındaki koyu sohbet çemberi yavaş yavaş çadırlara çekildi.

Sabah beşte uyandıığımızda, akşam giden gerilla birliğinin döndüğünü ve beraberlerinde getirdikleri yeni birini görüyoruz.

Delegeler toplantıya çekildikten sonra karargâhta yeni bir hareketli gün başlıyor.

İki gün sonra bir gerilla birliği yine akşam vakti komutan yardımcısı sorumluluğunda yola çıkıyor.

Beş gün sonra uykunun derin bir yerinde uyandırılıyor. He-

nüz zifiri karanlık. Göz gözü görmüyor. Çadırlar sökülüyor. El yordamıyla eşyalar toplanıyor, çantalar hazırlanıyor. Olağanüstü bir hareketlilik var. Yanımdakinden yarım yamalak, yola çıkan birliğin özel tim pususuna düştüğünü ve çıkan çatışmada gerilla birliğinin pusuya karşı pusu atarak iki özel tim elemanını safdışı ettiğini, kayıp vermeden karargâha geri döndüğünü öğreniyorum.

Güvenlik nedeniyle hemen buradan başka alana çekilmemiz gerekiyor. Kısa zamanda toparlanıyoruz. Daha önce böylesi durumlar gözünde bulundurularak yapılan düzenlemeye göre gerilla birlikleri harekete geçiyor.

İki gün çekildiğimiz alanda bekliyoruz. Savunma birlikleri çevreyi inceliyor. Gelişmeler değerlendiriliyor, olay sonrasında herhangi bir hareket gözlenmiyor. Siyasi Komiser ve komutanlık durum değerlendirilmiyor. Olağanüstü bir durum olmadığı için yeniden alana iniliyor, çadırlar açılıyor. Konferans fazla zaman kaybına meydan vermeden normal toplantısına devam ediyor.

Günler geçmesine rağmen olay hakkında kamuoyuna herhangi birşey yansımada. Halbuki orta yerde bir çatışma vardı. Daha sonra düşmanın gittiği bir köydeki köylülerin "Dün akşam silah sesleri duyduk, çatışma mı oldu?" sorusu üzerine, özel tim mensuplarının "Domuz sürüsüyle karşılaştık" yanıtını verdiğini öğreniyoruz.

Olaydan sonra karargâhta en ufak bir durum, değerlendirilmeye alınıyor. Bir ağaç kırılmasından, bir taş yuvarlanmasından kulak kabartılıyor.■

DEVAM EDECEK

TIKKO Karadeniz Bölge Komutanı'yla röportaj-II

İtibariyle, kısaca değerlendirdiğimiz zaman ideolojik bir güçsüzlüğün ifadesidir bu kopuş. Ideolojik mücadeleden kaçışın bir ifadesidir. Siyasal olarak birşeyler getirememenin ifadesidir. Ve bunlar Partimizin içerisindeki olumsuzlukların edebiyatını yapıyor, birçok sorunlarımız vardır, biz bunlar yoktur demiyoruz. Ama çeşitli yol ve yöntemlerle bunların çözüleceğini, ortadan kaldırılabileceğini biliyoruz. Buna inancımız tamdır ve bu noktada il. OPK'nın önemini biliyoruz. O noktada bu insanlarla bölgesel dönemde de çeşitli sorunlar yaşanmıştır. Bu insanlar Partinin birer değerleriydi ama bugün ideolojik güçsüzlükleri dolayısıyla köptüler. Çeşitli ideolojik yöntemlerle yüklenip bunları kazanabilirdik fakat kullanmış oldukları yöntemler çok sakatı, artık ideolojik bir bitiş yaşıyorlardı ve tahammülleri yoktu. Hele burada çıkış yöntemleri çok olumsuz ve siyasalaktan çok çok uzak bir, tek tek kopuş yaşadılar. Bunlar iç siyasal disiplini olan insanların yapmayacağı şeylerdir. Siyasal kimliği olan, ideolojik olarak güç-

lü olan insanlar ayrılışlar bile, tek tek kopuşları bile olsa siyasal bir nitelik arzeder. Bunlarda ise böyle bir nitelik görmekteyiz, siyasal bir çıkışı yok, sadece kısaca ifade edebileceğimiz ideolojik güçsüzlükleri var, hesap vermektan kaçınmaları var. Böylesi bir durum söz konusudur.

— Bunlar kopuştan sonra kendi başlarına kaldılar burada. Onların bu kopuşu ve kendi başlarına kalmalarından dolayı özellikle bazı sorunlar yaşadınız. Güvenliğinizi tehlikeye atan bir yan oldu mu?

— Elbette ilk yaklaşımları itibarıyla OPK'yi sabotaj edebilecek bir çıkış yaptılar ve bu güçte olabileceklerini düşünerekten savaşıları provoke etmeye yönelik bir çaba içerisine girdiler. Ama savaşıları provokasyona gelmedi. Onun akabinde OPK'yi tehdit eder nitelikte çeşitli tavırlara girdiler. Bunlar da Partimizin ve bölge komutanlığımızın aldığı kararlardan dolayı hayat hakkı bulmadı. Bunun sonucunda çeşitli zaafırlara uğratabilecek hareketlerde bulundular. Ama bunlar bölge komutanlığımızın insiyatifi doğrultusunda en aşkari bir zarar gelmesini sağlayacak

bir hareketlilikle şu durumda aşılmasıdır.

— Bugün il. OPK'nın başarıyla bitirdiği açıklaması yapıldı. Bu konuda duygu ve düşünceleriniz nelerdir?

— Elbette il. OPK, Partimizin ayakları üzerine dikilmesi için tarihsel bir öneme sahiptir. Partinin ayakları üzerine dikilmesi dostlarımıza güven, düşmanlarımıza korku vermektedir. Çeşitli mekanizmalar artık işler durumdadır, sorunların bu mekanizmalar içerisinde çözülmesi gerçekleştiği vardır. Hele bölgemiz içerisinde bunun yapılabileceğiyle sonuçlandırılması gerçekten onur verici bir durumdur.

— Son olarak çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına söyleyeceğiniz birşey var mı?

— Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına, partimiz TKP/ML saflarında örgütlülüğe katılmalarını, halk ordumuz TIKKO içerisinde silahlı mücadeleye atılmalarını, gençlik örgütümüz TMLGB'de gençlerin saf tutmalarını, TC'nin yıkılması için halkımızın bu bilince örgütlenmesi ve kenetlenmesi gerektiğini bunun da TKP/ML saflarında olacağını, TKP/ML önderliğinde olacağını

İleri adım

Ozan Can Bakış

Herşey parti için- Parti devrim için

"İktidar uğruna mücadelede, proletaryanın örgüten başka silahı yoktur" (Lenin)

Partinin önemini kavramak için onun neden önemli olduğunu kavramak gerekir. Politik iktidar savaşımında proletaryanın burjuvaziye karşı Parti'den başka silahı olmadığı için önemlidir. Parti olmazsa sınıf adına, sınıf savaşımı adına ne yapılabilir? Hiçbir şey. O halde Parti'yi kavramak ve niteliğine uygun inşa etmek için en çok Lenin'e başvurmak ve Lenin'den öğrendiklerimizi Parti'nin dün ve bugünüyle kıyaslamak durumundayız.

Leninist Parti'nin neresindeyiz? Parti'yi ve Parti inşasını nasıl ele alıyoruz? Parti önderliğinin yaratılması, kalıcılıştırılması, Parti'nin kurulması, Parti'nin kitleselleştirilmesi, Parti'nin savaş aygıtı durumuna getirilmesi, Parti'nin politik-ideolojik-askeri otorite haline getirilmesi ne demektir? Bu bizim savaşımımızın somutunda nasıl olacaktır?

Leninist Parti inşası ile Parti'nin kuruluşu birbirine karıştırılmamalıdır. Sözü ettiğimiz Parti'nin inşasıdır, çelikleştirilmesidir.

Bugün neden Parti önemlidir? Neden "Herşey Parti için, Parti Devrim için" şiarını haykırıyoruz? Bunun mevcut gerçekliğimizdeki anlamı nedir?

Önce şunu kabul etmek gerekir. Ülke ve dünya proletaryasına, halkımıza ve kendimize kapsamlı bir özeleştirilme vermek durumundayız. Neden? Zira sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt alabilecek nitelik ve kapsama henüz varamadık. Bu MLM'lerin sınıf savaşımında en büyük eksikliği ve hatasıdır. Şunu belirtmek gerekir ki Parti'nin önemli yeterince bilince çıkarılmış ve onun somutumuzda alacağı biçim yeterince kavranmış olsaydı durum elbette çok farklı olacaktı. Bu belirlemeleri neden yapıyoruz? Günah çıkarmak için mi? Kesinlikle hayır! O halde bir olguyu değiştirmek, yenilemek için olgunun mevcut durumunu kapsamlı biçimde tahlil etmek zorunludur. Bizde belirlemeyi bunun için yapıyoruz.

Olguya müdahale onu tanımakla, sorunları çok kapsamlı olarak belirlemekle başlar. Müdahale için tanıma ve belirleme-teshis bir adımdır. Ancak tedavinin yani değiştirmenin adımı atılmazsa tüm çabalar boşuna...

O halde asıl olan belirlemeden çıkıp müdahale etmek durumundayız. Esas sorunumuz budur. Toplumda, Partide, bireyde ki her olumsuz, yanlış, köhnemişe müdahale etmek Müdahalede köhnemişi yıkmak, gelişimi, dinamiği büyütmek ve inşa etmek başka yöntemli olmamalıdır. Yöntemde yapılacak yanlış istediğimiz sonuçlardan, amaçlardan uzaklaştırarak. Bu, önemle kavranmalıdır.

Somutumuzda gerekli belirlemelerin esasta yapıldığını herkes kabul etmelidir. Şimdi müdahale zamanıdır. Yıkıp yeniden inşa etme zamanıdır. Değiştirme, dönüştürme zamanıdır. Yeniden kalıba dökmek zamanıdır. Müdahalenin tüm aşamalarında, tüm zamanlarında değiştirmenin, yeniden kalıba dökmenin tüm aşamalarında Leninist Parti'nin ilkeleri en ince, en kapsamlı, en etkili biçimde uygulamak durumundayız. Bu uygulamayı "Parti herşeye müdahale etmelidir", "Parti herşeye önderlik etmelidir" şiarlarıyla yaşamsal bir bütünlük haline getirmeliyiz. Tüm bu aşamalar ve biçimler Parti'nin kurulumunda değiştirilmeli ve kalıcı ürünlere, geleneklere dönüştürülmelidir. Aksi durumda yeni bir kendiliğinden süreç yaşanır ve herşey alır götürür. Yarattılan değerler ve ürünler Parti'nin inşasında, kalıba dökmesinde kullanılamaz. O halde sormak gerekir; Parti'nin inşasında, güçlenmesinde, çelikleşmesinde kullanılmayan bir ürünün ne anlamı vardır? Neden üretiyoruz? Kişilerin, alanların çıkarı için veya duyguların tatmini için mi? Biraz ciddiyet ve önemle soruya yanıt verilmelidir.

Partiden başka silahımız var mı? Elbette yok diyeceğiz. O halde bu silahın niteliği ve üstünlüğü herşeyde belirleyici olacaktır. Bunun önemini kavramalı ve tüm faaliyetlerimizde temel olarak almalıyız. Şöyle bir kaygı taşınabilir: Parti -araç- amaç haline gelmez mi? Hayır. Kesinlikle hayır. Zira için Parti sorusuna verilen yanıt açık ise hiç kaygı taşınmamalıdır.

Yeni bir süreç girdik. Her yönüyle yeni bir süreç. Toplumsal çelişkilerin şiddeti, boyutu, devinimi, hareketin gidişatı tüm düşmanlarımızın mevcut durumu... Tüm bunlar Parti'nin gelişmesi, mücadelesinin boyutlandırılması için muazzam avantajlar sağlamakta. Bu avantajlara 2. OPK'nın yapılmış olması da eklenirse koşulların bize birçok olanak sunduğunu rahatlıkla belirleyebiliriz. Bu bir belirlemedir. O halde şimdi müdahaleyle başlamalıyız herşeye... Müdahale etmekle başlarken edilgen değil, coşkulu, kararlı ve güvenli biçimde saldırgan olmalıyız. Yani edilgen, savunma durumunu bırakmalı, saldırı ruhunu kuşanmalıyız.

Partiye, halka, devrime, yoldaşlara zarar veren herşeye saldıracağız. Yıkılması gereken ne varsa yıkmalı ve kendi düşüncelerimizi, otoritemizi kurmalıyız. Politik-ideolojik olarak hiç açık kapı bırakmamalı, uzlaşmamalıyız. En radikal olmamız gereken yan burasıdır. Örgütsel esneklikle bütünlüğe bir ideolojik radikalizm temel saldırı yöntemimiz olmalıdır. Kavgaçı kitlelere mal etmek ve sağlam bir inşa, işte bu saldırı ruhu içinde gerçekleşir. Buna gerekçe üretmeler, mevcut durumu korumaya çalışanlar, geriye, çürümüşlüğü temsil edeceklerdir.

Mevcut durumumuz geri ve statükocudur. Bu statüko yeni sürecin başlamasıyla parçalanacaktır. Yenilenme, üretkenlik, değiştirmek ve sürekli çürük yünden ayıklanmak Parti ve örgütler bütününe savaşa göre şekillendirmek, buna göre kadrolar ve savaşılar yetiştirmek, tüm bunlar için saldırı ruhunu kuşanmak yeni sürecin temel özelliğidir. Kişiler, alanlar değil. Partinin merkezi önderliğinin kayıtsız şartsız belirleyiciliği, ancak esasta da yönlendiriciliği, müdahaleciliği denetleyici ve harekete geçirici fonksiyonu ve bireylerden kurtarıp herşeyi ilkelere göre ele alması yeni sürecin bir başka temel ve katı özelliğidir.

Parti örgütleri ve her birey söylemlerine göre değil, "eskiliği-yeniliği"ne göre değil, üretkenliği, yaratıcılığı iradi müdahaleciliği, ilkel yaşamı, Parti ve devrim için yaşamını ortaya koyup koyamadığına, biri on, onu yüz yapıp yapmadığına göre ele alınmalıdır. Tüm faaliyetlerin (örgüt-birey) temel kriteri bu olmalıdır. Başarıların, gelişmelerin öni açılmalı, tevgik edilmelidir. Devrimleşme, komünistleşme böyle sağlanır. Öbür taraftan hiçbir şey üretmeyen, üretilenleri tüketen ve bunun üzerine söylemlerle hakam kesen cücelere Parti'de yaşam hakkı tanınmamalıdır. Ya dönüşmeli ya dışlanmalı. İşte Parti Leninist niteliğini böyle kazanabilir ve sürdürebilir.

İşte "Herşey Parti için, Parti Devrim için" şiarı böyle anlam kazanır ve savaşımımızda cisimleşir. Bizi geleceğe taşıyabilir. Yani, "Ya ölü yıldızlara hayatı götürüceğiz, ya dünyamıza inecek ölüm."

Gazetemize
toplama

■ Haber Merkezi-
Gazetemiz Özgür Gelecek'in istisnasız tüm sayıları gibi 16-31 Ağustos 1995 tarihli 57. sayısı da İDGM C. Başsavcılığınca toplatıldı. Toplatılmaya, 10. sayfada yer alan "Partizan bilinciyle donanan yürekler yine bir aradaydı", 2. sayfada yer alan "İl. OPK'nın yol göstericiliğinde her şey parti için, parti devrim içindir"; yine aynı sayfada "Devrimciliği bırakmanın yeni adı: ayrılıyorz" ve "İl. OPK'yı selamlıyoruz"; 4. 5. ve 24. sayfalarda yer alan "Dün bizden korkan halk, bugün sahipleniyor"; 9. sayfada yer alan "Kürt yurtseverlerin açık grevleri yayılıyor"; 10 sayfadaki yer alan "TMLGB OPK'yı molotoflarla selamladı"; 12. 13. sayfalarda yer alan "Devrimci bir ordu varlığımızın teminatıdır" başlıklı yazılarla "örgüt propagandasının yapıldığı", 6. sayfada yer alan "İki muhbir cezalandırıldı" ve "DHKC Sivas'ta karakol bastı"; 7. sayfada yer alan "M. Tahsun Budak'ı tarfi kazasında yitirdik"; 11. sayfada yer alan "Üraniye tabutluğuna karşı mücadele çağrımızdır" başlıklı yazılarla "örgüt açıklamasının yayımlandığı"; 15. sayfadaki "Kavgadan kaçmak kurtuluş değildir" başlıklı yazıyla "halkın ırk ve sınıf farkı gözetilerek kin ve düşmanlığa açığa tahrik ettiğimiz"; 7. sayfada yer alan "ABD'nin Doğu'suyla sözde emekçilerin Doğu'su aynı yolun yolcusu"; 20. sayfadaki "PKK'nin 15 Ağustos atılımı" başlıklı yazılarla "Devletin ülkesi ve milletin bölünmez bütünlüğünü hedef alan propaganda yapıldığı" gerekçe gösterilmiştir.

Ekmek zammına
protesto

■ İzmir/Özgür Gelecek-
20 ağustosda, Buca Halkevi İnönü Şubesinde, ülkemizdeki siyasi ve ekonomik krizler konusunda bir basın açıklaması yapıldı. "Şimdiye kadar çare diye pek çok paket hazırlandı. İşte bunların en sonuncusu ekmeğe yapılan zam. Zaten pek çok gıda maddesi emekçi halkımızın sofrasındaki yerini çoktan terk etmişken, şimdi de ekmeğimize göz dikildi. Bir yandan özelleştirmelerle ve değişik gerekçelerle binlerce işçi işinden atılıyor, açlığa terk ediliyor. Bir yandan da çalışanların geliri sürekli gerilerken, enflasyon ve hayat pahalılığı dayanılmaz boyutlara ulaşıyor" diye belirtilen basın açıklamasında "YETER ARTIK". Onların açtığı paketler halkımıza yoksulluktan zandan ve zulümden başka bir şey getirmedir. Biz de kendi paketimizi açalım. Egemen güçlerin topekün saldırısına karşı, emekçi halkımızı örgütleyelim" denildi.

İHD'nin Dersim ziyareti

Ankara/Özgür Gelecek-
Genelde Türkiye Kürdistanı'nda özelede Dersim'de uygulanan devlet terörü, İnsan Hakları Heyeti'nin Dersim'e gidip orada yaptığı incelemeler, tüm çıplaklığıyla raporlaştırılarak İHD Genel Başkanı Akın Birdal tarafından basına ve kamuoyuna sunuldu.

İHD Başkanı
Akın Birdal

Bugüne kadar Dersim'e gitmek isteyen, aralarında resmi heyetlerinde bulunduğu birçok topluluk, OHAL valiliği tarafından "güvenlik" gerekçesiyle engellendi. Çünkü Dersim'i yola getirmek, uslandırmak için yaptıkları katliamları kamufle etmektedir amaçları.

Bilindiği gibi Dersim'de 1.5 yıldır yoğun olarak orman ve köy yakmalar, köylerin boşaltılması, gıda ambargosu, göç ettirmeler Özel Tim vahşeti yaşanmaktadır. Son zamanlarda Dersim'de İnsan hakları ihlallerinin ulaştığı boyut ve Özel Timin uygulamaları kamuoyunun dikkatini çekmesi nedeniyle İHD Genel Başkanı Akın Birdal'ın başkanlığında "İnsan Hakları Heyeti" oluşturularak 13-15 ağustos günleri arasında Malatya üzerinden Dersim'e gidilerek halka yapılan zulmü yerinde görüp, incelemeler yapıldı. İHD Genel Başkanı Akın Birdal'ın rapor haline getirdiği bu somut incelemeler 15 Ağustos 1995 günü Ankara İHD Genel merkezinde yapılan bir basın açıklamasıyla kamuoyunun gözleri önüne serildi.

Heyet 13 ağustosta Malatya-Elazığ-Tunceli karayolunda 5 kez durdurularak aramadan geçirildi.

BELEDİYE BAŞKANI
MAZLUM ARSLAN
"Tunceli bitmiştir"

Heyetin; Belediye başkanı, başsavcı vekili, vali ve halk-

la yaptığı görüşmeler sonucu oluşturulan raporda belediye başkanı Mazlum Arslan; köylerin önemli bir bölümünün tamamen boşaltıldığını, çatışmaların faturasının devlet tarafından halka çıkartıldığını, göç ettirmeler nedeniyle Dersim'in 25 bin olan nüfusunun 40 bine ulaştığını belirterek köylülerin evlerine, topraklarına dönmelerinin en sağlıklı yol olduğunu açıklarak, OHAL valiliğinin, 36 m²'lik bir konutun inşaat maliyetini karşılayacak bedeli ödeme sözü verdiğini ancak ailelerin kalabalık olması ve sözü edilen alanın bir oda büyüklüğüne tekabül etmesi nedeniyle vatandaşın buna ilgi göstermediğini, gıda ambargosu olduğunu, aynı zamanda Dersim merkezine ilçe ve köylerle iletişimin kopuk olduğunu, sözcüleri, Ovacık Belediye Başkanının 1.5 yıldan beri Tunceli'ye gelemediğini ancak telefonla dertleşebildiklerini, Ovacık-Hozat vb. ilçelerde insanların barakalarda, sefalet içinde yaşadıklarını, Dersim'e doktor, veteriner ve öğretmenin gelmediğini, apantistten insanların öldüğünü, okulların öğretmensiz olduğunu, 2 bin öğrencisi bulunan merkez cumhuriyet lisesinde çok az öğretmenin olduğunu belirterek "Tuncelilerin okuma hakkı elinden alınmıştır, Tunceli bitmiştir" diye duygu ve tepkilerini dile getirmektedir.

TUNCELİ VALİSİ
ATIL ÜZELGÜN
"Tunceli Üzerinde
oyunlar oynanmak
isteniyor"

Vali Atıl Üzelgün bazı dergi ve gazeteleri göstererek basında Tunceli hakkında kamuoyuna yanlış bilgi verildiğini ve Tunceli üzerinde oyunlar oynanmak istendiğini Özel Timlerin uygunsuz davrandıklarını, bu nedenle bazılarının açığa alındığını, bazılarının da başka bölgelere kaydırıldığını belirterek Tunceli'de boşaltılan toplam

köy sayısının 123 olduğunu söyledi.

HALKLA YAPILAN
GÖRÜŞME

1.5 yıldır gıda ambargosuna maruz kaldıklarını, köylülere yarı aç yaşayabilecekleri kadar yiyeceğin; ancak nüfus kayıt örneği çıkarmak, dilekçe yazmak, sevk ettirmek gibi bir yığın işlemle sonra verildiğini; un, şeker gibi yiyeceklerin her gün karakola gidilerek parça parça teslim edildiğini, değirmenlerin hemen tümünün kapatıldığını ve açıkları da sadece 2 gün çalıştırıldıklarını dile getirerek Tunceli-Ovacık yolu üzerindeki tüm asma köprülerini yıkıldığını, Anafatma ve Dinar asma köprülerinin de kesilmek suretiyle ortadan kaldırıldıklarını, bununla nehrin bir tarafından diğerine gıda geçişlerinin engellenmesini amaçladıklarını söyleyip, Meslek Yüksekokulu ve İmam Hatip Lisesine asker yerleştirildiği, Ovacık, Nazımiye ve Pülümür'e günün 1-2 saatinin dışında girmenin imkansız olduğunu, bazen haftalarca giriş-çıkışın mümkün olmadığını, şehre sebze girişinin güvenlik gerekçesiyle aksadığını belirttiler.

Heyetin, bölge halkı üzerindeki gözlemleri sonucu ortaya çıkan tablo içler acısı. İsyankar Dersim halkının terörize edildiğini, halkın yüzüne korku ve tedirginlik çöktüğünü, kimsenin konuşmak istemediğini, sözü, dili alınmış, işsizlik, açlık ve yoksulluğun halkı esir aldığını, adım başında elinde bez parçası bulunan onlarca çocuğun aynı anda 3-5 lira alabilmek uğruna ayakkabılarını tozunu almak için yarıştıklarını gözlemlediklerini söylüyorlar.

DERSİM'DE
İNCELEMELERDE
BULUNAN
PROF. DR. T.HATİBOĞLU
"İnsanlığımızdan
utandım"

Dersim'de yaşanan insan hakları ihlalleri ve Özel Timin estirdiği terörün iyice ayyuka çıkmasıyla devletin bazı resmi organları görüntüyü kurtarma kaygısıyla bi zahmet bölgeye gitme gereksinimi duydular.

8-10 ağustos tarihleri arasında İnsan Haklarından Sorumlu Devlet Bakanı Algan Hacaloğlu ile birlikte insan hakları ihlallerini incelemek üzere Dersim'e giden İnsan Hakları Yüksek Danışma Kurulu üyesi Prof. Dr. Tahir Hatiboğlu, Konut Doku Kurulmazlığı Alt Çalışma Grubu Başkanı olarak yaptığı incelemeler sonucu, kurula sunmak üzere bir rapor hazırladı. Bu raporun özelliği birincisi resmi olmasıdır. İkincisi hükümetin açıkça suçlanmasıdır.

İnsan Haklarından
Sorumlu Devlet Bakanı
Algan Hacaloğlu

Hatiboğlu, raporunda bölgedeki sorunun güvenlik kuvvetlerinden ziyade hükümet politikalarından kaynaklandığını, Dersim'e 10-15 km uzaklıktaki köylerin bile boşaltıldığını, bir yılda 15 vekil müdür değiştiren kamu dairelerinin olduğunu, bölgede birkaç uzman doktor olduğunu, cerrahin hiç olmadığını, ataması çıkanların vali tarafından bir yıl bekletildiğini Ovacık'ta adam başına 10 askerin düştüğünü, belediye başkanının deyimiyle artık halkın sabrının kalmadığını, halkın devlete saldıрма noktasına gelebileceğini belirtti.

Hatiboğlu "dayanılacak gibi değildi, insanlığımızdan ve yaşadığımız tarzdan utandık" itirafında bulundu.■

Demirbaş'ın katillerine soruşturma

İstanbul/Özgür Gelecek-
9 Temmuz 1995 günü askerlik yoklaması gerekçesiyle Elazığ Fevzi Çakmak Karakolu'na götürülüp gözaltına alınan Uludağ Üniversitesi öğrencisi Sinan Demirbaş on gün boyunca işkenceli sorgudan geçirildikten sonra ailesine "oğlunuz intihar etti" denilerek cesedi verildi.

Elazığ Cumhuriyet savcılığı, polislin "kafasını duvara vurarak intihar etti" iddiasını doğru ve inandırıcı bulmayarak Elazığ Emniyet Müdürlüğüne bağlı sekiz polis hakkında kasten ve faili belli olmayacak şekilde adam öldürmek suçlarından soruşturma başlattı.

Bu karar uyarınca, Demirbaş'ın cesedi yeniden otopsi yapılmak üzere mezardan çıkartılarak İstanbul Cerrahpaşa Adli Tıp Morguna getirildi. Demirbaş'ın avukatlarının sokulmadı-

Sinan Demirbaş

ğı otopsi sonuçlarının iki ay sonra ailesine bildirileceği belirtildi.

22 Ağustos 1995 günü İHD İstanbul şubesinde Sinan Demirbaş'ın ailesi olayla ilgili olarak bir basın toplantısı düzenledi.

Yapılan basın açıklamasında, baba Hüseyin Demirbaş, ilkönce evlerinin telefonla aranarak,

oğlunun evde olup olmadığını sorulduğunu, daha sonra evlerine iki polisin geldiğini, Sinan'ın askerlik yoklamasının yapılacağını söyleyip karakola götürdüklerini söyleyerek "Daha sonra temmuzun 13'ün de savcılığa çıkacağını öğrendik, ancak gözaltı süresinin uzatıldığını söylediler. Bana, oğlumun kafasını duvara vurarak intihar ettiğini söylediler. Hastaneye getiriliş nedeni oğlumu ameliyata almamış. Ancak ben oğlumu gören doktorla konuştum. Doktor 'masaya yatırıldığında çoktan ölmüştü' dedi. Polisler oğlumun cesedini hastaneden çıkararak sessizce gömmek istediler. Ancak son anda yetişerek buna izin vermedim" dedi. Yapılan basın açıklamasının ardından kitle cenazesi uğurlamak için gruplar halinde Cerrahpaşa Hastanesi'ne giderek orada top-

landı. Ancak, polis, cenazenin uğurlanmasını engellemek için cenazeyi kaçırdı.

Bu durumun protesto edilmesi amacıyla Esenler CHP ilçe binası Demirbaş'ın yoldaşları tarafından işgal edildi. Saat 17.00 civarlarında başlayan işgal saat 21.00 civarlarında polislin saldırısıyla sona erdi. İşgalci 13 kişi polis tarafından dövülerek gözaltına alındı.

Sinan'ın, Sinanların gözaltında katledilişi ilk olmadığı gibi sonda olmayacaktır elbet. Bu ilginç kade kadar çürümüş, kan kokan düzen var oldukça, bunun yıkılıp, güzel bir düzenin, dünyanın kurulması için mücadelede var olacaktır. Ve her türlü sömürü ve zulmün reva görüldüğü bu halk, Sinan'ın Sinanların hesabını soracağı gibi bu düzenin tarihin çöplüğüne gönderecektir.■

YAKMA, YIKMA VE SÜRGÜNDEN SONRA

Yoksul köylüler zorunlu iskana tabi tutulmak isteniyor

▼ Daha önce Vietnam örneğinde olduğu gibi ve halen Peru egemenlerinin uygulamakta olduğu pratiğinde ortaya koyduğu gibi, egemen sınıfların son olarak sarıldıkları "stratejik merkez köyler" projeleri vb. taktikleride, kendilerini bekleyen umutsuz sondan kurtaramayacak.

Sınıflar, sınıf çıkarlarını korumak için tarihin her döneminde, döneme ve karşısındaki gücün niteliğine, tehditin boyutuna göre karşısındaki gücü etkisizleştirmek için çeşitli mücadele yöntem ve araçları kullanırlar.

Ülkemiz hakim sınıfları da gelişen sınıfsal ve ulusal mücadeleye karşı kendi egemenlik sistemlerini korumak, güvenli bir biçimde devam ettirmek için çeşitli mücadele yöntem ve araçları kullanmaktadır.

Yükselen toplumsal muhalefeti bastırmak, yok etmek için dozunu her geçen gün artırarak sürdürdükleri işkence, gözaltında kayıplar, yargısız infazlar, toplu katliamlar, gıda ambargoları, köy yakmalar, zorunlu göç vb. uygulamalarına rağmen egemenler başarılı olamamaktadır; gelişen mücadeleyi geriletmemektedir. Tüm bu iğrenç uygulamalarına rağmen başarılı olamayan egemenler, özellikle T. Kürdistanı'nda etkin bir biçimde süren ulusal ve sınıfsal nitelikli gerilla mücadelesi karşısında içerisine düştükleri çaresizlikten çıkabilmenin yolu olarak, gerilla savaşının sürdürdüğü yörelerdeki halkı, evlerini, köylerini yakarak zorla göç ettirmişlerdir. Amaç gerilla ile yöre halkını birbirinden ayırmak gerilla mücadelesini engellemektir. Bu yüzden kucak kabul etmeyen köyler önceleri tek tek veya birkaç evin yakılması, sonraki aşamada da köylerin toptan yakılması biçimindeki uygulama sonrasında 3 bin köy, 5 milyon civarında Kürt köylüsü zorla göç ettirilmiştir.

Köylerinden zorla sürgün edilen 5 milyon civarında Kürt köylüsü bir taraftan T. Kürdistanı'nın il ve ilçelerine, diğer taraftan da İstanbul, Adana, Mersin, Antalya başta olmak üzere batı merkezlerine akın etmiş, işsizlik, evsizlik vb. zor şartlar altında yaşamaya çalışmaktadır. Zorla yerlerinden edilen yöre halkı gittikleri yerlerde Kürt Ulusal Mücadelesi ve devrimci hareketlerle bağlarını koparmamış, daha da sıkılaştırmıştır. Yerleştikleri alanlarda gelişen sistem karşıtı hareketliğin içerisinde yer almaya devam etmişlerdir. Böylece o alanlardaki politik atmosferin daha da canlanmasına neden olmuşlardır.

Bugün batıda gelişen halk hareketlerinin içerisinde (Gazi, Ümraniye, Nürtepe, Okmeydanı vb.) zorunlu göç sonucu buraya yerleşmiş olan halkın etkisi ve yoğunluğu açıktır.

Egemenlerin gerilla ve halk arasındaki bağı koparmak, ulusal ve sınıfsal mücadeleyi etkisizleştirmek için, yani "balığı yakalamak için suyu kurutmak gerekir" anlayışı doğrultusunda uygulamaya koydukları bu yöntem, sahibini yaralayan bir silaha dönmüştür. Ülke içi ve ulus-

lararası kamuoyunda zorunlu göç uygulamasına karşı oluşan tepki ve göç ettirilen köylülerin köylerine dönmek için gerçekleştirdikleri eylemlilikler, oluşturdukları kamuoyu desteği nedeniyle, egemenler bir yandan artan tepkiyi törpülemek, kamuoyunu yanıltmak, diğer yandan içerisine düştükleri bu olumsuz durumu kendileri için kamuoyuna "Merkez Köyler", "Stratejik Köyler", "Çiftlikler" gibi değişik isimlerle adlandırdıkları bir projeler dizisi sundular.

Kamuoyuna birkaç değişik isimle sunulan bu proje nedir ve neyi amaçlamakta; gerçekleştirilebilir mi? Buna bakmak lazım. Stratejik köyler MGK'nın yapacağı incelemeler ve vereceği kararlar doğrultusunda, askeri denetimin alabildiğince yoğun olduğu alanlarda, zorunlu göç uygulaması sonucunda yerlerinden edilen yöre halkının geriye dönmesi için oluşturulması düşünülen yerleşim bölgeleridir. Proje kapsamında 600 haneli 20 köy ve 12 bin konut yapılması planlanmaktadır. MGK'nın kontrolünde Hitmet Çetin, Necmettin Cevheri, Algan Hacaloğlu gibi bakanlardan oluşan bakanlar kurulu idaresinde üst düzey asker, sivil bürokratlar ve 22 ilin valisi tarafından oluşturulan bir grup tarafından hayata geçirileceği açıklanmıştır. Sivil bürokratların bu projede yer almasının tek nedeni kamuoyuna bu projeyi sivil devlet temsilcilerinin hazırladığı izlenimini vermektir. Bu proje kapsamında yaptıkları bir diğer demogojide faizsiz kredi verileceği, göçler sonrası tükenme aşamasına gelen hayvancılığı destekleyeceği, bölge sanayiinin gelişmesi için her türlü kolaylığı sağlayacakları vb. yönlü söylemleridir. Bu amaçla Avrupa İskan Fonundan 250 milyon dolar kredi istenmiş ama Avrupa Fonu merkezi köyler projesinin kişileri zorunlu iskana tabi tutmak anlamına geldiğini ve bu biçimi ile veremeyeceğini açıklamıştır.

Devletin en üst düzey yetkilileri göç ettirilen köylülerin geri dönmeleri için çalışmalar yapıldığını açıkladığı sıralarda dahi köy boşaltmalar, gıda ambargoları hızından hiçbir şey kaybetmeden devam etmektedir. Bu egemenler için bir çelişki değil sınıf karakterleri gereğidir, söylemlerinde de tutarlı olacaklarını beklemek asıl çelişkidir.

Devlet zorla göç ettirdiği köylüleri rahatça denetim altında tutacağı alanlara hapsedmeye çalışırken, zorla göç ettirilen köylülerin istemleri ise farklıdır. Yöre halkı zararlarının tazmin edilmesini, gıda ambargosuna son verilmesini, devlet güçlerinin baskısının kaldırılmasını ve kendi köylerine, evlerine dönmek istemektedirler.

Uygulanmaya çalışılan biçimi

ile dahi uygulanma oranı oldukça düşük görülen "Merkez Köyler Projesi", kısmi anlamda yaşama geçirilse dahi ikinci bir zorunlu iskan anlamına gelmektedir. Gerek siyasal, gerekse de ekonomik olarak çözümsüzlük içerisinde çırpınan TC'nin uygulayacağını açıkladığı bu proje demogojik vaatlerden öte bir anlam taşımamaktadır.

İşçi ve memurlarının maaşlarını vermeyi dahi beceremeyen devletin böylesine büyük bir ekonomik ağırlığın altından kalkamayacağı açıktır. Bu proje için Avrupa İskan Fonu'ndan istenilen ve kamu bankalarının sağlayacağı kredilerinde kimlerin cebine gireceği, kimlerin çıkarları için kullanılacağı açıktır.

MLM'ler başta olmak üzere devrimci-demokratlar, köylerinden zorla göç ettirilen köylülerin tekrar kendi köylerine dönme için yaptıkları çalışmalar yardım etmeli, onları devletin uygulamaya çalıştığı "Merkez Köyler Projesi" hakkında, hangi amaçlarla yapılmaya çalışıldığı noktasında bilgilendirmelidirler. Bu doğrultuda yöre halkı ve devrimcilerin, komünistlerin yapması gereken devletin demogojik söylemlerini vaatlerini teşhir ederek, daha sistemli ve daha katımlı eylemler dizisiyle boşaltılan köylere dönmek için çaba göstermek olmalıdır. Bu noktada **Tunceliler Derneği**'nin yürütmekte olduğu çalışma olumlu bir örnektir.

Sonuç olarak, "suyu kurutup balığı yakalamak" arzularının sonucu olarak tezgahladıkları köy boşaltmalar ve sürgün politikasının çözümsüzlüğünü gören burjuvazi -ki bu politika kentlerde yoğunlaşan emekçilerin daha hızlı politize olmalarından, ulusal ve sınıfsal bilinçlerinin kötü yaşam koşullarıyla beraber daha da artmasından ve köylerin dağınlığının getirdiği örgütlenme engellerinin ortadan kalkmasından başka bir yarar sağlamamıştır- içinde bulunduğu çaresizlik sendromuyla yeni bir çözümsüzlüğe daha başvurmayı hesaplıyor. "Denize düşen yılana sarılır" derler. Burjuvazi ise devrimci savaş karşısında düştüğü perişanlığa önüne gelen ve ne varsa ona sarılıyor.

Daha önce Vietnam örneğinde olduğu gibi ve halen Peru egemenlerinin uygulamakta olduğu pratiğinde ortaya koyduğu gibi, egemen sınıfların son olarak sarıldıkları "stratejik merkez köyler" projeleri vb. taktikleride, kendilerini bekleyen umutsuz sondan kurtaramayacak. Doğru politik ve pratik bir hat belirleyerek bu doğrultuda ilerleyen devrim güçleri karşısında burjuvazinin fazlaca şansı yok. Kaldığı bu projelerin uygulanmaya başlaması dahi onlar açısından hayli masraflı ve onlar açısından hayli yıpratıcı bir süreç olacaktır.

Özgürce

Bulut Çiçek

Aydınlıkların anlayışı, PROVOKASYONA GELMEMEK İÇİN SUS!

Aydınlıkların gerçekte kime karşı olduğunu son süreç daha bir aydınlığa kavuşturuyor. Sınıf mücadelesinin ve Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin kızıştığı, devletin resmi görüşlerinin (ki, bunun Kemalizm olduğunu söylemeye bile gerek yok) dört bir yandan paramparça olduğu bir süreçte doğrusu Aydınlıklar sınıf kını kavramının ne olduğunu bir kez daha gösteriyorlar. Egemen sınıflara ve emperyalistlere karşı hissedilemeyen sınıfsal ve tarihsel kin, devrimcilere gelince şahlanıyor. Yer yer açık yakalama ve kullanma, yer yer küçük düşürme çabası ve yer yer de Perinçek ve İP övgüleriyle kitlelerin gözünde güçlülük, yaygınlık ve mücadelede militanlık imajları oluşturma taktiği uygulanıyor. Bu imaj hareketinde, çelişkinin solcularla ve Kürt ulusal kurtuluşlarıyla olan boyutu gündeme gelince, doğrusu sınıf kını olgusunu ve Aydınlıkların solcu düşmanlığını açıkça görüyoruz.

En karşı olduklarını söyledikleri ve bir dizi olayın ardında onun provokasyonunu buldukları, CIA şefleriyle röportajlarında, ya da Örneğin Demirel, Çiller ve benzerlerine ilişkin yazı ve konuşmalarında karşı sınıf kinini yakalamak mümkün değildir. Ama TC devletine düşman olan sosyalistlere gelince iş değişiyor. Bununla peşpeşe iki yazıdır Aydınlıklar üzerinde durmak zorunda kalıyoruz. O kadar ince ve sinsî bir şekilde sosyalizm, devrim ve devrimci örgütler düşmanlığı yapıyor, TC'nin bekası için çırpınıyorlar ki, yazmak bir gereklilik oluyor. Değilecek nokta çok olmasına karşın, köşenin olanakları içinde bazılarını değineceğim.

Aydınlık sayı 425'de "Sınıf çizgisi ve sokak çizgisi" başlıklı yazısında, İP Genel Başkan Yardımcısı **Tayfun Tabakoğlu**, çok basitçe bir demogojikle sokağa çıkmaya çağırın anlayışı, sınıftan kopuk küçük grupların işçi sınıfına dışarıdan dayatması olarak değerlendiriyor. Üretimden gelen gücün kullanılmasını, yani şalter indirmeyi bunun karşısına koyuyor. Oysa eğer sokağa çıkılacaksa çıkılıyorsa, bu zaten şalterlerin indirilip sokağa çıkılması anlamına gelmektedir. Örneğin 15-16 Haziran böyle bir eylemdir. Hatta, sokakları zapteden işçiler bizzat yol üstündeki fabrikaları çevirip, sınıf kardeşlerini direnişe katılmaya çağırmış, bunda ısrarlı hatta yer yer zorlayıcı olmuşlardır. İşte bu nedenle sadece şalter indirmeyle sınırlı bir direniş değil, bunun ötesinde halkla birlikte sokakları zaptetmek devrimci olan. Egemen sınıfların korkulu rüyası da budur. Zira, gerçek yasaları parlamentoya değil, sokaklar yapar. Tarihteki direnişler, yürüyüş ve barikatlar bunun tanığıdır. İş durdurup fabrikada beklemek ise, işçi ve emekçilerin devrimci enerjilerini engellemektir.

Selim Uslu yazısında, T. Tabakoğlu'nun çizgisini sürdürüyor. O da sosyalistlerin işçi ve emekçi yürüyüşlerinde bulunup bulunmamaları üzerine, sosyalistlerle alay ederek yazıyor. "Eylemi Şanlı Direnişe Dönüştürme" diye söz ettiği direnişten ne kadar korktuğunu yazıyı okuduğunuzda anlıyorsunuz. Sosyalist ve devrimci grupların kitle eylemliliklerinde düştükleri slogan yarışını, bazı olumsuzlukları bir yana bırakacak olursak, düzen dışılığın ve devletin hüsnünü çekemeyen Aydınlıkların daha fazla etkilediğini anlıyorsunuz. Ve sözde, yüzyü maskeli militanlar, **elmek için mücadeleyi** utanc verici bir mücadele olarak ele almışlar. Bağımsızlık istemezlermiş, çünkü o burjuvazinin savunacağı bir ilkeymiş. Ve bu militanların anlayışı "direniş için direniş" miş! Bir demogojide ve çarpıtma ancak bu kadar alt seviyede yapılabilir. Bunların yöntemi **uydur uyduz eleştir** yöntemidir. Oysa **Lenin'in deyimiyse ancak ahmaklar** önce rakibine gülünç bir anlayışı yakıştırır, sonra da "akıllica" elştirirler!

Aydınlık sayı 422'de **Baskın Oran** eylemlerde maske takan militanlarla alay ediyor. Faşizme karşı direnme, savaşmak ve buna karşı gerekli diyeti ödemeye hazır olmak gibi bir dertleri olmayanlar kitle eylemliliklerinde militanların neden yüzlerini kapama gereği duyduklarını anlayamazlar. İlegaleden ödlere patlar. Faşizme karşı silahlı savaştan alabildiğine uzak dururlar. Onlar için istenen devrim, toplumsal alt-üst oluş, uzadıkça sınıfsal el değiştirisi değil, faşizmin aşırılıklarının törpülenerek demokratlaşmasıdır. Zira onlar sistemin alt-üst oluşunun kendi kurdıkları dar-küçük yaşamlarının da alt-üst olacağı anlamına geldiğini- belki de bizlerden daha çok- biliyorlar.

Ayrıca, faşizme, örneğin anti-ABD'cilikte dostunuz olan Demirel'e sorabilirsiniz; acaba kurulu düzen yüzü maskeli militanları mı, yoksa Baskın Oran gibilerini mi çok seviyor? Bilmiyorsanız sorun öğrenin!

Teori sayı 67'de yayınlanan röportajda soru ve D. Perinçek'in yanıtı da devrimcilerle duyulan kinin ve düzeni savunmanın **akıllı (!)** yolunun ne olduğunu bize gösteriyor. Soru da, "Ülkemizde istikrarı bozmayı hedefleyen ve kan dökerek ayakta kalmaya çalışan Dev-Sol ve TIKKO gibi örgütler"den söz ediyor. Yanıt da en az o kadar iğrenç! "Bahsedilen bu gruplar "başbozuk" tavırlar sergiliyor ve CIA şefi Graham Fuller'in gösterdiği hedeflere taş atıyor, Yeni Dünya Dünezi'nin aletleri durumuna düşüyorlar"mış... Aynı şeyi bay Perinçek için de söylemek gerekir: Acaba ABD'liler o örgütleri mi yoksa sizi mi kendileri için tehlikeli görüyor? Bunu siz de, röportajınızda CIA şefine sorabilir, öğrenebilirsiniz. Bir Gazi'de, kahveler kurşunlanıyor insanlar öldürülüyor. Bunun üzerine halk protesto gösterileri yapıncı bu kez polisler tarafından katlediliyorlar ve halk barikatlarla devletin terör güçlerine karşı direniyor.

Size göre bu ABD'nin vb. nin işine gelir. Peki ne yapmalı halk? Provokasyona gelmemek için susmalı Kurşunlamayı protesto etmemeli **SUSMAK!** Evet susmak kime hizmettir? İşte sizin gerekliliğiniz budur! Onda provokasyon-bunda provokasyon, o nedenle aman kıpırdamayın! Sizin halka söylediğiniz budur. O nedenle de siz legal parti kuruyor, gazete çıkarıyor, tv.lere, gazetelere konu oluyor, Demirel'le bile görüşüyorsunuz.

Demirelle, adı geçen bu örgütlerin liderlerini yan yana düşünebilir misiniz? Elbette hayır! Zira onlar faşizmi yıkmak istiyor, bay Perinçekler ise düzenin istikrarına kavuşmasını!

Bütün zıtlıkların temel nedeni de budur! Sömürücülere, faşistlere, halk düşmanlarına değil de, devrimcilere kin duyulmasının nedeni de budur!

Geride, Aydınlıkların sisteme hizmetlerini oportünist tarzda yapmalarıdır.

Eskişehir'de yaşama geçirilemeyen tabutluklar Ümraniye'de

Kartal/Özgür Gelecek- Ege-men güçlerin "konforunu" öve öve bitiremedikleri Ümraniye Cezaevi, Eskişehir tabutluğunu aratmıyor. Yaklaşık iki ay kadar önce açılan Ümraniye Cezaevi'nde şu anda 54 siyasi tutsak var. Ve tutsakların çoğu tecrit hücrelerinde.

Bu cezaevi açılır açılmaz hem tutsaklar hem de tutsak yakınları üzerindeki saldırılar yoğun bir şekilde yaşanmaya başladı. Bu saldırılardan biri de 16 ağustos günü yaşandı. Yakınlarını ziyaret etmek amacıyla cezaevine gelen aileler jandarmanın saldırısına uğradı. Amaçlarının yakınlarını görmek olduğunu belirten tutsak yakınlarından biri o günkü gelişmeleri şu şekilde anlattı "Biz sabah saat 11.00 civarında yakınlarımızla görüşebilmek için geldik. Bizi yakınlarımızla görüştürmek istemediler. Cezaevi'nde neler olup bittiğini bilmiyorduk ve öğrenmek istiyorduk. Tutsaklardan sadece biri ile bile görüşmeye razıydık. Bu talebimizi cezaevi yönetimine ilettik. Daha sonra tutsaklardan bir temsilci geldi. Temsilci-den, tutsakların cezaevi yönetiminin baskılarına karşı açık grevine başladıklarını öğrendik. Biz yakınları olarak destek vereceğimizi söyledik. Bu amaçla slogan atmaya başladık. Yaklaşık 100 kadar jandarma bize saldırdı. Hemen ardından polis geldi. Bizi tartaklayarak cezaevi dışına attılar. Birçoğumuz çeşitli yerlerimizden yaralandık."

Bu saldırının ardından ertesi gün tutsaklar adına bir basın açıklaması yapıldı. Cezaevi önünde yapılan basın açıklamasında ÇHD, MKM, HADEP, İHD Cezaevi Komisyonu, DKM temsilcileri ve tutsak yakınları katıldı. Basın açıklamasında, egemenlerin azgınlaşan saldırılarına karşı zindan tutsaklarının görkemli direnişleri sonucunda egemenlerin isteklerini gerçekleştiremedikleri, başta Diyarbakır olmak üzere ülkenin tüm zindanlarında yükselen karşı koyuşun egemenlere geri adım attırıldığı, 80'li yılların ikinci yarısından sonra sinsi bir şekilde Eskişehir tabutluklarının devreye sokulmaya çalışıldığı ancak bu oyunun yerle bir edildiği belirtiliyor. Basın açıklamasında cezaevinde yaşanan sorunlar ve cezaevi yönetiminin keyfi uygulamaları şu şekilde sıralanıyor;

1- Tamamen izolasyon politikası uygulanarak koşullararası hiçbir diyalog yok.

2- Aynı davadan yargılanan siyasi tutsaklar ayrı koşullara dağıtıldığı gibi koşullararası hiçbir

Yeni bir tabutluk olan Ümraniye Cezaevi'ndeki siyasi tutsaklar üzerindeki baskıları, tutsak yakınları ve avukatları, yaptıkları basın açıklamasıyla protesto ettiler.

irtibat yok.

3- Tecrit hücreleri mevcut olup birer kişi kalmakta. (TKEP davasından Vakkas.. tek başına kalmakta) Ayrıca 17 ağustos gününün beri DHKP-C tutsakları koşullarında askerin saldırısına uğrayıp feci şekilde dövüldükten sonra bu tecrit hücrelerine alınmışlar ve halen tecrit hücrelerinde tutuluyorlar.

4- Hastane sevkleri yapılmıyor, revir işlemleri zora sokuluyor. İlaçlar parayla veriliyor.

5- Gece arama bahanesiyle yatak ve yastıklar açılarak tam bir talan yaşıyor. Giyecek ve yiyecekler parçalanıyor.

6- Yiyecekler kesinlikle yenecek durumda değil, dışarıdan ailelerin getirdiği yiyecekler de alınmıyor, tutsaklardan alışverişe zorlanıyor. Kantin fiyatları dışarıya göre fahiş olup kantin bir sömürü aracı olarak kullanılmaya çalışılıyor.

7- İçme suyu parayla temin ediliyor. Kullanım suyu soğuk ve sağlıklı aykırı olup sık sık kesiliyor. B-2 koşullarında sıcak su tesisi dahi yok.

8- Avukat görüşünde, revire ve aile görüşüne gidip ve dönüşlerde hoyratça üst arama yapılmak isteniyor.

9- Cezaevine yeni getirilen tutsaklar karantinada bekletiliyor. Üst arama bahanesiyle çinçiplak soyularak tartaklanıyor.

10- Siyasi içerikli hiçbir kitap, dergi vb yayınlar alınmıyor. Diğer alınan yayınlarda tamamen jandarmanın keyfiyetine bağlı olarak veriliyor ya da hiç verilmiyor.

11- Tutsaklara aileleri tarafından getirilen para haftada birgün sadece 2 milyon TL alınıyor.

12- Ziyaretçilerin birinci dereceden akraba olması koşulu aranıyor. Soyadı tutsa dahi amca, amcaoğlu ve diğerleri kesinlikle görüştürülmüyor.

13- Avukat görüşleri çok zorluk çıkartılarak yapıyor. Hem

idare hem de asker tarafından çanta arama uygulaması son derece hoyratça yapılıyor. Vekalet uygulaması dayatılıyor. Vekaletsiz iki hafta görüşme hakkı tanınmıyor. Ayrıca ayrı davalardan yargılanan tutsaklar aynı anda avukat görüşüne çıkartılmıyor.

14- Son hafta ailelerin getirdiği yiyeceklerden bir kısmı içeri alınmış ancak; domates, biber, salatalık vb. sebze ile meyveler de kesilerek tutsaklara yenilmeyecek bir şekilde verilmiş. Ancak tutsaklar bu durumu protesto etmek anlamında yemeyecek durumdaki sebze ve meyveleri idareye iade etmişler.

15- Tüm bu olumsuz koşullar yanında cezaevi idaresi tarafından sürekli bir şekilde provokasyon ortamları yaratılıyor. Gece koğuşa basma, duvara yaslayıp tartaklayarak üst arama, yastık parçalama vb.

Tüm bu insanlık dışı hukuk tanımaz keyfi tutumun ortadan kaldırılması amacıyla PKK'li tutsaklar 17 ağustos pazartesi gününden itibaren süresiz, dönüşümlü açlık grevini başlatmış, DHP tutsakları da 26 ağustostan itibaren açlık grevini süresiz ve dönüşümlü başlattılar. Tutsakların bu uygulamaların kaldırılması dışında ayrıca Sağmalcılar Cezaevi'ne sevklerinin sağlanması talebi var.

Ümraniye Cezaevi'ndeki uygulamalarla ilgili olarak bir açıklama yapan Avukat Müyesser Baş, 12 Eylül faşizmini aratacak şekilde tüm insani hakların gasp edildiği Ümraniye Cezaevi yönetiminin yasa tanımaz tutumunun avukatlara yönelik çok açık bir şekilde pervasızca devam ettiğini söyledi. Baş "CMUK'un 144. maddesi 'yakalanan veya tutuklu bulunan kişi, vekaletname aranmaksızın müdafii ile her zaman ve konuşulanları başkalarının duymayacağı bir ortamda görüşülebilir. Bu kişilerin müdafii ile yazışmaları denetime tabi değildir.' hükmüne amir olmasına rağmen vekaletname olmaksızın tutsaklarla görüştürülmediğimiz gibi her görüşe giriş ve çıkışta gerek sivil idare gerekse askerler tarafından tüm evraklarımız didik didik aranmaktadır. Ayrıca yasadan bahsedildiğinde açıkça bu yasaların kendilerini bağlamayacağını ve idarenin kararının belirleyici olduğunu ifade etmektedirler. Görevini kötüye kullanan Ümraniye Cezaevi yönetimi hakkındaki bu açıklamalarında, gazetede çıkan haberleri ihbar kabul eden savcılık tarafından ihbar olarak değerlendirilmesini ümit ederiz" dedi.

Dolaysızca

Ferhat Ali

Köylü dinamiği

Devrimci hareketin "köylülük" konusunda tutumu nedir? Devrimci-Maoizm bayrağı altında emeği burjuva-feodal boyunduruktan kurtarmak için kır eksenine dayalı devrimci silahlı savaşım veren devrimci komünistleri bir yana koyarak konuşursam, devrimimizin bu en yakın komşusu konusunda tam bir tutumsuzluk tavrı hüküm sürmektedir.

Bu tutumsuzluk, kendisini, köylü dinamiğinin devrimdeki rolünü küçümseme, karartma, yadsıma biçiminde göstermektedir. Köylülüğü sınıf mücadelesi seyrinde devrimci bir kuvvet olarak dikkate almamak, bu sınıfı, devrimimizin özgün aşamasının ikinci sacayağı olarak hesaba katmamak bu malum devrimci oportünizmin en karakteristik özelliğidir.

Devrimci-Marksizm, proletaryanın kurtarıcı hareketinin teorisi. Ne var ki, bu hareket, bir ayağıyla köylülüğe yaslanmadan muvaffak sona ulaşamaz. Lenin, kapitalist ülke proletaryasıyla, köleleştirilmiş sömürgelerin ezilen yığınlarının devrimci bloku olmadan dünya devriminin zaferi olanaksızdır derken köylü sınıfına verdiği önemi apaçık dile getiriyordu. Öte yandan, Rusya'daki devrim için söylediği şu sözler köylü dinamiğine verdiği önemi sergiliyordu; öbür ülkelerde devrim olmadığı sürece Rusya'da, sosyalist devrimi ancak köylü sınıfıyla bir anlaşma kurtarabilir. Tarihte kısa bir gezinti yaparsak göreceğiz ki, köylülüğü "atlayan" her devrimci girişim, başarısızlık hattına mahkum olagelmıştır. 1840-1850'li yıllarda olsun, 1871'de olsun, vuku bulan devrimci girişimler, eğer başarısızlık buldukları yerde çakılı kalmışlarsa, başka şeylerin yanısıra, en önemli nedenlerden biri de köylülüğün proletaryanın değil, burjuvazinin yanında saf tutulmasından ötürüdür.

Devrimin hazırlanışın da, devrimde ve devrim sonrasında köylülüğün emekçi kitlesinin kimin yanında saf tutacağı sorunu devrimin "yazgısı" sorunudur. Hazırlıkta, devrimde ve sonrasında, kırın bu geniş emekçi yığınları kimin yanında saf tutacaktır?

Hele hele bizimki gibi bir ülke söz konusuysa bu soru fevkalade önem kazanır. Artı-emeğin yarı-feodal tarzla doğrudan üreticiden gaspedildiği ve dolayısıyla, köylü sorununun tüm yakınlığıyla çözüm beklediği bizim koşullarımızda, bu sınıfa karşı tutum, dolaysızca devrimde karşı tavır sorunudur. Ülke nüfusunun yarısına yakını köylülüğün oluşturuğu bir ülke söz konusuysa, bu demektir ki, "köylülük"ün üzerinden "atlamak" devrimimizin özünü ulaşamama basiretsizliğidir. Ve de daha da önemlisi, Troçkizme doğru erozyona uğramaktır. Bilinir ki, yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke devrimi proletarya önderliğinde köylülük tabanına dayalı kulvarı kullanarak ancak zafere ulaşabilir. Devrimci-oportünizmin açmazı tamı tamına bu mihval üzerinde.

Köylülük konusunda tutumumuz ne olmalıdır sorusu ülkemizin ekonomik-toplumsal gerçeklerle köklü olarak ilişkilendirilerek, kaçamaklara sapmaksızın yanıtlanmalıdır.

Önce şu: Devrimimizin demokratik devrim niteliğine temel bir vurgu yapan her devrimci hareket, bu nitelikli devrimin özünün toprak devrimi olduğunu ve dolayısıyla, böylesi bir devrimde köylülüğün temel mücadele gücünü oluşturduğunu peşinen kabul etmek durumundadır. Çünkü, bilinir ki, demokratik devrim, niteliği gereği köylülüğün istem ve ihtiyaçlarını ifade eder. Öyleyse, köylülüğün devrimci barutundan yararlanmak ve onu devrimin ikinci temel bir ayağı olarak ele almak stratejik önemdedir ve asla safvasklamaya gelmez. Ve her ortalama okur da bilir ki, devrimimizin bu aşamasında bu devrimin niteliği gereği, proletarya ile köylülüğün ortak bir irade birliği vardır. Özü toprak devrimi olan böylesi bir devrimde aynı zamanda özü itibarıyla köylü devrimi olarak vücut bulur.

Anlaşılır ki, bu durum, köylülüğü devrimin temel gücü haline getirir. Devrimin ideolojik, politik, örgütsel önderi proletarya ise, onun gövdesi de köylülüktür. Devrimimizde köylülük üzerinden atlamayı adet eylemiş malum devrimci oportünizm, işin bu yanına sirtın dönerek devrimci marksizmin kenarında kalmayı apaçık benimsemiş bulunuyor. Ve bir bakıma Troçkizme doğru kan kaybediyor.

Sonra şu: Devrimimizin bu özgün aşamasının üzerinden atlayarak sosyalist devrime çarçabuk çanak tutanların yaşanan bunca deneyimden sonra hala "saf işçilik" hastalığından muzdarip kalmaları ve hala köylülüğe sirtını dönmelerine bir anlam vermek mümkün değil. Bu malum kesimin demokratik devrimi kime, nasıl yaptıklarını devrimci marksizm sahasında kalarak yanıtlamak fena halde zor.

Marksizmin kurucu ve sürdürücülerinin köylülük konusundaki tutumu yeterince açıktır. Özellikle, köleleştirilmiş doğu göz önüne alındığında şu ilke asla bir kenara bırakılamaz: Köylülüğe yaslanmayan bir devrim asla muvaffak sona ulaşamaz. 20. yüzyıl devrim pratikleri köklü bir biçimde bu ilkenin leyhine tanıklık yapagelmıştır.

Öyleyse soru şudur: Ülkemiz köylülüğü kimin ardısına saf tutacaktır?

Proletaryanın mı?

Burjuvazinin mi?

Devrimci hareketin görevi bu soruyu pratikte dosdoğruca yanıtlamaktır.

Proletarya, dostlarını nerede arayacaktır?

Emperyalizmin toplumsal dayanağı feodal güçlerin toplumsal gelişiminin önündeki en büyük engel olduğu çözümlenmesine ulaşıldığı an bu sorunun yanıtı bilinçlerde kendiliğinden sürgün verir.

Köylü, Öncü'nün arkasında saf tuttuğu ve gerilla bu saflardan devşirildiği an emeği burjuva-feodal boyunduruktan kurtararak, Arakçayev rejimini, kurtları, köpekleri ve domuzlarıyla birlikte gömmek o denli yakın olacaktır.

ISKENDERUN CEZAEVİNDE

Direnış ve sürgün

Haber Merkezi- TKP/ML davası tutsaklarından İbrahim Gezici ve DHKP-C davası tutsaklarından Savaş Dilek adlı tutsaklar, koğuş ve temsilcilik hakları için açlık grevine girdikleri gerekçesiyle tutuklu buldukları İskenderun Cezaevi'nden Ceyhan Cezaevi'ne sürgün edildiler.

Koğuş ve temsilcilik taleplerinin çözümünü için ilkönce cezaevi l. müdürü Hidir Taş ile görüşerek, taleplerini diyalog yoluyla çözmeye çalışan TKP/ML ve DHKP-C davası tutsaklarının bu talebi reddedilince tutsaklar Mal-

tayı işgal ettiler. Bu direnişin ardından tutsaklar gardiyanların saldırısına uğrayarak hücrelere atıldılar. Bu yolla tutsakların eylemini kırmaya çalışan cezaevi idaresinin bu tutumuna karşılık tutsaklar, hücrelerde süresiz açlık grevine girerek karşılık verdiler.

Tutsaklara bu yönlü saldırıyla direniş kırımayaacağını anlayan cezaevi idaresi TKP/ML davası tutsaklarından İbrahim Gezici ve DHKP-C davası tutsaklarından Savaş Dilek, Ceyhan Cezaevi'ne sürgün ettiler.

TKP/ML- TMLGB'den yazılamalar

■ Haber Merkezi- TKP/ML'nin temmuz ayı içerisinde gerçekleştirmiş olduğu II. Olağanüstü Parti Konferansı'nı selamlamak amacıyla İstanbul'un birçok semtinde TKP/ML ve TMLGB militanlarınca yazılamalar ve afişlemeler yapılmıştır. Sarıyer, Ferahevler, Derbent ve Dağevleri'nde, "OPK'ya Selam, Savaş Devam!", "II. OPK'mızı Selamlıyoruz!", "Yaşasın II. OPK'mız" ve "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Ordumuz TIKKO-TMLGB!" imzalı yazılamalar yapıldığı, yine Dağevleri, Zincirlikuyu, Sarıyer ve Büyükdere Sahil Yolu üzerinde TKP/ML imzalı pullamaların yapıldığı görüldü. Ayrıca, Kazım Karabekir Mahallesi'nde yaklaşık 30 yere "Yaşasın OPK'mız", "Yaşasın Partimiz TKP/ML", "Yaşasın Halk Savaşı!", "Zulme İsyana Et, TIKKO'ya Katıl!" vb. sloganların yer aldığı TKP/ML-TIKKO-TMLGB imzalı yazılamalar ile yine birçok yere konferansı selamlayan, işçiler, emekçiler ve öğrencileri TKP/ML saflarında mücadele çağırarak TKP/ML imzalı pullamalar yapıldığı görüldü. İzmir'de de TKP/ML II. OPK'sı TMLGB militanlarınca gerçekleştirilen afişlemelerle selamlandı. 25 ağustos 1995 günü işçi yığınlarının çoğunlukta olduğu ve yoğun olarak kullandığı Soğukkuyu durakları ve üst geçitlerine; Naldöken durakları ve üst geçitlerine; Buca-Gediz mahallesi ile Gümüşpala Polis Karakolu ve çevresine TMLGB militanlarınca TKP/ML'nin II. OPK'sını selamlayan afişlemeler yapıldı.

MHP pankartı indirildi

■ İstanbul/Özgür Gelecek- Bir süreden beri İstanbul sokaklarında görmeye alışık olduğumuz MHP imzalı bir pankart var. Bu pankartlarda "Ya sev, ya terket" sözü yazılı. Sarıyer halkından yaklaşık 50 kişilik bir grup, 19 ağustosta Sarıyer Cumhuriyet Mahallesi'nde asılı olan pankartı saat 20.00'da "Hoşt hoş köpekler halkımız sizden ne bekler!", "Faşizme Karşı Omuz Omuza!", "Birlik Mücadele Zafer!" sloganlarıyla indirdiler. Pankartı indirildikten sonra faşistleri ve düzeni teşhir edici içerikli "Sarıyer'den Devrimciler" imzalı bildirileri çevredeki kahvehanelerde dağıtan grup daha sonra dağıldı.

Kürt yurtseverlerin açlık grevleri sona erdi

İstanbul-İzmir-Ankara/Özgür Gelecek- "Kürdistan'da yürütülen savaşta Cenevre Savaş Sözleşmesi'nin uygulanmasını güvence altına almak", "Katliamlara, gözaltı kayıplarına, yargısız infazlara, işkenceye, köy yakıp yıkmaya son vermek", "PKK tutsaklarının savaş esiri sayılması", "Cezaevlerindeki baskılara ve insanlık dışı uygulamalara son verilmesi", "Kürdistan'a Birleşmiş Milletler ve Kızılhaç tarafından heyetler gönderilmesi", "Kürdistan'da yürütülen imhaya son verilmesi", "Sorunun siyasi ve barışçıl yollarla çözümü için girişimlerin başlatılması" amacıyla 10 bini aşkın PKK tutsağı tarafından 14 temmuzda başlatılan açlık grevleri, tutsak yakınları ve Kürt yurtseverleri tarafından dışarıya taşınarak geniş bir kamuoyu yaratıldı.

Tutsak yakınlarının ve diğer Kürt yurtseverlerinin başlattıkları açlık grevleri çeşitli eylemlerle geliştirildi. Bu süreçte polislerin yoğun saldırısıyla karşı karşıya kaldılar, dövüldüler, gözaltına alındılar, cezaevine konular.

Eylemlilik sürecinde, eylem, şehitlerimize verdi. Fesih Beyazççek, Gülnaz Baxistani, Aşiti, Remzi Altıntaş ve Latife Kaya bu yürütülen mücadelenin bedeli oldular. Bu arada Adana'da şehit düşen 60 yaşındaki Latife Kaya, 15 Ağustos'ta tutsakların taleplerinin kabul edilmemesi ve Kürt halkı üzerindeki baskıları protesto etmek amacıyla kendini yaktı. Numune Hastanesi'ne kaldırılan Kaya yapılan müdahaleye rağmen kurtulanıyarak şehit düştü. Cenazesi polis ablukası altında kaldı.

19 ağustosta, çoğunluğunu çocukların oluşturduğu, İstanbul'da iki ayrı yerde yapılan eylemlerle gerek cezaevlerinde, gerekse dışarıda açlık grevleri-

nin bitirildiği açıklandı.

"OĞLUM AMERİKA'DAN GELECEK BURAYI BOŞALTIN"

İzmir YDH il merkez binasında 9 ağustosta açlık grevine başlayan tutsak yakınlarına polislerin saldırısı sonucu İHD İzmir Şube Başkanı Ahmet Turan Demir, Odak dergisi muhabiri Emine Can, Özgür Halk muhabiri Engin Kişin ve Sosyalist Alternatif dergisi muhabiri Seher Ulutaş'ında aralarında bulunduğu 34 kişi tekme-tokat gözaltına alındı. Polislerin bu saldırısında gözaltına alınmadan kurtulan Feride Karakuş, Emine Tör ve 8 yaşındaki oğlu, HADEP binasında tutsak yakınlarının yapacağı basın açıklamasına katıldılar.

Emine Tör'le yaptığımız görüşmede, Tör, "YDH İzmir İl Başkanı Canan Balkır, bize, 'bende anayım, sizin yanınızdayım, insan haklarından yanayım ama Amerika'dan oğlum gelecek birlikte tatile gideceğiz, burayı boşaltın' diyerek

polisi çağırdı ve bizi polise teslim etti" dedi.

Tutsak yakınları açlık grevlerini bu kez 16 ağustosta RP'ye taşıdılar. Ancak RP'liler 18 ağustos günü kendilerine "Kongremiz var, burayı boşaltın, yoksa polise haber vereceğiz" diyerek, açlık grevindekilerin çıkartılması için polise haber verdi. Bu durumu protesto eden tutsak yakınları pencereye çıkarak RP'yi teşhir edici konuşmalar yaptılar. Binanın etrafını ablukaya alan polis, 19 ağustos sabahında saat 10'da saldırarak açlık grevindekileri gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar bir süre sonra serbest bırakıldılar.

TUTSAKLAR BAŞLATTI ÇOCUKLAR BİTİRDİ

250'yi geçen Kürt çocukları 19 ağustosta Galata ve Boğaziçi köprülerinde yaptıkları eylemlerle açlık grevinin bitirildiğini kamuoyuna duyurdular.

Galata köprüsü üzerinde İHD İstanbul Şubesi MYK üyeleri Av. Mustafa Ayzit ve Av. Müj-

gan Aslan, İHD avukatları Mercan Güçlü, Mühesser Baş TOHAV avukatlarından Müslüm Erçetin'inde gözlemci olarak katıldığı eylemde "Barış istiyoruz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganını atan çocuklar "Bomba değil, şeker istiyoruz", "Yaşasın Barış" yazılı dövizler açtı. Fakat polisler, avukatları ve çocukları gözaltına alarak Eminönü Emniyet Müdürlüğü'ne götürdüler. Akşam 20.30'da çocuklarla avukatlar serbest bırakıldılar.

Galata Köprüsü üzerindeki eylemle aynı saatte Boğaziçi Köprüsü Altunizade çıkışında toplanan yaklaşık 100 çocuk aynı amaçla köprüyü trafiğe kapattı.

Bu eylemde müdahale eden polis, gözlemciler ve çocuklar hariç eyleme katılan kadın ve erkekleri terörle mücadele şubesine götürdü.

Daha sonra basın açıklaması yapan İstanbul İHD Şubesi, polisin bu tutumunu kınadığını ve polisin hukuk dışı uygulamalarda bulunduğunu belirtti.

SAĞMALCILAR CEZAEVİNDEN AÇIKLAMA

Sağmalcılar Cezaevi'nden TDKP, THKP-C/HDÖ, TKP-(ML), MLSPB, TİKB, TKP/ML davası tutsakları tarafından bir basın açıklaması yapıldı.

Onbini aşkın PKK tutsağının, tutsak ailelerinin ve çeşitli demokrat güçlerin sürdürdüğü açlık grevinin "siyasal çözüm" temeli ekseninde şekillendiği için sorunun bu yanını desteklenmediğinin belirtildiği açıklamada "faşist devletin başta Kürt halkı olmak üzere Türk ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı üzerine uyguladığı vahşetli protesto etmek amacıyla sürdürdüğü açlık grevleri ve çeşitli direnişleri faşist devletin yeni saldırılarıyla engellenmeye çalışılmıştır. Vahşice saldıran faşist devletin yurtsever tutsak aileleri üzerindeki saldırılarını nefretle kınıyoruz" dendi.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki tutsaklar faşist devletin Kürt halkı, tutsak aileleri ve tutsakları üzerindeki saldırılarını protesto etmek amacıyla 18.08.1995'te 2 günlük açlık grevine gittiklerini belirttiler.

Ayrıca 17 ağustosta İHD Ankara şubesinde 19 kişilik bir grup, 5'er günlük ve dönüşümlü olarak açlık grevine başladı.

Açlık grevine katılanlar, tutsakların taleplerinin kendilerinin de talepleri olduğunu, Kürdistan'da yaşanan devlet terörünün son bulması, Cenevre Sözleşmesine uyulması, bölgede barışın sağlanmasını istediklerini dile getirerek bunun talepten öte bir eylem olarak değerlendirmek, eylemi serhıldan olarak görmek gerektiğini ve duyurulan herkesin bu açlık grevine destek vermelerini istediklerini dile getirdiler.

Cezaevlerindeki açlık grevlerinin bitmesiyle Ankara İHD'deki açlık grevi de 21 ağustosta sona erdi. ■

HADEP İSTANBUL İL BAŞKANI KEMAL PARLAK

"Toplumsal güçlerin gücü barışı sağlayacaktır"

Özgür Gelecek- Birçok taleplerin yanısıra, özünü Kürt sorununun barışçıl çözümü amacıyla, cezaevlerinde PKK tutsaklarının, dışarıda ise tutsak yakınları ve diğer Kürt yurtseverlerin başlatmış oldukları açlık grevleri sonuçlandı. Sizce açlık grevleri amacına ulaştı mı?

Kemal Parlak- Amacına ulaşması sorunu iki açıdan ele alınabilir. Birincisi bu taleplerin bir devlete yansımaları bir de halka yansımaları söz konusu Devlete yansımaları noktasında somut olarak bir şey yok, kazanım yok. İkincisi, ancak halkta ve sivil toplum örgütlerinde olumlu yansımaları oldu. Yani halkta yansımaları buldu.

Sorun süreç sorunudur. Her toplumsal-politik olaylar bir süreç işidir. Kamuoyunda yer buldukça desteğini buldukça beraberinde değişiklikleri getirir. Yani her oluşum-değişim bir birikimin sonucudur. Bir yerde atılmış adım olarak görüyorum. Bu talepleri gündeme getirenlerinde olaya bu şekilde baktıklarını tahmin ediyorum. Kendi açıklamalarından da çıkıyor.

—Bugünkü mevcut düzenle,

Kürt sorununun barışçıl çözümü mümkün mü?

Bakın hiçbir şeyi mutlaklaştırmamak lazım. Hiç olmaz şeklinde

bir söz mutlak bir anlam taşır. Kesin çözüm olur söylemi de mutlak. Ama toplumsal olaylarda yani diyalektikte bir şey vardır. Herşey gelişim ve değişim halindedir. Mutlak olan budur. Ben Türkiye'de bir takım, bu yönlü gelişmelerin olacağına inanıyorum. Çünkü hiçbir olay sonuna kadar çözümsüz kalmaz. Çözümsüz gibi görünse de bir başka nitelik kazanarak devam eder değişime uğrar. Bu, TC'nin sadece kendi isteğiyle ilgili bir olay değil, toplumsal güçlerin o barışı getirme yolundaki kazanımla ilgili bir olay. Halka inandığımız sürece, halkın barıştan yana olduğunu bildiğimiz sürece barış çabalarının da geleceğini düşünüyoruz.

Tabii, bu bir sınıfsal mücadeledir. İktidar mücadelesi değil, oyle görmek lazım sorunu. En azından ateşkesin yapılması ve bu yolla

tartışmaların başlatılmasıdır önemli olan. Eğer ateşkes gidiliyorsa barış çabaları başlıyor demektir. Şu aşamada devletin iktidar yapısında bir değişiklik beklemiyoruz. Yani bu aşamada esas olarak Kürt sorununun siyasi-demokratik çözümünü zorlamak ve bu yönde adımlar atılmaktadır.

— Kürt sorununun çözümü, sınıfsal yani iktidar sorunuyla ilgili değil midir?

Herşey devam ediyor. Toplumsal mücadeleden, iktidar mücadelesinden vazgeçilecek anlamına gelmiyor. Mesela HADEP Türkiye'deki bugünkü sistem içerisinde legal-demokratik bir temelde esas olarak iktidar mücadelesi sürdürüyor. Ateşkesle gidilmesi, sorunun barışçıl temelde çözümü iktidar mücadelesinin bir parçası anlamına geliyor. Dolayısıyla HADEP'in ikili bir görevi var. Birincisi; iktidar mücadelesinin önünün açılması için Kürt sorununun barışçıl legal platformda çözümünü sağlamak, ondan sonra iktidar mücadelesini sürdürmek, dolayısıyla sorunu iktidar mücadelesinin yoluyla açan bir sorundur. Oyle görüyoruz. ■

Taşeron darbeciler TKP/MLM

Proletarya Partisi tarihi boyunca birçok iğrenç saldırıyla parçalanmaya, yok edilmeye çalışıldı. Bu enternasyonal proletaryanın Türkiye temsilcisi MLM'nin yol göstericiliğindeki partiyi yok etmek, proletaryayı ve emekçi halkları örgüt-süz, umutsuz bırakmayı amaçlayan sınıf düşmanlarının başlıca göreviydi. Emperyalist haydutlar ve onun yerli işbirlikçileri faşist devlet aygıtının bu konudaki sayısız "yok etme" projeleri savaşım tarihimizde mevcuttur.

Emperyalist haydutlar ve yerli işbirlikçilerinin "yok etme" projelerinin "saldırı" bölümünü bizzat eli kanlı cellatlara ihale ederken "içten çökertme" bölümünü de çeşitli türden uzantılara ihale eder. Böylece çeşitli türden uzantılar aracılığıyla amaca ulaşmaya çalışır. Bu sadece bize karşı kullanılan bir yöntem değildir. Emperyalist kapitalist sistemin kendi varlığını sürdürmesi için proletaryanın tüm temsilcilerine karşı kullandığı bir yöntemdir. Uluslararası komünist hareketin tarihi bunun deneyimleriyle doludur.

Sınıf savaşımının ileri atılım, geri çekilme, bunalım zamanlarında yani her bir durumdan başka bir duruma geçişte süreci kavrayamayan, sürece ayak uyduramayan küçük burjuvazinin bireyci ideolojisinden gıdasını alan birçok unsur yolunu şaşırır. Şok olur. Sarsılır. Geçici bunalımlar yaşar. Ve nihayetinde proleter safları terk eder, burjuva iğrenç yaşamı seçer. Ancak terketmeden önce proleter safları kendi iğrençlikleriyle oyalar, yıpratır, çürütmeye çalışır. Bizim tarihimizde bunun en somut örnekleri Bolşevik Partizan adındaki yurt dışı mülteci hizibi, sağ tasfiyecisi 2. MK ve ardılı Komün çevresi keza en yakın zamanda da "Oluşum" adı altındaki üç-beş parti düşmanlarıdır. Bizler bunların gerçek yüzünü görüp teşhir ederken bunu yeterince göremeyen halktan insanları ve devrimci-demokrat çevreler ise kısa bir zaman sonra gördüler.

Parti düşmanlarının iddiaları büyüktü. Partiyi parçalamayı, içten çökertmeyi hedeflemişlerdi. Zira onların "sol" görünümü çarşeleri olan darbeci Parti düşmanları onlara yeterince zemin yaratmış, Partiyi zayıfatarak sağ tasfiyeciliğin at oynatmasına olanak sunmuşlardı. Bu olanakları değerlendiren Parti düşmanları Darbeci tasfiyecilikten sonra hemen harekete geçtiler. Partile yaşanan önderlik ve otorite boşluğundan yararlanan bu burjuvalara "bırakalım yıpratmanın" anlayışıyla Partiyi ve MLM'leri yıpratma süreci başlatıldılar. Örgütün ve nücadelenin hiçbir sorununa müdahale etmeyen aksine sürdürülen faaliyetleri çeşitli biçimlerde engellemeye çalışan bu hainler Partinin değerlerini de kendi kişisel yaşamaları için kullandılar. Belli bir aşamadan sonra bunların gerçek yüzünün görülmesiyle başlayan müdahale ve hesaplaşma ise bunlar tarafından "tasfiye ediyoruz", "teşhir ediyoruz", "farklı düşüncelerimizden ötürü anti-propaganda yapılıyor", "demokratik davranılmıyor" vb. vb. biçiminde Partiyeye karşı yeni bir saldırı furıyası haline getirileneye çalışıldı. Gerek görevlerini yerine getirmeyen, gerek KÖK toplantısına gitmeyen, gerekse Parti hakkında anti-propaganda yapan bu Aydınlik artıkları Aydınlik o lüshmanca yöntemleriyle Partiyeye saldırıma çalıştılar. Bunu yaparken devrim ve Parti hakkında "farklı çözümlenmeler" getirdiklerini iddia etmekten de geri durmadılar. Nitekim Partiden atılma istemli Parti iradesine başvurulunca (Konferans sürecinden ötürü, demokratik bir biçimde bunların Partiden atılması için Parti iradesine başvuru kararlaştırılmıştı) bu hainler Partide aşayamayacağını anladılar ve apar topar Partiden ayrılarak bir bildiri çıkardılar. Bu açavralarıyla kendilerini meşrulaştırmaya çalıştılar. "Oluşumcular" olarak bilinen bu raipler şimdi, bar, meyhane işletmektedirler.

Onlar fazla yaşamak niyetinde değillerdi. Parti, devrim gibi bir niyetleri ve düşünceleri hiç yoktu. Tek amaçları vardı Partiyi yıpratmak ve sarsılan burjuva yaşamlarından ötürü kin duydukları Partiden ve MLM'lerden intikam almaktı. Bunun için tüm Parti düşmanlarıyla bir araya gelmeye hazırıldılar. Çağrısı da öyleydi. Bu çağrıyı Parti düşmanı iki grup büyük bir sevinçle karşıladı ve kollar sıvandı. Harekete geçildi.

Birincisi her zamanki sicillerine uygun olarak Aydınlikçılardı. Kendi yöntemleriyle parsa toplamaya çalıştılar. Ancak MLM'lerden gerekli yanıtı alınca hevesi kursağında kaldı ve bir daha sesini çıkaramadılar.

İkinci grup ise Proletarya Partisi'ni darbeyle onu parçalayan, onu kirleten otokratlardı. Otokratlar daha pervasızdı. Aydınlik artıklarının taşeronluğuna soyun-

davransalardı kimbilir belki Komün revizyonistleri gibi onlarda birgün "yuvaya" dönerlerdi. Çok şey kaybettiler, çok şey... Dar günün dostluğu böyle mi olur?!" "Oluşumcu" hainler içimizdeki burjuvalaşmış, çürümüş yanımızdı. Biz bunlardan arındık. Arınırken herşeyin bittiğini, herşeyin güllük güllüştüğünü söylemedik. uzunca bir süreç kendimize uğraşacağımızı söyledik. Yenilenmenin gereklilik ve zorunluluk olduğunu bu doğrultuda hareket edeceğimizi belirttik. 2. OPK sürecinin bunda sadece bir adım ama önemli bir adım olacağını söyledik. Ve bu adımı atmanın önündeki tüm engelleri temizleyeceğimizi, bu engelleri aşacağımızı söyledik. Evet bunu söyledik, hesaplaştık ve adımları attık. Peki sorun bitti mi? Hayır. Bitmedi. Aksine herşey yeni başlıyor. Sınıf savaşımının ihtiyacına yanıt olabilmek ve Partiyi, Orduyu buna göre şekillendirmek, buna göre politik-askeri

yeni arınmalar, ayıklamalar gündeme getirebilir. Bu bizi geriletken, zayıflatan değil aksine rafine eden, niteliklendiren bir durumdur. Bundandır ki, biz bundan korkmuyoruz. Aksine rafineliliği sağlamak açısından teşvik ederiz. Her türlü burjuva düşünce ve davranışın yaşayabileceği tüm zeminleri parçalayıp atacacağız. Bu zemin üzerinde var olmaya çalışılan da tüm Parti ve devrim düşmanlarının yanına göndereceğiz. Bundan hiç kimsenin şüphesi olmamalıdır. Parti düşmanları ve her türlü hainler şimdiden sevinebilir ve hesaplarını buna göre kurabilirler. Taşeronluğa, sınırsızlığa hangisine soyunacaklarsa soyunsunlar.

Parti düşmanlarının içten ve dıştan amaçları birleşmiş vaziyette. Bizde 2. OPK'mız sürecinde içtekilerin üzerinde yükselmeye çalıştığı zemin önemli ölçüde parçalandı. İçte daha fazla yaşayamayacağını anlayan bu Parti düşmanları diğerlerinin yanına gittiler. Bunlar (kendilerine "GÖK" diyen) bizim aramızda yeni şeyler değildi. "Oluşumcu" hainlerin Parti içinde kalan artıklarıydı. Dolayısıyla bunlara en uygun düşen tanımlama "Oluşumcu artıkları" tanımlamasıdır. Oluşumcu artıklarının çıkışı da yine birilerini tüm güçleriyle harekete geçirdi. Oluşumcu artıklarını Partiyeye karşı büyütme, güçlendirme, diri ve gündemde tutmak gerekiyordu. Bunu en iyi kim yapardı? Hiç şüphesiz Aydınlik. Ancak görünen o ki Aydınlik'ı sollayanlar var. Daha hızlı, daha acele davrananlar hiç şüphesiz bizi şaşırtmadı. Zira onlar "Oluşumcular"dan umduklarını bulamamış belki bunlardan bulurlardı. Siyaset adına bu kadar zavallılaşmak, basitleşmek ancak bu kadar olurdu. Ve biz bu basitliği bekliyorduk.

Bu yazıda "GÖK"çü hainlerin neler getirdiğini, sınıf savaşımına nasıl baktıklarını, amaçlarını, niteliklerini ortaya koymaya ihtiyaç duymuyoruz. Zira onların "Oluşumcu artıkları" olduklarını Partimiz ve devrimci kamuoyu biliyor. Bunu geçiyoruz. Yazının esas konusu Parti düşmanlarının birbirlerini nasıl sahiplendiklerini, sağdan ve soldan olan ihanetin nasıl bir ortamda birleştiklerini sergilemektir. Bir madalyonun iki yüzü gibi...

TAŞERON DARBECİLER MESLEĞİNİ NASIL İCRA EDİYOR?

Zafer çığlıkları atıyorlar: "Kutsal ittifak param parça" diyorlar. Partizan Sesi özel gündem ve özel önemle bunu duyuruyor. Gerçek niteliklerini bilmeyen ve onları tanımayanlar sanırlı bir iş becermişler. Oysa yalan, sahtekarlık, kurgular üzerine şekillendirdikleri küçük, basit hesaplarla taşeronluk mesleğini icra ediyorlar.

Taşeron darbeciler Partizan Sesi (PS, sayı 23) arka kapığında kırmızı başlıklı müddeliyorlar!.. "Bölündü", "Parçalandı"... Kırmızı başlıklı onların bu soruna hangi çerçevede, ne kadar önem verdiklerinin ve bundan ne yarar umduklarının göstergesidir. Bunu yaptıktan sonra da "tarafsız" bir burjuva gazetecilik anlayışı ile Özgür Gelecek'ten küçük bir alıntı verdikten sonra "şimdide '2. OPK' sürecinde ayrılanların yazdıklarına bakalım" diyerek arka kapığın içini ve dışını tümünden Parti düşmanlarının paçavralarına renkli başlıklarla yer veriyor. İşte onların gerçek yüzü. İşte onların taşeronluğu. Hiçbir devrimci örgütün hatta Aydınlik gibi bir grubun bile ciddiye almadıkları bu Parti düşmanlarına böylesine önem vermenin anlamı ne olabilir? Onların reklamını yapmanın tarihsel sorumluluğu ne olabilir? Bu soruların yanıtını okuyucuya bırakalım.

Biz taşeron bir otokratın (A. Yaşar) "Şer cephesinin hazin trajedisi" başlıklı köşe yazısında birkaç nokta üzerinde duralım.

"... büyük iddiaların mürekkebi bile kurmadan üç ayrı parçaya bölündüler" diyor baş taşeron. Öncelikle şunu belirtmek gerekiyor. Bugünkü sahtekarlıklarıyla, entrikalarıyla otokratların yaptığı darbe sonrası

muşlardı. Ve devrime, MLM'ye, Partinin tarihine, Partinin şehitlerine saldırı onları hiç ilgilendirmiyordu. Onlar da saldırmalıydı. Nitekim bunu yaptılar. Parti düşmanı, Aydınlik artıkları "oluşumcular"ın bildirdikleri dedikleri paçavraların gündemde tutma, reklamını yapma ve ihalesini yüklenmekten gururlanıyorlardı. Esas amacı MLM'ye ve Partiyeye saldırı olan "Oluşumcular"ın bildirdiklerini yayımlayarak onların ömürlerini biraz uzun tutma çabaları tüm uğraşlarına rağmen tutmadı. Kısa zamanda iğrençliklere gömüldüler ve kendilerini fesh ettiklerini ilan etmek zorunda kaldılar. Üzülenler ise onların taşeronluğunu yapan darbeci otokratlardı. Taşeronluk hazin bir cenaze töreni bile düzenleyemedi. Ve doğumlarını öylesine şatafath müjdeleyen taşeronlar ölümüne bir "ilan" verecek kadar kadın bir değildi. Eğer uzun vadeli düşünceler ve verimli

kadrolar yetiştirmek, Partinin ve Ordunun kurumlaşmasını sağlamak, sınıf savaşımı bize bunu dayatıyor ve biz bu savaşımın kanunları içinde bunu yaratacağız. Yarattıkça savaşacak, savaşıkça daha üst boyutta yeniden yaratacağız Partiyi...

Bu bizim için yeni bir süreçtir. Deneyimlerle, acılarla, yenilgiler, ihanetlerle ve zafetlerle dolu geçmişimizin, bugünümüzün hesaplaşması sonucu geleceğimizi bunun üzerine inşa etme sürecidir. Her türlü burjuva düşüncenin, davranışın, ruhi şekillenişin en baştan radikal ideolojik-politik düşmanlığı sürekli, sistemli sürdürücülüğünü temel, uygulanabilir prensip haline getireceğiz. İç, esasta da dış düşmanlarla daha kapsamlı bir mücadele sürecidir bu. Bu süreç mücadelenin esas ve tali alanlarında çok daha keskin olacaktır. Bu keskinlik bugün olduğu gibi gelecekte (yakın gelecekte) de

MLM düşmanlarıyla kol kola

Partinin zayıf düşürüldüğünü, sınıf savaşımının yıllarca gerisine düşürüldüğünü belirleyen biziz. Ancak şu büyük "iddia" mız vardı, vardır, varolacaktır: Biz büyük bir davanın, büyük bir ideolojinin, büyük bir savaşın sahipleriyiz. Bu anlamda iddiamız politik-ideolojik olarak sizin tahmin ettiğinizden de büyüktür. Koskoca bir iktidar yıkılacak, yeni bir iktidar kurulacaktır. Yeni bir dünya kurma iddiasına sahibiz. Ancak "yakacağız, yıkacağız, Partinin kasası, silahları, füzesi, MK'nın, SB'nin, bilmem hangi bölgenin, hangi organın % 85-90'ını bizde kaldı" vb. vb. basit iddialarda bulunmadık. Aksine bu iddianın sahipleri otokratların kendisidir. Biz şunu söyledik: "Doğrudur. Tüm silahlara, füzelere, kasaya vb. vb. hepsine çevirdiğiniz entrikalar ve yaptığınız darbe sonucu el koydunuz. Ancak sizde kalmayan, Parti bilinci, MLM bilimidir. Sizde kalmayan proletarya ideolojisidir" Söylediklerimiz ve iddialarımız bunlardı. Ve bunlarda doğrulandı. Kendi açmazlarınızla yaptığınız göstermelik "MK darbe yaptı" vb. "özeleştiril"erinizde bile bu var. İnkarnı edeceksiniz? Edebilirsiniz. Ama çok fazla gizleyemezsiniz. Gerçek durum ortaya çıktı. Ve biz hala iddialıyız. Peki siz?

"Üç ayrı parçaya bölündüler" bu tavuğun rüyasında danı görmesi gibidir. Zavallılığınızla hayaller kuruyor, rüyalarınızın çıkmasını istiyorsunuz. Her türden düşmanımız bunun boşuna birşey olduğunu gördü. 2. OPK'mız bunun kanıtıdır. Ayrılanmamız, arınmamız, yenilenmemiz bunun kanıtıdır. Eğer bunu yapmasaydık darbeciler gibi statükoyu korusaydık, dengeler kursaydık, al-darbeci, ver-darbeci yapaysaydık sonumuz hüsrana olurdu. Dinamikleri öldürdük. Ancak biz bunu yapmadık. Çürüyen, gerileyen, durağan, anti-bilimsel olan yanımızla bir hesaplaşma başlattık. Bunu kızıştırdık. Kendini yenileyen hücreler, çürümüş, ölü hücreleri vücut dışına attı. Hepsi bu. Siz ve diğer tüm düşmanlarımız kendi çürümüşlüklerimizle, burjuvalığımızla başbaşa kalmaya ve bunun zeminini güçlendirmeye çalıştığınız için her atık maddeye büyük bir umutla "parçalandılar" diye sarılıyorsunuz. Bu sizin sonunuzu getirecektir. Zira yenisinden, bilimden değil çürüyenden medet umuyorsunuz.

Peşinden de "... ortak yanları P. P'ne olan düşmanlıklarıydı" ve "... ne idüğü belirsiz olan 'yeni oluşum' " diye bir ekleme yapıyor bay otokrat.

Kimin kiminle ortaklığı? Önce buna okur karar vermelidir. "Yeni oluşum" dediği Parti düşmanları bireyler olarak hiç şüphesiz ki bizim içimizdeydi. Ve biz onlarla hesaplaştık. Dışımıza attık. Peki kim sahip çıktı? Kim onlarla ortaklık yaptı? Kim onlara güç verdi? Kim onların taşeronluğunu yaptı? Kim onlardan medet umarak MLM'ye ve Parti'ye saldırdı? Yanıt çok açık net ve belirgindir. Birincisi Aydınlık, ikincisi taşeron darbeciler. Ne büyük bir ittifak değil mi? Bu konuda Aydınlık, Aydınlık artığı "Yeni oluşum" ve taşeron darbeciler. Üç sacayağı. Peki kime karşı? TKP/ML'ye karşı, MLM'ye karşı. İnkarnı edeceksiniz? Edersiniz. Ancak biz buna önlem olarak Partizan Sesi sayı 12'de yayınladığımız bu dostlarımızın tüm belgelerini tüm okullara öneriyoruz. Herşey orada görülecektir. İnkarnı etmeniz ise boşuna. Zira siz bir madalyonun iki yüzünüzüzdü. Şimdi daha güçlendiniz! Artık "GÖK"çülerinizde yetiştirdi imdadınız. Hayırlı olsun. İşte "şer cephesi" tam da böyle olur. Hemen şunu da söyleyelim: "... durumu yakinen izlemektedirler" diyorsunuz ya. Onda haklısınız. İzlemeye devam edin. Bir umut... Size hemen şunu söyleyelim. Bizde arınma sürekli olacaktır. Dışımıza atılan her çürümüşlüğü taşeronluğunu kimseye kaptırmayın, sakın! Sizde önce davrananlar olabilir! Bizden uyarmanız...

Yalan söylemeyin. Halka ve devrimcileri kandırmak için çok entrika çevirdiniz. Politik insanları bu yalanlarınıza inanmadı. Bunun yanıtını aldınız. Ticaret işini silah olarak kullanıp halka ve devrimcileri yalan

Neden "ayrılık" olur ve Partiden ayrılanların ortak özellikleri nelerdir? Esas olarak iki biçimde kopuşlar yaşanır. Bu kopuşlar sınıf savaşımının bütünlüklü ve parçalı sorunlarına ilişkin düşünce, duygu farklılaşmasıyla başlar. Mevcut politikaları yeniden üretme, MLM bilimi ve ideolojisini bir silah olarak kuşanmaya bağlıdır. Bu kuşanma yok ise veya yeterli değilse bir çıkmaz yaşanır. Yaşanan çıkmaz giderek durağanlığa ve yozlaşmaya dönüşür. Gerek örgütte gerek bireyde çözülme böyle başlar.

söylediniz. Bazı geri kesimleri en fazla üç ay kandırabilirsiniz. Sonra gerçek yüzünüz, niteliğiniz görüldü. Şimdi siz bile kullanmıyorsunuz bu paslı silahı, şimdi siz darbecililiğinizi kabul ediyorsunuz, artık. Yüzlerce, binlerce insanı aynı iğrenç yöntemlerle kandırmaktan vazgeçin. Namuslu insanların Parti (adını sömürdüğünüz) ve devrim hakkındaki duygularını sömürmeye son verin! "Partinin safları şimdi daha net" (mi) veya "kafaları (olmayan) daha berak" (mi?) gibi yalan yanlış şeyler yazmayın. Bunlar devrime, halka ve MLM'ye zarar veriyor. Halka, devrime, MLM'ye, partiye zarar veren herşey başta komünistler olmak üzere tüm devrimcileri rahatsız etmektedir. Ve biz buna izin vermedik, vermeyeceğiz de.

Partizan Sesi'ndeki köşesinde bir başka otokrat A. Cebrail Ekinci "Özeleştirimizin" eleştirisi" başlığıyla yazdığı yazıda pervasızca 2. OPK'mıza ve Partimize saldırıyor. Birkaç noktaya değinelim. Parti iradesi tarafından demokratik bir biçimde yaşanan KÖK süreci ve bununun 2. OPK'mızla taçlandırılması karşısında "nasıl olur" şaşkınlığına düşen bu otokrat yaptığımız özeleştiriye kendi politik-ideolojik şekillenışı gereği pervasızca saldırıyor. Haddi olmayan iddialarda bulunuyor ve işin en ilginç yanı ise birden "birlikçi" ve "onurlu Parti tarihinin" sahipliğine soyunuyor. Üstelik büyük bir samimiyetsizlikle...

2. OPK'mızın "özeleştirimizdir" başlığıyla bir yanlışın ve suçun hesabını verme cesaretini göstermesi, bu suçu yeniden yargılayarak proleter hukuk ve parti tüzüğü çerçevesinde yargılama yapmasını ve özeleştirilmesini bay otokrat anlayabilmiş değil. Zaten anlaması da mümkün değil. Zira otokratik kafa yapısı herşeyi darbeler ve entrikalarla çözer. Onun yaşamında eleştirilmiyor, zaptı rapta altına almak vardır. Şimdi de kalkmış "özeleştirimizdir"i kendince etkisizleştirmeye çalışıyor. Bu ise onun haddi değildir. Hadi oradan demek lazım.

Öbür taraftan "... Partinin yüce birliğine" yine kendince sahip çıkmaya çalışıyor. Hemen şunu söylemeliyiz. Partiyi çeteleştirenlerin hile ve entrikalarla proletaryanın, MLM'lerin birliği değil de otokratların birliğini korumak için çırpınanların eleştiriden, özeleştirden, işleyişten, tüzükten "ve-badan kaçır" gibi kaçanların partiden ve parti birliğinden söz etmeleri sadece bu kavramları sömürmeye yöneliktir. Bu otokratların pratiği ve mevcut durumları bunun kanıtıdır. Partiyi ve birliğini daha hızlı yere çalmak ve parçalamak için şimdi sahtekarca yukan çıkarıyor. Hepsi bu... Pratikte bunun en küçük bir uygulamasını göremezsiniz. Sonra da kalkıp "birlik", "Parti", "irade" gibi kavramları yeniden dejenere etmek, kirlenmek için en çok bunlardan bahsediler. Sahi kaç kişi inanıyor bu yalanlarına?

Bakın bunların kirlendikleri başka önemli şey de şudur: Otokrat "... kanla yazılmış onurlu tarihi" mizi kirlenmeye çalışıyor. Bu yazıda bolca bundan bahsederken öbür taraftan Parti tarihine, değerlerine, şehitlerine ve MLM bilimine alçakça saldırıyor "Oluşum" ve "GÖK"cü gibi Parti düşmanlarının borazanlığına yapacak. O safınıları kendi yayının aracılığıyla emekçilere taşıyacak. Demezler mi; bu ne perhiz, bu ne la-

hana turşusu? Derler. Evet, birçok namuslu insan diyecektir. Ancak bunun sizin açımızdan bir anlam ifade edeceğini sanmıyoruz. Eğer bazı değerlere, Parti ve devrim değerlerine, eğer geleceğe ilişkin biraz düşünürsünüz ve projelere sahip olmanız böyle davranmazsınız. Sizi böylesine pervasızca davranmaya iten şey işte burada gizlidir.

Diğer tüm otokratlar gibi A. Cebrail Ekinci nasıl yaman bir taşeron olduğunu böylece kendisi ortaya koyuyor. Sorunun bu yanı kavrandıktan sonra diğer bazı seviyesiz iddialara yanıt vermek gereksizdir. Bunları geçiyoruz.

Birkaç nokta daha:

Neden "ayrılık" olur ve Partiden ayrılanların ortak özellikleri nelerdir? Esas olarak iki biçimde kopuşlar yaşanır. Bu kopuşlar sınıf savaşımının bütünlüklü ve parçalı sorunlarına ilişkin düşünce, duygu farklılaşmasıyla başlar. Mevcut politikaları yeniden üretme, MLM bilimi ve ideolojisini bir silah olarak kuşanmaya bağlıdır. Bu kuşanma yok ise veya yeterli değilse bir çıkmaz yaşanır. Yaşanan çıkmaz giderek durağanlığa ve yozlaşmaya dönüşür. Gerek örgütte gerek bireyde çözülme böyle başlar. Giderek oluşan yeni bir statü kendini korumaya çalışır. Dinamizmini yitiren birey ve örgüt, dinamiklerin önünde de engel olur. Dinamikler dayatır. Ya ıleri git, ya da çekil, işte dinamiklerle bütünleşip ıleriye adım atmayan unsur ister istemez yana (yan ise burjuva ideolojisidir) çekilecektir. Ancak çekilirken henüz şekilsel olarak devrimcidir. Öz burjuva, şekil devrimci. Bu çelişki giderek biçimin de burjuvalaşmasına neden olur. Birey, özünden kaynaklı olarak kendine uymayan biçimi (devrimci) parçalamak için epeyce sancı çeker. Sağa-sola saldırır. Olmadık iddialarda bulunur. Kendisinin "bitmediğini" kanıtlamaya çalışır. Bunu becerebilecek bir öz olmayınca o sadece özüne uygun teoriler üretir. Kendisinin ne yaman bir devrimci komünist olduğunu göstermeye çalışır. Ne önemli bir şahsiyet, ne bulunmaz bir hint kuması olduğunu lanse etmeye çalışır. Dikkat edilsin! Bunları da hep onu tanımayan ve bilmeyenlere yönelik yapar. Ancak gerçek yüz fazla gizlenemez.

Peki bu durumu yaşayanlar için ve kısa zamanda da özüne kavuşan bu yozlaşmış, inancını yitirmiş unsurların mücadelenin, Partinin dışına çıkmasını bir "ayrılık" olarak değerlendirilebilir mi? Kesinlikle hayır. Sınıf savaşımında her dönem binlerce insanın sınıf savaşımına katılması ne kadar doğal ve olması gerekiyorsa, Parti'den her dönem ayrılanacak, ayıklanması gereken ve kendileri uzaklaşan onlarca unsurun varlığı da doğaldır. Bunun bir fobi haline getirilmesi MLM'ler açısından doğru ve anlaşılır değildir.

"YİNE BÖLÜNDÜLER" DÜŞÜNCESİNE İLİŞKİN

TKP/ML kendi tarihinde politik-ideolojik temelde yaşadığı bölünmeler vardır. İki çizgi mücadelesinin bir sonucu olarak farklı örgütsel yapılara bölünmüştür. Söz gelimi 1976'daki bölünme politik-ideolojik temeller üzerine farklılaşan örgütsel bir hat ve yaşamını sürdürmüştür. İkinci önemli ayrılık ise 1986'daki DABK-Konferans ay-

rışmasıdır. Örgütsel-ideolojik temeldeki bu ayrılık giderek siyasal yarıları da geliştirmiş ve TKP/ML çizgisinden önemli ölçüde farklılaşmıştır. 1992'de yapılan birlik ise politik-ideolojik ve örgütsel ayrılık noktalarını giderememe ve bir yıl içinde yeniden aynı temel üzerinde ama daha üst bir biçimde bölünmüştür. TKP/ML'nin esas ayrılıkları bunlardır.

Çeşitli dönemlerde oluşan farklı düşünceler ve davranışlar tarihimizde yaşanmıştır. Ancak bunların hiçbirisi politik-ideolojik-örgütsel bütünlüğe bürünmemiş ve varolamamıştır. Hepsi ilk çıkıştan itibaren aynı söylem, aynı davranış ve aynı parti düşmanı tutumlarında ortak bir öze sahiptirler. Kendi burjuva ideolojilerini ve yaşam tarzlarını kamufler etmenin teorisidir bu. Çok ciddi ve şaşalı iddialar. Ancak pratik, örgütsel açıdan ise sıfır. Bunlardan başlıcaları: GKK Hizibi, Bölşevik Partizan (Yurtdışı) Hizibi, 2. MK'nın ardılı "Komün" Hizibi vb. vb. Şunu da söyleyelim ki bunlar belli bir "güç" bile değillerdir. Çapsız unsurlar, bir "hizip" bile olamadılar, olamazlar. Dolayısıyla bunların Parti ve devrimci kamuoyu tarafından "bölündüler" gibi gösterilmesi doğru ve bilimsel bir yaklaşım değildir. Bunun önemli görülmesi ve sorumluluk duyulması gerekir.

"Bölündüler" diyen devrimci gruplara da şunu söylemek isteriz. Unutmayın ki yüzlerce militan ve kadrosuyla, binlerce kütleyle proletaryanın emekçilerin umudu olan TKP/ML'ye her dönem yüzlerce insan katılıyor. Bazı dönemler bunlardan 15-20 tane sinin kopması fazla abartılacak bir şey değildir, olmaması gerekir. Şöyle olsaydı bu önemsenirdi. Kaldı ki şunu da söyleyelim. Bu tür örgütlerde bile her dönem, 5-10-15 kişi çeşitli nedenlerden ötürü kopuyor. Ancak bu kopuşlar hiç "ayrıldılar" veya "bölündüler" olmuyor. Neden acaba? Tek neden şudur: TKP/ML farklı düşünceleri zaptı-rapt altına almıyor ve bu düşünceleri ayrıldıklarında kendilerini "grup" olarak ifade etme özgürlüğü buluyor da ondan. Tek fark budur. Bu da TKP/ML açısından olumsuz değil olumlu bir gelenektir. Devrimci-demokrasi bilincinin gelenekselleşmesidir. Olumlu olmayan ise yeterince hesaplaşma yaşayamadan bu tür unsurların bazı iyi, devrimci insanları etkileyerek mücadeleden koparmasıdır. Buna engel olabilirsek bu tür "ayrılık"lardan "bölünmelerden" çekinme değil aksine onları teşvik etmeliyiz. Bilimsel olan yenilenme ve arınmadır. Biz de yaşanan budur.

AYRILANLARIN ORTAK ÖZELLİĞİ: 23 YILLIK TERANE

TKP/ML kurulduğundan beri çeşitli dönemlerde sınıf savaşımından kopanlar, dökülenler, "ayrılanlar", ihanet edenler hep aynı noktada buluştu. İlk söylem ve son söylem arasında hiçbir fark olmadı. Partiyeye karşı ilk söylem Aydınlık revizyonizmininidir. Bugüne kadar bu söylemlerin çeşitli biçimlerini bolca yaşadık. Bu saldırı sahiplerinin her türlü sözünün sonları hüsrana oldu. Büyük iddialarla ortaya çıkan, Partiyeye olmadık iğrenç yöntemlerle saldırıların çoğu bırakalım birer devrimci, birer demokrat olarak bile kalamadılar. Burjuvazinin iğrenç çarkının birer dişlisi oldular. Ve şimdi oradan proletaryaya ve halka karşı daha açık saldırılar içindedirler. Peki saldırdıkları ve "bir işe yaramaz" dedikleri TKP/ML ve onun savaşçıları? İşte onlar tüm düşmanlara ve en azgın saldırılara karşı hala ayakta, hala gelişmekte, hala umut olmaya, hala savaşmaya ve hala her türlü düşmanın korkulu rüyası olmaya devam ediyor. Şimdi sormak lazım; her türlü parti düşmanlarına ve onlara safca inanana sormak lazım:

BU SİZE NEYİ ANLATIYOR?

"Tarih komik adamlar yarattı. Herşeyi onlar halledecekti. Ancak herşey onları halletti."

Mersin ve Eskişehir'de YDG okurlarına gözaltı

■ **Haber Merkezi-** 17 ağustosta Mersin'de, 20 ağustosta ise Eskişehir'de Yeni Demokrat Gençlik okulları polis tarafından yapılan baskın sonucu gözaltına alındılar. 9 Ağustos 1995 günü Mersin, Demirtaş ve Alsancak mahallelerinde yapılan operasyonlarda Partizan Sesi okuru olduğu söylenen 4 kişinin gözaltına alınmasının ardından 17 ağustosta da Yeni Demokrat Gençlik okuru olduğu bildirilen, **Devrim Çelik, Muharrem Uyan, İbrahim Yalçın** ve ismini öğrenemediğimiz bir kişiyle beraber 4 kişi gözaltına alındı. Gözaltı süresince yoğun işkenceden geçirilen Partizan Sesi ve YDG okurları, daha sonra savcılığa çıkartılarak TKP/ML-TİKKO üyesi oldukları iddiasıyla tutuklandılar. Yine, 20 ağustosta Eskişehir'de **Yusuf Yağa, Hakan Yağa ve Çiğdem Gündoğdu** adında 3 YDG okuru gözaltına alınarak, sorgulamalarının yapılması amacıyla Ankara'ya götürüldüler. Ankara'ya götürülen YDG okurlarından **Çiğdem Gündoğdu**, daha sonra serbest bırakıldı. Çiğdem Gündoğdu'nun verdiği bilgiye göre, gözaltına alınan Yusuf ve Hakan Yağa ile daha sonra Ankara'da gözaltına alınarak getirilen, soyadları öğrenilemeyen **Uzay ve Özlem** adındaki iki bayan Ankara DAL'da işkence görmektedirler.

EMİNÖNÜ BELEDİYESİ'NDE DİRENİŞ SONA ERDİ

İşçiler direndi, DİSK sattı

İstanbul/Özgür Gelecek- Ücretlerinin ödenmemesi nedeniyle kurban bayramında işe gitmeyecek hizmet üretimini durduran ve bu gerekçeyle işten atılan 265 Eminönü Belediyesi işçileri, sendikanın, Eminönü Belediye Başkanı'yla uzlaşarak işçileri satması sonucu 101. gününde direnişlerine son verdiler.

DİSK Genel Başkanı **Rıdvan Budak** ile Eminönü Belediye Başkanı **Ahmet Çetinsaya** arasında imzalanan anlaşma protokolüne göre, Toplu İş Sözleşmesi'nin ilgili maddesi gereğince emekliliklerine 5 yıl ve daha az kalanlarla, sendika temsilcileri işlerine dönebilecekler. Bu anlaşma sonucu işe dönebileceklerin sayısı 85. Ayrıca işlerine geri dönen işçilere toplu sözleşme farklarının tümü ve maaşları da 1 ağustostan itibaren ödenecek. İşlerine geri dönmeyen işçilere ise tazminatları ile birlikte 7 ay 10'ar milyonluk iş arama desteği verilecek.

Evet, Eminönü belediye işçileri 101 gün boyunca direndiler.

Fakat, direnişleri işbirlikçi, uzlaşmacı DİSK tarafından masa başında satıldı. Ve direniş bir takım kazanımların yanı sıra, esas olarak başarısızlıkla sonuçlandı.

Peki neden böyle oldu. İlk başta, işçiler içerisindeki öncü işçilerin, mevcut sorunları tabana yaymadan ve bu sorunlar üzerinde tepkileri örgütlemeyen, yani Eylem Komitesi oluşturmadan direnişe geçmeleri, direnişin ba-

şındaki en önemli olumsuzluktu. Bu olumsuzluğa rağmen, bir bütün olarak işten atılan işçiler ve ailelerinde ilk süreçte militan bir direniş sergilendi. Ancak, Eylem Komitesi'nin oluşturulmamasının eksikliği süreç içerisinde ortaya çıktı. İşçiler, direniş konusunda yeterince bilinçlendirilmediği için, direniş süreci içerisinde teker teker eylem alanını terk ettiler. Geline süreçte direniş bir-

kaç öncü işçinin omuzlarına yıkıldı.

İkinci olumsuzluk ise, direniş ölüm orucuna dönüştürmeleridir. Ölüm orucu, her ne kadar da riskli ve zor görünse de, esasta, alanları zorlama tarzından geri bir eylem tarzıdır. Akabinde, polisin direnişçi işçilere saldırıp gözaltına alması sonucu, direniş, sadece ölüm orucuyla sınırlı kaldığı gibi ölüm orucu da dört duvar arasında sıkıştırılarak, patron belediye karşısında iyice geriledi. İlk başta militan bir tarzda gelişen direniş, eylemin ölüm orucuna ve dört duvar arasında sıkışmasıyla etkisini yitirdi. İşçiler ölüm orucundan ziyade alanları zorlamaya devam etmeliydiler. Üç işçinin ölüm orucuna girerek yaşamını ortaya koyması, öncü işçilerin geri işçilerden iyice yalıtılmasına yol açtı. Geline süreçte, uzlaşmacı DİSK'le patron belediye arasında yapılan anlaşma sonucu kırıntı düzeyinde hak elde edildi. Bu kırıntı düzeyindeki hak da eylemin sona erdirilmesine yetti.■

İpragaz işçileri direnmekte kararlı

Kartal/Özgür Gelecek- Daha önce özelleştirilen Pendik Kurtköy'de bulunan İpragaz A.Ş. Dolun Tesisi'ni şimdiki taşeronlaştırılmak isteniyor. Yabancı sermaye elinde bulunan İpragaz'ın Kırkkale ve Ankara'daki tesisleri gibi bu şirkete köle koşullarında işçi çalıştırma peşinde. Bu amaçla Anadolu yakası Kurtköy'de bulunan İpragaz Dolun Tesisi'nde çalışan 24 işçi Petrol-İş Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle işten atıldılar.

İpragaz Dolun Tesisi 16 Eylül 1979 tarihinde Kurtköy Pendik'de %51 devletin hissesi ve %49 İpragaz A.Ş.'nin hissesi ile ortak kurulmuş; 16 Eylül 1980 ta-

rihine kadar müteahhit eliyle çalıştırılmış ve 16 Eylül 1980'de de işletmeyi kendileri çalıştırmaya başlamışlardır. 1991 yılında şirketin %96 hissesi Fransızlara satılmış, %4'ü de Yücel Kurttepe'nin hissesinde bulunuyor.

8 Haziran 1995 tarihinde fabrikanın temelinden bugüne kadar yıllarca çalışan ve hiçbir gerekçe gösterilmeden atılan işçiler fabrika önünde işlerine geri alınana kadar bekleme kararı almışlar. Bu işçilerin çoğunun evlerini telefonla arayan İpragaz tesisleri müdürü İrfan Hunca, personel müdürü Şinasi Yürük ve Kurtköy tesis müdürü Mehmet Karagaç "siz bu beklemeyi bırakın

başka yerlerde size iş bulalım; 6 ay sonra gelin müteahhidin yanında işçi olarak çalışın. Bu beklemeden sonu yok" diyerek işçileri aldatmaya ve birliğini bozmaya çalışıyor.

İşçilerde "onların tüm çabaları birliğimizi bozmaya yetmeyecektir. Onların iş vaatleri aldatmacadır. İşimizi elimizden alan zihniyetleri işçi düşmanı olarak ilan ediyoruz. Bütün bu çağdışı, gayri insani davranışlara karşı İpragaz işçileri olarak onurlu bir şekilde direnmeye devam edeceğiz. Yaşadığımız bu gerçekliğin genel olarak ülkemizde yaşananlardan ayrı ele alınamayacağını da biliyo-

ruz. Bizleri köleleştirmek isteyenlere geleneksel işçi töremizin direnişi ile yanıt veriyoruz. Şu anda sendikal örgütlülüğü Süren Yarımca İpragaz Dolun işçilerinin bizim bu direnişimize destek vereceklerinden hiç şüphemiz yok" diyorlar.

Direnişlerinin 85. gününü dolduran İpragaz işçileri "bundan sonra düşüncecek birşey yok. Biz buraya 85 gündür gelmişiz. Bizim amacımız sadece kazanmak ve kazanacağız; kazanmadan burayı terk etmeyeceğiz" diyerek kararlılıklarını ortaya koyuyorlar.■

PKK İLE GİRİLEN ÇATIŞMADA ÖLEN ALBAYIN EŞİ:

"Kocam çirkin politikaların kurbanı oldu"

Haber Merkezi-Mardin'in Savur ilçesi yakınlarında 15 Ağustos günü PKK gerillaları ile girdikleri çatışmada bir astsubay, bir uzman çavuş, bir geçici köy korucusu ile birlikte yaşamını yitiren Jandarma Alay Komutanı **Rıdvan Özden**'le ilgili olarak bir sonraki gün (16 ağustos 95) çıkan hemen tüm burjuva basın olayı "**Kahraman Albay**", "**Şehit Albay**" başlıklarıyla verdiler. Ancak, ölen Jandarma Alay Komutanı **Rıdvan Özden**'in eşi **Tomris Özden** hiç de öyle düşünmüyordu. **Tomris Özden**, eşinin ne bir "şehit" ne de bir "kahraman" olduğunu, sadece "**siyasi otoritelerin çirkin politikalarının kurbanı**" olduğunu savunuyordu.

Eşinin ölümünün ardından 16 Ağustos '95 tarihinde hemen tüm burjuva basının da **Tomris Özden**'in acı dolu, öfke dolu ama insanca, haklı tepkileri yer alıyordu.

Bugüne kadar bu kirli savaşta birçok asker ve subay öldü; kimi asker aileleri devletin bu çirkin politikasını teşhir eden tavırlar takındı; ancak burjuva basın tarafından bu sesler gizli tutuldu; kamuoyuna yansıtılmadı. Ama bu kez ölen üst düzey bir subaydı; Albaydı. Ve ilk defa üst düzey bir

subayın ölümü hakkında böyle bir ses yükseliyordu.

Mardin Jandarma Alay Komutanı **Rıdvan Özden**'in eşi **Tomris Özden** basına yapmış olduğu açıklamalarda hükümetin Kürt sorununa ilişkin politikasını sert bir şekilde eleştirerek, kocasının Kürt sorununun "**ölmekle, öldürmekle çözülmeyeceğini**" ayrıca birçok askerine de aynı şekilde düşündüğünü dile getiriyor.

Siyasi otoritelerin, askerleri, kendi çıkarları doğrultusunda kullandığını ileri süren Özden, Kürt sorunu konusundaki politikalarını da sert bir şekilde eleştiriyor.

Özden, "Birçok komutan, er, erbaş şehit oldu; binlercesi sakat kaldı. Hepsisi de vatani kurtaracağını düşünerek mücadeleye girdiler. Ancak bu politika ile ne vatan kurtulur ne de bu sorun çözülür. Ölmekle, öldürmekle bu sorun çözülmez" diyor.

Bayan Özden, eşiyse son olarak çatışmadan bir gün önce telefonla görüşüğünü, eşinin kendisine operasyona gideceğini söylediğini belirterek, "**Öleceğini biliyordum. Hatta gönderdiği son mektubunda 'öleceğim' diyor. Kendisine bir görev veril-**

mişti, o görevini yaptı. Ancak bunun çözüm olmadığını da biliyordu." diye tepkisini dile getiriyor.

Eşinin iyi bir insan ve demokrat olduğunu dile getiren Özden, eşinin kanını devlete helal etmediğini ve bu nedenle yapılması düşünülen devlet törenini istemediğini belirterek, "**Göstermelik şaşaalı tören istemiyorum. Çünkü ben kocamı şehit olarak kabul etmiyorum. Şehit olmak için başka bir ülkenin insanı ile savaşta ölmesi gerektiğini düşünüyorum. O ise çirkin politikalara alet olan bir insan**" diyerek devlete olan tepkisini dile getiriyordu.

Bayan Özden'in açıklamaları hakim sınıf ile onun kolluk güçlerinin başları ve temsilcileri üzerinde soğuk dış etkisi yarattı.

Bugüne kadar TC'nin bu yönlü politikalarına bu şekilde ses çıkaran olmamıştı kendi taraflarında. Her ne kadar **Tomris** hanım yaşanan bir savaşın acısını hissederek böyle cesur bir açıklamada bulunmuşsa da, bundan rahatsız olanlar üstü kapalı tehditler savurarak müdahaleye yöneldiler.

Bir an önce bu ses susturulmalıydı; yoksa seslerin çoğalmasını engelleyemezlerdi. Ordu içeri-

sinde, hakim sınıflar arasında çatırdamalar ortaya çıkabilirdi veya varolan çatlaklar genişleyebilirdi; yapmış oldukları ırkçı, faşist propagandanın halk üzerindeki etkisi kırılabilirdi. Gerçi halk nezdinde yeterince teşhir olmuşlar, ancak, cesaret verebilirdi. Bu nedenle bu cesur ses, bir an önce susturulmalıydı. Ve **Tomris Özden**'in kulağı çekildi şimdilik susturuldu.

Hakim sınıf sözcüleri yapmış oldukları tehdit içeren konuşmalarla ve evinin önünü ablukaya alarak gazetecilerle görüşmesini engelleyerek **Tomris Özden**'i susturdular. Ve, bayan Özden'in istememesine rağmen tüm devlet erkanının katıldığı şaşaalı bir tören düzenlediler.

Kulağı çekilen **Tomris Özden**, tören günü basına açıklama yapmaktan çekinirken Kanal D'ye "Ben de, iki çocuğum da gerekirse bu vatan için şehit olmaya hazırız. PKK'nin kökünü kazımaya da hazırız. Benim duygularım yanlış anlaşılmasın. Ben sadece askeriyeyi değil, hükümetin yanlış politikasını, daha iyi tedbir alınması için eleştiriyorum." vb. açıklamalarda bulunuyordu.■

ÖLÜMÜNÜN 19. YILINDA BAŞKAN MAO'YU SAYGIYLA ANIYORUZ

"Ölülerimizi gömer, yaralarımızı sarar ve savaşımaya devam ederiz"

Mao ZEDUNG

Bundan 19 yıl önce, 9 Eylül 1976'da, Başkan Mao'yu kaybettik.

O'nun hakkında çok şey söylendi, çok şey yazıldı, çizildi. Bu yazımızda, şu tarihte doğdu, şu şu tarihte şunu yaptı, şu tarihte öldü şeklinde kronolojik bir yöntem izlemeyeceğiz. Hele hele sadece ansiklopedik bilgilerle sayfaları doldurup, kuru ve cansız cümlelerle O'nu anmanın, bir saygısızlık olacağı açık değil midir?

Bugün, Türkiyeli Marksist-Leninist-Maoistlerin yaşadığı önemli sorunlar vardır. Bu sorunların önemli bir kısmı, hatta en önemli kısmı ise Proletarya Partisi ve Parti'nin inşası sorunlarına tekabül etmektedir. Bugün özellikle sahte Maoistlerin cirrit attığı ve kızıl bayrağa karşı "kızıl bayrak" sallamayı alışkanlık haline getirdikleri böylesi yakıcı bir ortamda, Başkan Mao'nun parti yaşamı konusundaki yaklaşım ve davranışlarını anmak, O'ndan aldığımız teorik ve pratik mirasa daha uygun olacaktır.

BAŞKAN MAO VE PARTİ

Başkan Mao, parti anlayışını şöyle özetlemiştir: "Disipline sahip olan, Marksist-Leninist kuram ile silahlanmış, kendi kendini eleştirme yöntemini uygulayan ve halk yığınlarına bağlı bir parti; böyle bir parti tarafından yönetilen bir ordu; böyle bir partinin yönetimi altında bulunan, bütün devrimci sınıflarla, bütün devrimci gruplardan kurulu bir birleşik cephe; işte düşmanı yenilgiye uğratmamızı sağlayan başlıca üç silah."

Kendisi, bunları bir an bile aklından çıkarmadı ve ömrünün sonuna dek bu doğrultuda hareket etti.

Çin Komünist Partisi, sorunsuz, çelişkisiz bir parti değildi. Aksine oldukça fazla sorunları olan bir partiydi. Parti, henüz ilk Kızıl Üs'ün inşası sırasında Birinci "Sol" Çizgi adı verilen ve Çu Çiu-Pay'ın adıyla anılan; Başkan Mao'nun "Aşırı, sektör bir parti içi mücadele... Parti içinde aşırı demokratlaşmanın yarattığı ciddi durum... bu 'sol' anlayış sorumsuz bir sol eylem çizgisi haline geldi." diye özetlediği çizgiyle yüzyüze geldi. Bu çizgi, 1927 Ağustos'undan, 1928 sonlarına kadar ÇKP içerisinde hakim oldu. Birinci "Sol" Çizgi döneminde ortaya çıkan hastalıklar, salt askeri bakış açısı, aşırı demokrasi, örgüt disiplinine gösterilen kayıtsızlık, mutlak eşitlik, öznelcilik, bireycilik, gezginci asi çete ideolojisi ve darbecilik başlıkları altında Başkan Mao tarafından özetlendi. Bu yazılarında silahların siyasete kumanda etmesini, partinin tartışma kulübüne dönüştürülmesini, parti içi eleştirisi ve parti disiplini konularındaki zaafaları, bireyciliği ve tek yanlı tahlilleri, salt askeri bakış açısının ürünü olan asi çete ideolojisinin ve darbeciliğin mahkum etti. Darbeciliği eleştirirken şu meseleler üzerinde duruyordu: "Ortaya çıkış biçimleri şunlardır: 1) Öznellik ve nesnel koşulları göz önüne almadan, körü körüne eyleme girişme; 2) Partinin şehirler için saptadığı siyasetlerin yeterli ve kararlı bir biçimde uygulanmaması; 3) Özellikle yenilgi anlarında askeri disiplinin gevşemesi; 4) Bazı birimlerin ev yuvaları; 5) Ordudan kaçanları vurmak veya dayak atmamak şeklindeki uygulamalar..."

Bu dönemde Başkan Mao, "Çin'de Kızıl Siyasi İktidar Niçin Varolabilir?" adlı ünlü makalesini yazdı. Fakat, bu "sol" çizgi O'nu görevinden aldı ve neredeyse üssün yok olmasına sebep olacaktı. Çu Çiu-Pay'ın yerini Li Li-san'ın almasıyla, İkinci "Sol" Çizgi dönemi başladı. Başkan Mao, hala muhalefetti. ÇKP 6. Kongresi'nde Çu mahkum edilmişti ancak "sol"cular hala partiye hakimdi. Li, köylülüğü küçümsüyor, "Köylülerin sosya-

lizme ilgili doğru düşünceleri olmaz" diyordu. Üs alanlarının bırakılması ve kentlerde sendikaların inşa edilmesini isteyerek talimatnameler gönderdi. Mao gerilla birimlerini dağıtmayı kabul etmedi. 1929'da toplanan Kutien Konferansı'nda, Başkan, "Parti İçindeki Yanlış Fikirlerin Düzeltilmesi Üzerine" adlı konuşmasını yaptı. Ancak Li, kendisini Lenin'e benzetiyor ve macerası tezler geliştiriyordu. Li'ye, "Kitaba Tapmaya Karşı Çıkalım" yazısıyla bir kez daha esaslı bir yanıt verdi. Fakat Li, şehirlere saldırı talimatı vermişti. Tam bir kıyım yaşandı. Kızıl birlikler, büyük kayıplar verdiler. Parti içi sektör mücadeleler, devrimciliğe sığınan mücadeleye biçimleri Li tarafından körüklenerek arttırıldı. 1931'de, Mao Zedung ve Çu Teh'i çağırılmaksızın yapılan MK 4. Genel Toplantısı'nda, Li atıldı. Ama, Mao ve Çu'yu çağırılmayan, Üçüncü "Sol" Çizgi'nin mimarı Vang Ming, türlü hesaplarla iktidara gelmişti.

1931 Ocak'ında Vang Ming ve 27 yandaş, bir darbe yaparak parti iktidarına yerleşmiş, parti iradesini toplama gereği

bile duymamışlardı. Vang, parti içindeki sağ oportünist çizginin kesinlikle mahkum edilmesi gerektiğini söylüyor, ancak bununla Başkan Mao'nun çizgisini kastediyordu. Bu dönemde, MK'nın bulunduğu bölgede beyaz ordunun giriştiği 5 kuşatma ve bastırma hareketi sonucu başarısızlığa uğrandı ve Kızıl Ordu buradan çekilmek zorunda kaldı. Bu çizginin hakim olduğu 4 yıl boyunca, ÇKP'nin ve Kızıl Ordu'nun % 90'ı kaybedildi. Yüzlerce üs imha oldu, milyonlarca köylü kıyıma uğradı. "Sol" çizgi, bütün bunları "Partinin daha da Bolşevikleştirilmesi" adına yapıyordu. Ve bu çizgiden ötürü, büyük bir geri çekilme hareketi, Uzun Yürüyüşü başladı. Bu çizgi, 1935'de yapılan Zunyi toplantısında mahkum edilse de, etkileri 1945 yılına kadar sürdü. Başkan Mao, bu çetin günlerin doğru tahlilini, 1945'de "Partimizin Tarihteki Bazı Meseleler Üzerine Karar" adlı altında ÇKP'ye maletti (Bkz, III. Cilt, sf. 206, Kaynak Yayınları).

ÇKP içerisinde devrimden sonra da çok yoğun mücadeleler yaşandı. Ancak, partinin inşası dönemindeki can alıcı sorunlar, bu üç "sol" çizgi özelinde somutlanmıştı.

BAŞKAN MAO VE PARTİ İÇİ İKTİDAR-MUHALEFET

Başkan, genel kanının aksine, ÇKP'de iktidardan çok muhalefette kalmıştır. İktidarda bulunduğu dönemlerde, hasımlarını siyasi olarak mahkum etmeye özen göstermiş, hasımlarının görüşlerini en ince ayrıntılarına kadar koymalarını bizzat teşvik ederek, kendisi de bu düşünceleri yine en ince ayrıntılarına kadar mahkum etme, hatta çoğu zaman hasımların komik duruma düşürme siyasetini izlemiştir. Muhalefetteyken ise, yine siyasi yö-

ğunluklu mücadele yöntemlerini izlemiş, birçok kez görevden alınmasına rağmen, birçok kez binbir zorluklarla inşa ettiği üslerin bir anda yıkıma uğratılmasına rağmen ısrarlı olmuştur. O'nun parti içindeki mücadelesi iki kelimeyle özetlenebilir: ISRAR ve SABIR. Parti içerisinde sektör mücadele yöntemlerini daima reddetmiş, ancak liberalizme karşı da her zaman uyanık olmuştur.

1953'de, yetkili olmadıkları halde, MK'yı toparlamadan karar alan ve bu kararları MK ve Askeri Komisyon adına yayınlayan Liu Şao-Çi ve Yang Şang-kun'u sert bir biçimde eleştirdi.

Parti düşmanı Hu Feng kliğinin belgelerini hasır altı etmek yerine, partiye ve parti kitesine açarak geniş bir biçimde mahkum etti.

Bürokrasiye, tepeden inmeciliğe, yasaların (kastedilen Halk Cumhuriyeti ve Parti yasalarıdır) ve disiplinin çiğnenmesine müsaade etmedi.

Kendi çizgisini gerici bir tarzda eleştiren "Yu Sün'ün Hayatı" ve "Çing Sarayının İçyüzü" adlı filmleri, bizzat herkesin

Bugün özellikle sahte Maoistlerin cirrit attığı ve kızıl bayrağa karşı "kızıl bayrak" sallamayı alışkanlık haline getirdikleri böylesi yakıcı bir ortamda, Başkan Mao'nun parti yaşamı konusundaki yaklaşım ve davranışlarını anmak, O'ndan aldığımız teorik ve pratik mirasa daha uygun olacaktır.

izlemesini ve eleştirmesini teşvik etti.

Dürüst bir adam olmadığını, burjuva bir çizgiyi izlediğini, hiçbir yararlı hizmet yapmadığını, bir sahtekar olduğunu ifade ettiği Liang Şuming'i, gücü olduğu halde görevden almaması ve şöyle demiştir: "Ondan büsbütün kurtulmak için bunu fırsat bilip, onunla bütün ilişkimizi kesecek miyiz? Hayır, kesmeyeceğiz. O bizimle ilişki sürdürmek istediği sürece biz de aynı şeyi yapmaya hazırız. Ben onun Siyasi Danışma Konferansı'nın İkinci Genel Toplantısında Milli Komite'ye yeniden seçilmesini umut ediyorum. (SE, Cilt IV, sf. 136). Peki, Başkan neden böyle davranmaktadır. Bunu şöyle soruyor ve yanıtıyor: "Neden ÇKP onu bu komitenin üyeliği için aday göstermiştir? Bunun nedeni, Liang Şuming'in hala bazı insanları aldatabilmesi ve gözlerini boyayabilmesidir." (age, sf 137). O, her zaman için partinin tümünü düşünmüş, kısımcılık veya bölgecilik yapmamış, azami oranda, düzeltilebilir unsurları kazanmaya çalışmıştır.

BAŞKAN MAO VE KADROLAR

Başkan, kadroların tayin edici önemde olduğunu, çeşitli vesilelerle dile getirmiş, kadro sorununu "partimiz için ölüm-kalım sorunudur" şeklinde değerlendirmiştir. "İnsanları mezihyete göre tayin etme" hattına önem vermiş, kadroları kolektif çalışmalara katmaya özen göstermiş, onlara ihtimam göstermeyi görev olarak koymuştur. Kadroların değerlendirilme konusunda şunları belirtiyordu: "Kadrolar hakkında hüküm vermeyi becermek gerekir. Bir kadronun yalnız belli bir hayat dö-

nemini veya tek bir olayını değil, aynı zamanda geçmişinin ve çalışmalarının bütünü göz önünde bulundurmalıyız. Bir kadro hakkında hüküm vermenin başlıca metodu işte budur." (ÇKP'nin Ulusal Savaşta Rolü, Başkan Mao'dan Seçme Sözler, sf. 159, Umud Yayıncılık.)

BAŞKAN MAO VE ORDU

Başkan Mao'nun ordu hakkındaki temel prensibi şöyledir: "Prencibimiz şudur: Parti tüfeklere kumanda eder, buna karşılık tüfeklerin Partiyeye kumanda etmesine asla izin verilemez."

Başkan, ordu örgütlenmesine parti örgütlenmesi kadar önem vermiş, ordunun eğitimine özen göstermiş, siyasetle silahları en azami şekilde bütünleştirmeye çalışmıştır. Halk Ordusu, esas özelliği savaşan bir güç olmasının yanı sıra, kitlelerle sıkı bağları olan ve üreten bir kurumdur. Başkan, ordu içinde, çeşitli siyasi, sanat, kültür, tıp örgütlenmeleri de yaratmış, orduyu partiyle kaynaştırarak muazzam bir okul haline getirmiştir. İnsanlarla silahlar arasındaki ilişkide, insanı birincil unsur olarak ele almış, üç "sol" çizgi döneminde, en çok askeri maceracılıkla, "mankafalılık" dediği, ucuz zaferler uğruna insan unsurunu harap etmekle savaşmıştır.

Ordu ile halk savaşı stratejisi arasındaki yakın ilişkiden dolayı, orduyu savaşın ihtiyaçlarına göre kurmuş, şekillenmiştir. Ordunun her giriştiği hareket, tıpkı parti örgütü gibi planlı ve kampanyalar şeklinde örgütlenmiştir.

SONUÇ

Başkan Mao'nun daha birçok katkısı vardır. Ancak, kendisine "Maoist" etiketini takan sahtekarlara karşı, O'nun özellikle parti öğretisini öne çıkarmak bugün yakıcı bir sorundur.

Kendisine "Maoist" diyenlerin parti disiplini çiğnediği, parti tüzüğünü defalarca ayaklar altına aldığı, Proletarya Partisi ve onun iradesine yoğun olarak saldırdığı şu günlerde; Proletarya Partisi'nin disiplinine, tüzüğüne, işleyişine sarılmak önemlidir.

Darbecilik, salt askeri bakış açısı, kadrolar ve savaşçılara pervasız yaklaşımlar ve bunun sonucu kadro ve savaşçı yitimi, askeri maceracılık gibi hastalıklara batmış; kendisi ve geçmişle hesaplaşmaktan korkan ve sorunlarını açmak ve işleyiş içerisinde tartışmak yerine üstünü entrikalarla örtük "Bizim hiç sorunumuz yok, biz saf Maoist bir partiyiz" diyenlerle aramıza kalın hatlar çekmek için; Başkan Mao'nun parti, parti içi mücadele ve partinin inşası konularındaki görüşlerine daha sıkı sarılmak önemlidir.

İdeolojik savruluşunu ve mücadele kaçıklığını gizlemek için, çeşitli entrikalara başvuran, Proletarya Partisi'nden ve ideolojisinden kopuşunu "ayrılık" söylemleriyle gözlerden kaçırmaya çalışan, Proletarya Partisi içindeki konumunu ve görevlerini bir kenara koyarak, sanki kendisi yokmuş gibi sorunları parti iradesine mal eden sağ tasfiyecilere karşı, O'nun parti içi muhalefet ve iktidar konularındaki görüşlerine sarılmak önemlidir.

Bugün, Proletarya Partisi şahsında MLM'ler, büyük iç ihanetler yaşadılar. Muazzam zorluklar içerisinde, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in bayrağını, yine muazzam fedakarlıklarla yükseltmeyi başardılar.

Başkan Mao'nun ısrar ve sebatkarlığı, bize yol göstermeye devam ediyor. Ve, O'nun yol göstericiliği ile, diğer ustalardan da aldığımız erdemler ve birikimler ışığında, ÖLÜFRİMİZİ GÖMEREK, YARALARIMIZI SARARAK VE SAVAŞMAYA DEVAM EDEREK YÜRÜYÖRÜZ!■

Sanat Üzerine

Mao Zedung

Yenan Sanat ve Edebiyat forumunda konuşmalar

Sanat ve edebiyatımızın okur, dinleyici ve seyircileri, işçilerden, köylülerden, askerlerden ve onların kadrolarından oluştuğuna göre, onları iyi anlamak ve iyi tanımak sorunu çıkmaktadır. Onları iyi anlamak ve iyi tanımak için, Parti ve hükümet örgütleri içindeki, köylerdeki ve fabrikalardaki, Sekizinci Yol Ordusu'ndaki ve Yeni Dördüncü Ordu'daki farklı insanları ve olayları iyi anlamak ve iyi tanımak için çok çalışmak zorunluluğu vardır. Yazarlarımız ve sanatçılarımız sanat ve edebiyat çalışmalarını elbette yapacaklardır; ama onların asıl görevi, halkı iyi anlamak ve iyi tanımadır. Yazarlarımızın ve sanatçılarımızın bu konudaki tavırları şimdiye kadar nasıl olmuştur? Bence, onların bilgileri ve anlayışları eksiktir ve "yiğitliğini gösterecek yer bulamayan bir kahraman" a benzemektedirler. Bilgi eksikliği ne demektir? Halkı iyi tanımamak demektir. Yazarların ve sanatçıların, ne anlatılmak istediği hakkında, ne de okurları, dinleyicileri ve seyircileri hakkında doğru dürüst bir bilgileri vardır; hatta onları hiç tanımadıkları söylenebilir. İşçileri, köylüleri, askerleri hiç tanımadıkları gibi, kadroları da iyi tanımıyorlar. Anlayış eksikliği ne demektir? Dili anlamamak, yani, kitlelerin zengin ve canlı diline aşina olmamak demektir. Yazarların ve sanatçıların birçoğu, kitlelerden kopuk oldukları ve boş bir hayat sürdürdükleri için pek tabii ki halkın diline yabancıdır. Bunun için de, sadece eserlerini yavan bir dille yazmakla kalmıyorlar, aynı zamanda halkın kullandığı deyimlere ters düşen kendi ipe sapa gelmez deyimlerini de uyduruyorlar. Birçok yoldaş "kitlelere seslenen üslup"tan söz etmeye başlıyor, peki bu gerçekte ne demektir? Yazarlarımızın ve sanatçılarımızın duygu ve düşüncelerinin işçi, köylü ve asker kitlelerinin duygu ve düşünceleriyle kaynaşması demektir. Bu kaynaşmayı gerçekleştirebilmek için yazarlar ve edebiyatçılar kitlelerin dilini ciddiyle öğrenmek zorundadırlar. Kitlelerin dilini bile büyük ölçüde anlamaz bulursanız, sanat ve edebiyat alanında yaratıcılıktan nasıl söz edebilirsiniz? Yiğitliğini gösterecek yer bulamayan bir kahraman dediğimiz zaman, sizin o yüce gerçekler yığınımıza kitlelerin değer vermemesini kastediyoruz. Siz kitleler önünde ne kadar çok kudemlilik taslarsanız ve ne kadar çok "kahramanlık" satarsanız, bu saçmalıkları kitlelere yutturmak için ne kadar çok uğraşırsanız, kitlelerin bunları kabul etmesi de o kadar uzak bir olasılık olacaktır. Eğer kitlelerin sizi anlamasını istiyorsanız, eğer kitlelerle bütünleşmek istiyorsanız, uzun ve hatta acılı bir çelikleşme sürecinden geçmeye karar vermek zorundasınız.

Kaynak Yayınları, Mao Zedung SE, Cilt 3, sf. 76-77.

"İş" filmi ve proletarya sanatı üzerine küçük bir değerini

Akın Can AKYOL

Proletarya sanatının işlevi konusuna değinirken, üçlü bir görev koyar devrimci sanatın önüne Mao Zedung; Teşhir-propaganda-eleştiri diye özetleyebiliriz kısaca bu üçlü görevi.

Proleter devrimci sanatın kurşunlarından biri, teşhir hedefine dönüktür. Bu teşhir; egemenlerin sömürü ve zulmünü, sanatın herhangi bir dalıyla, geniş halk yığınlarına sergileyerek, onların muhalif tepkisini oluşturmaya dönüktür.

Eleştiri-eğitim yanısıra; proleter devrimci sanatın, proletarya ve dostlarına dönük bir hedefidir. Gerek proletarya saflarında, gerekse onun ittifakı olan güçler içinde varolan, yeşeren zaaf ve olumsuzlukları didikleleyen ve onları uyarıp doğru öneriler sunmaya çalışan yanısıra sanatın.

Propaganda işlevi ise; devrimci mücadele güçlerinin, kavgaya içindeki her türlü olumlu adımını, hedeflerini, geniş yığınlara ajite eden, coşumcu ve coşturucu bir ruhla öven, partinin ve parti güçlerinin, altınçağın güzelliklerini en geniş yığınlara ulaştıran, eğitici-coşturucu yanısırdır. Kısaca; düşmanı teşhir edici, dostları uyarıcı-eğitici, parti ve sosyalizm güçlerini övücü işlevlerdir diyebiliriz.

Ülkemiz devrimci sanatının bir parçası olarak sinema olgusuna baktığımızda; Yılmaz Güney sineması diye adlandırdığımız, "UMUT"la başlayıp, "Acı, Ağıt, Arkadaş, Endişe, Sürü, Yol, Duvar, İzin vb." filmlerle süregelen, devamında, Kanal, At, Maden gibi anımsayıp sayabildiğimiz filmler dışında, özellikle "Eylülist" dönem ve sonrasında bir tikanıklık görmekteyiz sinemada. Kimilerince "12 Eylül" sineması diye adlandırılan ve baskı döneminin izlerinden kesitler sunan film denemeleri dışında pek birşey yapıldığı söylenemez.

Artık eskinin, "solcu-devrimci" yönetmenleri; bunalım içindeki aydın psikozunu, "cinsel

sorunlarında" boğulan, "eskimiş!" devrimcilerin, "bunalım"larının ve çözümlerinin! filmini yapıyor.

Ve bunların arasından genç bir yönetmen, Faik Ahmet AKINCI çıkıyor, "İş" diye bir film yapıyor ve de yetinmeyip, "Bu film işçi sınıfına adanmıştır" diye bir jeneriğe ve afişlere yazdırarak, daha baştan "Ticari İntihar"ı seçiyor. Ve de "çok aydın" sanat ve sinema eleştirmenlerince, ya görmezden gelinerek yoksanmaya çalışılıyor, ya da; "Emek-sermaye çelişkisi gibi eskimiş söylemlerle" film yapıldığı için "küçük düşürücü" eleştirilere uğruyor. Ama İş filmi; medyanın yılışık desteği ve devasa promosyonlarla lanse ettiği ve onlarca "ünlü, ışılı star"la beslenen! "Bay E"yi solluyor izleyicisiyle buluşmakta...

Yarı-feodal üretim ilişkilerinin süregeldiği, tek üretim aracı ve geçim kaynağının toprak olduğu bir orta Anadolu köylüğünde yaşanan öyküdür "İş"... devlet o yörede bir baraj yapacaktır. Bu nedenle köylünün tek üretim aracı olan topraklara el koyar. Çoğu tapusu olduğu için de hiçbir istismak bedeli ödenmez köylüye... İnsanlarda oluşacak tepkiyi önlemek için de; barajın onlar için "iş kapısı" olacağı, yaşamlarının değişeceği umudunu yayar. Zaten, feodalizmin karanlığındaki insanların pek öyle tepki gösterecek bir hali falan da yoktur... Ve barajın yapımını bir İngiliz tekelisi olan "Wimpey" firması üstlenir. Baraj inşaatıyla birlikte, şantiyenin önündeki tepede bir 'amele pazarı' oluşur. Gerek o yöre köylülerinin, gerekse diğer bölgelerden işsizlerin doluştuğu bir amele pazarı! Barajda yöre insanından çok azı iş bulur. Diğerleri günler geceler boyunca şantiye önündeki bir tepede yatıp kalkarak boşalacak bir iş umudu için... Wimpey de iş bulmak bir statü haline gelir köyde. Toprak çanak ve testilerin yanısıra, plastik bidonlar, naylon kaplar girer köyüne yaşamına. Ve insan ilişkilerinin her alanına yansır

bu durum...

İnsanlar işe girmek için her yolu denerler; türbelere adaklar adarlar, bol dualı namazlar kılarlar, İngiliz "gavuru"na rüşvetler verirler. Fakat hiçbir sonuç vermez bu çabalar. İşe girmek, egemenlerin yeni işgücüne ihtiyaç duymalarıyla olmaktadır. Bunun da barajdaki yolu; içerde birinin ölümüyle boşalacak yerin doldurulmasıyla olmaktadır. İçerden arabanın tepesinde çıkan her tabut ve şantiye bekçisinin; "Ölüm vaar, alım vaar!" diye her bağırışı, insanların "ekmeğe, ekmeğe umuduna" (daha da ötesi kendi olası ölümlerine) çaresizce koştuğu bir yarışın başlangıcı olur...

İşe girebilenler içinse ayrı bir cehennemdir baraj ortamı; sendikası ve her türlü sosyal güvenceden uzak, "İngiliz gavurunun" iki dudağı arasındadır ekmeğe umutları...

Örgütsüzdür insanlar ve örgütlenmeyi de düşünmezler. Feodal, bölgesel ve hemşericilik bağlarıyla dayanışmaya çalışırlar. Hakaretlere, sömürüye, işten atılmaya sessizce boyun eğerler... Bir an; doğru çıkış işiğimi, işten atılınca eline geçirdiği sopayla İngiliz gavurunun üzerine yürüyen işçide görürüz. O kadarla sınırlı kalır. Sendikal örgütlenmeyi bir mühendis taşımaya çalışır işçilere; ve onun da işten atılıp, polislerce götürüldüğünü duyar işçiler... Ölenlerin ailesine tazminat bile ödemesi için yeni bir uygulama başlatır İngiliz firması: Ölenlerin yerine yakın akrabalarından biri alınacaktır işe! Bir yanda açlık ve ekmeğe umudunun ağırlığı, diğer yanda içerde ölmesini beklediği, kardeşi veya bir yakınının acısı! Böyle bir ikilemdir dayatılan...

Feodal ideolojinin temel baskı unsuru 'Din', burada da feodal, komprador sömürünün dayanağıdır: "İngiliz gavuru" cami yapar yöre insanı için! İmam vaazlar verir İngiliz'den yana. Tüm bunlara karşın; işsizlik, ekmeğe vs. bir dolu çelişki vardır. Kendiliğindenci bir tarzda çözü-

mü açar köylü camide. İnsanı hedef alarak", barajdan yanadır" diye bağırır namaza duranlara. Ve kendisi onların aksine yönünü tersyüz edip baraja doğru durur namaza!

Emek-sermaye çelişkisinin, sömürünün tipik örneklerini sunar "İş" filmi. Cahit BERKAY'ın yaptığı müzik, ayrı bir güzellik-duyarlık katıyor filme.

"Niçin çelişkilerin açmazını koydun da, çözümünü göstermiyorsun?" diye soruyoruz yönetmen AKINCI'ya:

"Gösterildi" diyor yönetmen. Çözüm yolu yetersiz de olsa film içinde! İşten atılınca sopayla İngiliz'in üzerine yürüyen işçinin, kendiliğindenci de olsa tepkisi bir çözüm önerisi! Ya da kiblenin emekten-işten yana olduğunu anlayıp din boyunduruğunu atan insan!..

Filmdeki birçok eksikçe karşın, genelde iyi bir kurgu çarpıyor göze. Seslendirmede, insanların otantik-yöre-şivesini kullanmalarını eksikliği filmin.

"İş makinaları çalışırken fondaki ses efektine dikkat edin" diyor yönetmen; "Bunlar iş makinesi, dozer sesi değil. Tank sesi, helikopter ve makinalı tüfek tarakasıdır. Devletin sömürücü baskıcı anlayışını böyle bir boyuta da döktüm! Eksikler olduğu doğru... Çözüm örgütlenmek ve kavgadan geçerek, acele etmeye" diyor yönetmen gülümseyerek. Biliyorsunuz, en uzun yürüyüş bir tek adımla başlar... Bu da Faik Ahmet'in ilk adımı!

Eksiklerine karşın, İş, işçi sınıfının sanatına en yakın duranı örnekler içinde. Ve bu yüzden de tüm sosyalistler ayrımsız sahipleniyor gösterildiği yerlerde. Ahmet Akinci ve benzerlerine daha iyi çalışmalar diyoruz. Ve daha iyinin yaratılmasının da; sahiplenmekten, devrimci kolektivistizmden geçtiğini unutmayalım...■

DEVİRİMCİ SANATÇI V. JARA

"Kuralım krallığını eşitliğin..."

1973 yılının 14 Eylül'ü. Şilili faşistler müziği devrimci-leştiiren Victor Jara'yı kurşuna dizdiler. Ve faşistlerin kara tarihine eklenen bu cinayet, devrimci mücadelenin kızıl defterine mücadelenin baş eğmezlerinden birini daha ekledi. Jara, müziğini devrimci bir silaha dönüştüren mücadele insanıydı. O, 1960'lardaki "Yeni Şili Şarkısı" hareketinin önderiydi. Yeni Şarkı hareketi emperyalizmin kültür saldırganına karşı oluşturulmuş devrimci, müca-

deleci bir müzik hareketiydi. Ve Victor Jara müziğe bu cepheden sarılmıştı. emperyalizmle savaşmaya müzik alanıyla başladı ve sloganı "Kültürel istilayı, istila etmek"di.

Şili darbesinin hemen ertesi günü tutuklanan Jara, onbinlerce insanın doldurulduğu Santiago Stadyumu'na kapatıldı. Ve müzik yapmasını engellemek için ilk önce ellerini kırdılar. Ama o elleri kırılınca şarkı söylemeye başladı. O'nu susturamayacaklarını anlayan faşist-

ler, kendi mantıklarına, o gülünç mantıklarına göre düşüncelerini öldürmek için kurşuna dizdiler. Dünyada müzik ve ezilen sınıf olduğu sürece Victor Jara'lar ölmeyecektir.

Bir işçiye çağrı

Kalk ayağa
dağlara bak!
Rüzgarın, güneşin ve suyun
kaynağına

Sen ey işçis
Sen ki nehirlerin yatağını
değiştiren
Sen ki direncin buğdayını eken
biçen

kalk ayağa ellerine bak!
Tut ki kardeşlerinin elini
güçlenesiniz.
Gideceğiz hep birlikte
kanlı birleşmiş biz.
Bugün başlıyor gelecek!

Kurtulalım artık yoksulluğun
yaratıcısından
dan
Kuralım krallığını eşitliğin ve
adaletin.

Es rüzgar gibi
Aç, dağ geçitlerinin vahşi
çiçeği

gibi!
Temizle ateş gibi namlusunu
tüfeğinin
zamanıdır kendi gerçeğimizi
yaratmanın

bize cesaret ver ki çarpışalım.
Es rüzgar gibi
Aç, dağ geçitlerinin vahşi
çiçeği

gibi!
Kalk ayağa ellerine bak!
Tut ki kardeşinin elini
güçlenesiniz
Hep birlikte gideceğiz
Şimdi ölüm saati çalınca
Kanla birleşmiş biz!

Victor Jara

ÖLÜMÜNÜN 11. YILINDA DEVRİMCİ SANATÇI YILMAZ GÜNEYİ SAYGIYLA ANIYORUZ

"Düşüncelerim tek bir noktada toplanmıştır: DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ"

Türk sineması ve yasaklar daha doğrusu yasaklar, yasaklanlar denince ilk akla gelen isimlerden biridir Yılmaz Güney.

O'nun adı artık yeryüzünün Türkiye denen parçasını aşmış, enternasyonalizm kavramıyla bütünleşmiştir. Peki sinema ve oyunculuk alanında dünyaya mal olmuş Yılmaz Güney'in siyasi görüşleri, mücadele hattı hakkında neler biliyoruz? Ve Yılmaz Güney'i sevmek demek, O'nu anlamak demek sadece sinema yönünü bilecek mi olmalı?

"Benim için sürgün, ülkeme yeniden dönebilmek için, kararlı mücadele demektir. Benim için sürgün, dünyanın çeşitli halklarıyla ilişki kurmak demektir. Benim için bir anlamda sansürlü film yapabilmek ve özgürce düşünebilmek demektir... Benim için sürgün, sürgün demek değildir..." diyen bir insanı ideolojisinden ayrı anlatmak, ondan uzaklaştırmak ve sadece sanatçı yanını almak mümkün olmadığı gibi, bu O'na saygısızlık ve mücadelesine önem vermemek demektir.

Yılmaz Güney'in ölümünden bu yana yapılan gecelerde, kampanyalarda vb. genellikle onun sanatçı yönü ele alınmıştır. Ve işin en ilginç yanı, hep ona uygulanan yasaklara değinilmiş, karşı çıkılmıştır da, O'nun yasaklanmasına neden olan ve en iyi filmlerinde anlattığı siyasi görüşlerinin ne olduğunun altı doldurulmuş ve sahip çıkılmamıştır. Yılmaz Güney'in anlaşılması ve kavranması için sanatçı ve siyasi yönünün bir bütün, bir ayrılmazlık olarak ele alınması zorunluluğu ortaya konulmamıştır, konulmak istenmemiştir.

Yılmaz Güney'e nitelik kazandıran, O'nun siyasi görüşleridir. Nedir O'nun siyasi görüşleri? Kimi ulusalcı hareketler, O'nun Kürt kimliği taşıması ve Kürt halkını ezilen ulus olarak görmesinden dolayı sahiplenmeye çalışmıştır. Evet, Yılmaz Güney bir Kürt kimliğine sahiptir ve Kürtlerin ezilen ulus olduğunu söylemiştir ama o her zaman çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının yanında olmuştur. Ve bu yandaşlığı da MLM (dönemindeki adıyla Marksizm- Leninizm-

Mao Zedung Düşüncesi) biliminin ışığında seçmiştir.

MLM bilimine ve onun Türkiye topraklarında hayat bulacağına olan inancını 1976'da yargılanması sırasında şu sözlerle ortaya koymuştur:

"Düşüncelerim tek bir noktada toplanmıştır: DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ. Başta işçi sınıfı ve köylüler olmak üzere, tüm emekçi kitleleri, aydınları, sanatçıları, küçük iş ve mülk sahiplerini ekonomik- toplumsal ve siyasi kölelikten kurtuluşa götürecektir, bağımsız demokratik Türkiye'yi kuracak ve sosyalizme götürecektir DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ'nin gerçekleştirilmesi ve devrim sürecinde birey olarak bana düşen görevlerin berraklaştırılması temel düşüncem olmuştur."

Cezaevi sürecinde ise, okuma ve

araştırmalarına dayanarak TKP/ML'yi o dönemin tek ve gerçek komünist partisi, İ. KAYPAKKAYA'yı da tek önderi olarak görmüştür. (bkz. Güney Dergisi, 10. sayı) Ve MLM biliminin yılmaz bir savucusu olarak da MLM'yi sahiplenici bir rotaya oturmuştur.

Bu sahiplenışı de Mao Zedung inkarcılığına kadar varan Hocacı mantığı mahkum eden "Vestiyer Kafalar" adlı bir yazıyı kâleme alarak göstermiştir. "Şimdi vestiyer kafalara soruyoruz: Daha düne kadar 'Mao Zedung, çağımızın en büyük Marksist-Leninistidir' diyordunuz, 'Mao Zedung Düşüncesi' demeyenleri Marksist kabul etmiyordunuz, Mao Zedung'u beşinci usta olarak görüyordunuz. Ve kendinizi bu öğretiler doğrultusunda biçimlemeye çalışıyordunuz. Şimdi Enver Hoca 'Mao Zedung ve şürekası', 'Marksist- Leninist yolu izlemediler.' diyor.

"Ne diyeceksiniz şimdi? Bir çırpıda 'Mao Zedung oportünisttir' mi diyeceksiniz? Uzun süre ÇKP'nin gözüne girmek için tel cambazlarına taş çıkartacak numaralar yaptınız, şimdi de, aynı öz tutumla Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti ve AEP'nin gözüne girmek için parendeler atıyorsunuz. (...)"

"Vestiyer kafaların değiştirilmesi için ideolojik- siyasi mücadeleyi yoğunlaştıracağız. Çünkü vestiyer kafalar devrimimizin önündeki temel engellerden biridir."

Ve Yılmaz Güney, siyasi görüşlerini yazılarının yanında halka en çabuk, doğru ve dolaysız olarak filmlerinde vermiştir. Siyasi görüşleri onun sinema sanatında yaşam bulmuştur. Onun filmlerindeki ana tema toprak ağaları ve köylüler arasındaki çelişiklerdir. Kırsal ağırlıklı filmler yapması da feodalizmle- halk yığınları arasındaki çelişkinin (baş çelişme) çözümünü Demokratik Halk Devrimi'nde görmesindedir.

Yazının başında da söylediğim gibi Yılmaz Güney hiçbir zaman siyasi görüşleri olmadan, sadece sanatçı yönüyle ele alınamaz. Ve O'nu sadece sanatçı yönüyle değerlendirip sahip çıkmak (ki sanatçı olarak da nasıl sahiplenmeye çalıştıkları ortada) sadece egemenlere mahsus olabilir. TC. hala gerçek devrimci-komünistler için yattıkları yerin değil, bütün dünya halkları ve insanlığın nihai kurtuluşu için mücadele etmelerinin dışında hiçbir şeyin önemli olmadığını anlamıyor- anlamalarını da beklemiyoruz. Ve bunu anlamadıkları için de Yılmaz Güney'in mezarının buraya getirilip- getirilmemesini tartışıyorlar. Yani kendi mantıklarına göre "sahiplenmeye" çalışıyorlar.

Onlar için böyleyken, biz devrimci-komünistler için sahiplenmek demek, siyasi görüşlerinin yaşam bulması için mücadele etmek demektir. O'nu sahiplenmek demek Demokratik Halk Devrimi'ne, MLM bilimine ve onun yol gösterici ışığında sosyalizm ve yüce komünizme ulaşmak demektir.■

MKM'ye kapatma davası

Kültür Servisi-MKM'yi kapatma istemiyle açılan davanın duruşması 28 ağustosta yapıldı. Yapılan duruşmaya gelen kültür merkezi çalışanları içeri alınmadı.

"Mezopotamya Kültür Merkezi" yazılı pankartı açan gruba polis müdahalede bulundu. Daha sonra protesto amacıyla basına ve kamuoyuna açıklama yapıldı. Yapılan açıklamada "MKM'nin İzmir Şubesi'nin kapatılması, Gazi Kültürüvi'nin açıldığı gün kapatılması, Ortaköy Kültür Mer-

kezi'nin kapatılması, Yeni Politika gazetesinin MGK kararıyla yayınının durdurulması baskının ne kadar boyutlu olduğunu açıkça göstermektedir.

MKM komik gerekçelerle kapatılmak isteniyor. Tiyatro kostümlerinin kapatma gerekçesi olarak gösterilmesi, devletten halktan yana üreten kurumlar karşısında içine düştüğü

aciziyetin en traji- komik durumunu yansıtmaktadır.

Üretimin kaynağı mühürlenmek isteyen kapıların ardı değil, halkın yüreğinde dinmeyen özgürlük sevdasıdır. Bizler öldükçe çoğalan bu sevdanın ürünleriyiz. Karanlıklar tarihsel zorunluluğu engelleyemez. Gücümüzü halktan alıyoruz. Bu uğurda taviz vermeyeceğiz. Ve so-

nuna kadar direneceğiz" denildi.

Daha sonra polisin "sadece altı kişiyi içeri alabiliriz" demesi üzerine aralarında Sine-Sen başkanı Yusuf Çetin ve Şair Suna Aras'ında bulunduğu 6 kişi duruşmaya katılabildi. Duruşmada Av. Orhan Tural iddiaların yersiz olduğunu savunurken, mahkeme 12 Ekim 1995 tarihine ertelendi.■

Riyad Özgür Gelecek

Hızlı muhabirimiz Recep-el Hısbah Kral Fahd'ın cellatı görüştü.

Kim ne derse desin kendisinin sadece emir kulu ve masum olduğunu asıl suça teşvik edenlerin Bursalı kılıç üreticilerinin olduğunu bu nedenle gidip onlarla konuşmamız gerektiğini söylerken önüne getirilen suçluların kafalarını koparmayı da ihmal etmiyordu.

Daha sonra görüşüğümüz Bursalı ustalarla "Biz ekmeğ derdindeyiz siz onu gidin Erbakan Hoca'ya sorun" Erbakan Hoca şöyle bir

düşündükten sonra "Kur'an'da hem öyle yazaar, hem böyle yazaar. Aaaa, bu devletin başı Demirel'dir siz bi de ona soruun.

Demirel'se "Elhamdulillah biz müslümanız, dedikse de bineynaleyh dün dündür, bugün bugündür. O'da bizi yine Arabistan'a yolladı. Kral Fahd hazretleriye iki gündür beklememize rağmen saray haremideki teftiş çalışmalarını sona erdiremediği için görüşme çalışmamızı yarıda yarıda kesip ayırdı.

"Ne yani şimdi tutupta bana öyle tuhaf, tuhaf bakmayın beceriksiz diye N'apı'm yani. Bundan iyisi de şamda kaysı"

Basından..

İsraili kodaman sanayiciler AB İsrailinde çeşitli ülkelerin kompradorlarını bir araya getirmek için kolları sıvadı. Bizim devletimiz(!..) de göndereceği, holdingcilerin masraflarını hazinenin ihracat teşviklerinden karşılayacağını belirtti.

Haydi anladık, sözde teşvik için iş adamlarımız(!..)a kredi, vergi iadesi, vs. gibi nedenlerle soygun imkanı veriyorsunuz da, soygun yaptıkları için de ayrıca yol ve yataklık masraflarını da mı karşılayarak teşviklendiriyorsunuz?!

Yüce Cartel merakımı hoş görsün ama...

Uzak Avrupa'dan bir kısırak başı gibi İstanbul'a uzanan, bu çocuklar bizim (mi, acaba?!..) Bizdense niye bizim sorunlarımıza da dokunmuyo? Yok eğer sizdense niye havaalanındaki o meşhur karşılama töreninden apar topar kaçtılar?

Şarkılarında kardeşlik ve barış mesajları verdiklerini iddia etmelerine rağmen neden izleyicileri dövecekmiş gibi öyle Cüneyit vâri hareketler çekme gereği duyuyorlar?..

Peki hakikaten dazlakları sevmiyorlar mı? Sevmiyorlarsa niye içlerinden birisi dazlak?..

Yahu benim asıl anlayamadığım Cartel de kardeşlik diyo şarkılarında biz de, öyleyse niye bu Cartel'e alkış tutan yukarıdakiler, her seferinde bize cop tutuyo?..

Ülkü Ocakı'nda çocuğa kürşun

Aydın Kayer'in sağlık durumu iyi. Küçükpazar Ülkü Ocakı Üyesi Erol Yavuz, demir telefonunu kullanan 11 yaşındaki ilkokul öğrencisi Aydın Kayer'in boynundan tabanca ile vurdu. Görgü tanıklarının ifadelerine göre, iki gündür Küçükpazar Ülkü Ocakına gelen Aydın, 11.45'te bahçesinde arkadaşlarıyla oynamak istedi. Kayer'in arkadaşlarıyla konuşmasına karşın 25 yaşındaki Yavuz, tülsüz silahını çıkıp çocuğa ateş etti. Kurşun, Mimar Sinan İlkokulu 5inci sınıf öğrencisi Aydın'ın boynunun sağ tarafından girip diğer tarafından çıktı. Erol Hastanesi'ne kaldırılan Aydın, yaşamı tehlike altındaydı. Olaydan sonra kaçan Yavuz'un yakalanması bekleniyor. Öğlünün vurulduğunu öğrenen anne Neziye Kayer ise "Bu yaratık çocuğum Ülkü Ocakı'nda ne iş yapıyor? Bu olayın her yöresine yakalansın" dedi.

FAŞİST OCAKLARININ BÖYLE Bİ ÇİNAYETLERİ YENİ BİŞEY DEĞİL Kİ, MARAŞ'TA, ÇORUM'DA ŞAHİT OLDUK BU TÜR MANZARALARA. BİRDE UTTANMADAN ORADA Sİ-LAN NE ARI YORDU, DNE YAZMIŞLAR MEKONİK, BAKA NERDE OLUYATIĞI?

BUL İKİ CANAVAR ARASINDA BİR

FARK GÖZETİMZORLUN, YASİZ P..

BİNALI

14

Temmuz 1995 tarihinde çeşitli cezaevlerinde bulunan 10 bin'e yakın PKK'li tutsak,

"siyasi çözüm için diyalog" talebinde odaklaşan bir kampanya çerçevesinde açlık grevine başladı. PKK'li tutsaklar diğer örgütlere kampanyayı destekleme çağrısında bulundular. Atılım gazetesi, gerek "Yurtseverler direnişi büyütüyor" başlıklı, gerekse de "Yurtseverlerle dayanışmaya" başlıklı yazılarında (22-29 Temmuz '95, Sayı 41) kampanyayı desteklediklerini açıkladılar.

Gerçekten "Yurtseverler direnişi büyütüyor" mu yoksa uzlaşma yolunda adımlarını mı hızlandırıyor?

On yılı aşkın bir süredir, PKK, verdiği ulusal-devrimci mücadeleyle TC'ye ciddi darbeler indirmiş ve savaşı belli bir boyuta kadar yükseltebilmiştir. Bu yadsınamaz bir gerçekliktir. Ancak, 4. Kongresinden itibaren adım adım ulusal-devrimci çizgisini terketmeye başlayan PKK, 5. Kongresinde artık reformist çizgisini sistemli hale getirmiştir. Kafamızı yukarıya dikip havaya bakacağımıza biraz önümüze bakarsak bu gerçeği rahatlıkla görürüz. **A. Ocalan**, yaptığı birçok açıklamada, ateşkes ya da barışa hazır olduklarını, siyasi çözümü ve serbest siyasi faaliyet için zemin hazırlanırsa, silahlı savaşı tamamen sona erdireceklerini bildirdi. Artık silahlı mücadele "düzen içi"liğe, "siyasi çözüm"e endekslenmiş durumda. PKK her ne kadar bunu taktik, devrimci diplomasi olarak göstermeye çalışsa da reformist çizgiye girdiği açıktır. **Silahlı mücadeleyi "siyasi çözüm"e heba etmek direniş değil; uzlaşmacılıktır, teslimiyettir.**

Atılım gazetesi, "Kürt ulusal devrimi ile sömürgeci faşist diktatörlük arasında oluşan denge durumu"nu TC'nin askeri üstünlüğünü kullanarak, PKK'nin ise "uluslararası yedeklerden yararlanarak, diplomatik mücadele cephesinden" kendi lehlerine bozmaya çalıştıklarını söylüyor. PKK'nin denge durumunda olup olmadığı ayrı bir tartışma konusudur. **Atılım gazetesi PKK'nin "siyasi çözüm" için diplomasi atağını taktik olarak değerlendiren PKK'nin bugün stratejik olarak "siyasi çözüm"e kilitlendiğini görmüyor.** Bu sorunun bir yanısıdır. Diğer yanı ise, PKK'nin "dengeyi bozmak" için yarandığı uluslararası yedekler ve diplomasi sorunudur. **Acaba Atılım'ın sözünü ettiği "uluslararası yedekler" proletarya ve proletaryanın müttelikleri midir yoksa emperyalistler ve emperyalist kurumlar mıdır?** PKK'nin dayanmaya çalıştığı "uluslararası yedekler" in emperyalistler ve emperyalist kurumlar olduğu bir sır değildir. **PKK bunlara dayanıyor diye Atılım, atılımda bulunup PKK'yi onaylıyor ve bir çırpıda emperyalistleri UKH'nin yedekleri olarak görebiliyor. Emperyalistler ne zamandan beri ulusal kurtuluş hareketlerinin yedekleri oldular merak ediyoruz.**

"Yurtseverlerle dayanışmaya" başlıklı yazılarında, "... Emperyalistlerin radikal hareketleri ehlileştirme yolundan devrimleri boğma planları daima varolmuştur ve uluslararası proleter devrim ve halkların devrimci savaşlarını onları mezara gönderinceye kadar da varolacaktır" diyorlar. **Hem emperyalistlerin devrimleri boğmaya çalıştığını söyleyeceksin, hem de onları "uluslararası yedekler olarak göreceksin! Pes doğrusu!**

Günümüzde "Yeni Dünya Düzeni" savunucuları "barış ve silahların sınırlandırılması", "diyalogla çözüm", "diplomasiyle çözüm" safsatalarıyla sos-

Atılım'dan PKK reformizmine destek

Son zamanların moda sözü; barış... Sınıflı toplumda sınıflarüstü bir barış anlayışından sözedebilir miyiz? Elbetteki hayır! Burjuvazi için "barış"; sömürünün azgınca sürdürülmesidir; yargısız infazlarla, işkencelerle, gözaltında kayıplarla, devrimci-demokratların, komünistlerin katledilmesidir; terörizmle halkın sindirilmesidir. Proletarya için barış; sınıfların, sınırların ortadan kalktığı, özgürlüğün, eşitliğin, adaletin sağlanmasıdır. Bunlar olmadan gerçek anlamda barış olamaz. Devrimci bir savaş verilmeden, mücadele sonucu kazanımlar elde edilmeden barış edilemez. Barışın sınıfsal niteliğini ortaya koymadan, devrimci mücadeleyle kazanılacağını koymadan barış çağrılarında bulunmak burjuvazinin gerçek yüzünün gizlenmesine, halkın soyut barış hayalleri kurmasına, devrimci savaş bilincinin bulandırılmasına hizmet eder.

yal savaşları, ulusal kurtuluş mücadelelerini bastırmaya, reformcu rotaya çekerek boğmaya çalışıyorlar. **Çok uzaklara gitmeye gerek yok. Diplomasi yoluyla "çözülen" Filistin gerçeği karşımızda duruyor.** Filistin halkının yıllarca kan-can pahasına yürüttüğü mücadelenin, FKÖ tarafından emperyalistlerle masa başına oturularak satıldığı herkes tarafından bilinir. ML'ler, koşulları kendi lehlerine çevirmek, varolan çelişiklerden yararlanmak, uluslararası proletaryanın ve mütteliklerinin desteğini almak için diplomasiye başvururlar. Ancak onu esas mücadele biçimi olarak kullanmazlar. Oysa PKK, bugün esas mücadele biçimi olarak diplomatik mücadele seçmiştir. Ve silahlı mücadeleyi de bunun hizmetine sunmuştur. Buna "dengenin kendi lehine bozulması için mücadele etmek" değil, **Yeni Dünya Düzenine entegre olmak denir. Kürt sorununun çözümünü emperyalistlere bırakmak denir.**

Atılım, ulusal kurtuluş hareketlerinin belli bir aşamadan sonra, en başta "ulusal" nitelikleri nedeniyle diplomatik mücadeleye yöneldiklerini, bunun kural olarak barış girişimleriyle elele gittiğini, diplomatik mücadele ve barış girişimlerinin varolan uzlaşma eğilimlerini güçlendirdiğini belirttikten sonra devamlı: "Yurtseverlerin geliştirmeye başlattığı kampanyaya karşı varolan uzlaşma eğilimleri, diplomasi ve barış girişimlerinin yarattığı büyük riskler noktasından tavir geliştirme çaba ve yönelimlerinin politik bakımdan ilerici ve devrimci olan hiçbir şey yoktur" diyor.

Son zamanların moda sözü; barış... Sınıflı toplumda sınıflarüstü bir barış anlayışından sözedebilir miyiz? Elbetteki hayır! Burjuvazi için "barış"; sömürünün azgınca sürdürülmesidir; yargısız infazlarla, işkencelerle, gözaltında kayıplarla, devrimci-demokratların, komünistlerin katledilmesidir; terörizmle halkın sindirilmesidir. Proletarya için barış; sınıfların, sınırların ortadan kalktığı, özgürlüğün, eşitliğin, adaletin sağlanmasıdır. Bunlar olmadan gerçek anlamda barış olamaz. Devrimci bir savaş verilmeden, mücadele sonucu kazanımlar elde edilmeden barış elde

edilemez. Barışın sınıfsal niteliğini ortaya koymadan, devrimci mücadeleyle kazanılacağını koymadan barış çağrılarında bulunmak burjuvazinin gerçek yüzünün gizlenmesine, halkın soyut barış hayalleri kurmasına, devrimci savaş bilincinin bulandırılmasına hizmet eder.

Bugün PKK, TC ve emperyalistlerle, onların "barış" anlayışı doğrultusunda girişimlerde bulunuyor. Emperyalistlerin vereceği "barış" açıktır ki ulusal boyunduruğun pekiştirilmesi, sermayenin egemenliğinin güçlendirilmesi olur ancak. Emperyalistlerin Kürt ulusuna özgürlük tanıyacağını sanıyorsanız, bu, emperyalistler ve emperyalist "barış" ı ilerici olarak görüyorsunuz demektir. Böylesi bir barış girişiminin ilerici bir yanı yoktur.

"Verili koşullarda Kürt ulusal sorununun tutarlı burjuva demokratik bir tarzda çözümü bile sömürgeci faşist devlet bakımından sözkonusu değil. Bu koşullarda yapılacak barış, yenilmiş bir tarafın, galiblerin her isteğine boyun eğdiği bir "barış" olacaktır. **Bunu vaaz etmek de ezilen işçi ve emekçilerin ya da onların temsilcilerinin işi değildir**" diyorsunuz, Serhildan köşesindeki "Barış İçin" başlıklı yazınızda. Ardından da PKK'nin TC ve emperyalistlerle giriştiği gerici barış girişiminin desteklenmesini ilerilik ve devrimcilik olarak görüyorsunuz. **Nerede kaldı ilericilik-devrimcilik!?**

Bilindiği gibi savaş; sınıflar, uluslar, devletler ya da politik gruplar arasındaki çelişikler belli bir aşamaya geldiği zaman, bu çelişiklerin çözümlenmesi için girişilen en yüksek mücadele biçimidir ve özel mülkiyet ile sınıfların ortaya çıkmasından beri varolmuştur. Ve bu çelişikler çözüldüğü zaman gerçek barış sağlanabilir. **Ezilen sınıfların ezen sınıfa; ezilen ulusun ezen ulusa karşı verdiği savaş haklı ve ilerici savaştır. Komünistler haklı ve ilerici savaşları desteklerler. Savaşın haklı tarafı her şeyden önce kendi özgüvenine güvenmek ve dayanmak zorundadır.** Kendi özgücüne, kendi dinamiklerine dayanmayan bir hareket başarıya ulaşamaz. **PKK, esas olarak Kürt halkının dinamiklerine ve kendi özgücüne dayanarak mücadelesini belli**

boyutlara kadar yükseltebilmiştir, emperyalistlere ya da TC'ye dayanarak değil. Komünistlerin görevi; geline aşamada sahte barış girişimlerine karşı çıkmak, desteklemektir. Kitlelerin TC'nin yürüttüğü gerici ve haksız savaşa karşı olan tepkilerini devrimci savaşa kanalize etmektir. TC'nin ve emperyalistlerin kağıttan birer kaplan olduklarını, uzun süreli Halk Savaşı yoluyla yıkılabileceklerini bilincilere kazıdır.

Atılım'dan bir "Komünistlik" öneri daha!

"Asıl sorun mevcut durumda dengeyi hangi yönde bozulması için çaba harcanacağı, kime destek verileceğidir. Şu veya bu biçimdeki ilgisizliğin ya da tarafsızlığın faşist diktatörlüğe hizmet edeceğini görmek zor olmasa gerek."

Ah şu kahrolası, kendinden üstün güç karşısında boyun eğme hastalığından muzdarip küçük burjuvazilik! Neler yaptırıyor insana! **PKK'nin verdiği silahlı mücadelenin boyutu karşısında şaşkına düşen Atılım, PKK ne derse, ne yaparsa doğru görüyor ve destekliyor.** Emperyalistler ulusal kurtuluş hareketlerinin "yedekleri"dir! Neden? Çünkü PKK onlara başvuruyor da ondan. "... Bu koşullarda yapılacak barış, yenilmiş bir tarafın, galiblerin her isteğine boyun eğdiği bir "barış" olacaktır. **Bunu vaaz etmek de işçi ve emekçilerin ya da onların temsilcilerinin işi değildir.**" (Atılım) **Madem öyle, neden böyle bir "barış" girişimini desteklemeyi, acil devrimci bir görev olarak önünüze koyuyorsunuz ve bununla da yetinmeyip desteklemeyenleri de faşist TC'ye hizmet etmekle suçluyorsunuz? PKK'nin diplomatik girişimi taktiktir! Neden? Çünkü PKK öyle diyor da ondan. Ondan sonra da kalkıp bağımsız politikadan söz ediyorsunuz. Ne diyelim? "Gözünüzdeki yaprak Tay Dağını kapatır."**

Komünistlerin Kürt Ulusal Hareketinin hangi yönünü destekleyeceği noktası, programlarında açık ve nettir.

"**Milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası, Kürt milli hareketinin Türk hakim sınıflarının zulmüne, zorbalığına ve imtiyazlarına yönelen her türlü milli baskının kalkmasını ve milletlerin eşitliğini hedef alan genel demokratik muhtevasını kayıtsız şartsız destekleyecektir. Diğer ezilen milliyetlerin aynı yöndeki hareketlerini kesinlikle ve kayıtsız şartsız destekleyecektir.**" (İ. Kaypakaya, Seçme Yazılar, Türkiye'de Milli Mesele Sf. 205)

PKK'nin geline aşamada ulusal-devrimci çizgisinden kaydığı ve ulusal reformist çizgiye girdiğini daha önce belirtmiştik. **Komünistlerin "ulusal-Kültürel özerklik" talebiyle sınırlandırılmış bir mücadeleyi desteklemek gibi bir sorunu yoktur, iki yanıktan birinden yana taraf olmak gibi bir sorunu ise hiç yoktur.** Reformcuların önünde kendilerini değiştirmemek, bozmamak, kendi devrimci görevlerinin yerine reformcu görevleri koymamak, kendi bağımsız politikalarını korumak. İşte Komünistlerin yapması gereken budur.■

Kavganın Güncesi

TKP kuruldu

Mustafa Suphi ve Ethem Nejat önderliğinde Bakü'de bir araya gelen Türkiyeliler Komünistler 10 Eylül 1920'de ilk kongrelerini yaparak Türkiye Komünist Partisi'ni kurdular ve genel başkanlığına Mustafa Suphi getirildi.

Şanlı 2 Eylül direnişi

Yurdun çeşitli bölgelerinden topraksızlık ve yoksulluktan kurtulmak amacıyla büyük kentlere yerleşen yoksul emekçiler İstanbul Ümraniye 1 Mayıs mahallesinde soğuktan, yağışlardan ve kira derdinden kurtulmak amacıyla derme çatma geçeköndü yapıp yerleşmişlerdi. Polis 2 Eylül 1977 tarihinde panzerlerle bu yoksul emekçilerin geçeköndülerini

yıkıma gelmişti. Ancak mahalle halkı devrimcilerin önderliğinde polise karşı koydular. Polisin otomatik silahlarla halka saldırması sonucu Hüseyin Aslan, Hüseyin Çarparoğlu, Cuma Gül, Hasan Yıldırım ve İsmail Poyraz adlı TKP/ML savaşçılarının da içinde bulunduğu 12 yoksul emekçi ve devrimci katledildi.

6-7 Eylül olayları

"6-7 Eylül olayları" olarak bilinen "6-gösteri ve saldırılar Menderes hükümetinin bir provokasyonuydu. Menderes hükümeti İngiltere ve Yunanistan'a karşı kullanacağı kozlar elde etmek için 5-6 Eylül 1955 tarihinde İstanbul ve İzmir'de Türkiye'deki Rum ve Ermeni milletine karşı şoven bir gösteri düzenlemiştir. Ama MİT ve polisin harekete geçirdiği fakat daha sonra kontrol edemediği gerici kitle Rumlara karşı fiili olarak saldırdılar, saldırdılar ev ve dükkan yağmalama, kiliselere hatta mezarlara saldırı şeklinde iğrenç boyutlar kazanırken, birçok insan da yaralandı.

12 Eylül Faşist Darbesi

Türkiye'de emperyalizmin güdümündeki Kenan Evren komutasında 12 Eylül 1980'de askeri faşist darbe gerçekleştirildi. Darbe sonucunda; 650 bin insan gözaltına alındı, tamamı işkenceden geçirildi. 500'e yakın kişi gözaltında öldürüldü. Askeri mahkemelerde açılan dava sonucunda 6353 kişinin idamı istendi. 50 kişi idam edildi. Yüzbinlerce insana pasaport sınırlaması konuldu. Onbinlerce kişi işten atıldı. Dernek ve kooperatifler hakkında soruşturma açıldı. Siyasi partiler kapatıldı. Şimdi Suudi Arabistan'daki idamları eleştirenler, faşist cunta şefi Evren, "Asmayalım da besleyelim mi?" dediğinde seslerini çıkartmamışlardı.

Şili'de askeri faşist darbe

Şili ordusunun başında bulunan faşist Pinochet, CIA'nın desteğinde 11 Eylül 1973 tarihinde kanlı bir darbe yaparak, seçimle işbaşına gelen ve oradan da (seçimle) sosyalizme geçeceğini düşünen ALLENDE liderliğindeki Halk Cephesi (UNIDAD POPULAR) yönetimini devirdi. ALLENDE Marksist olduğunu, sosyalizme barışçı yollarla geçileceğini düşünüyordu, hatta halkın oylarıyla da "iktidara" gelmişti ama bu yanılığının diyetini kendisiyle birlikte 40 bin kişi yaşamıyla ödedi.

Vietnam Devrimi'nin lideri Ho Chi Minh 3 Eylül 1969 tarihinde öldü. "Ho Amca" kavgamızda yaşıyor.

Kuzey Vietnam bağımsızlığına kavuştu

Vietnam halkı Fransız sömürgecilerine karşı savaşırken ikinci dünya savaşı başlarında Eylül

1940 tarihinde Japon işgaline maruz kaldı. Vietnam halkı Japonlara ve sömürgecilere karşı, Ho Chi Minh liderliğindeki İşçi Partisi'nin önderliğinde kuzeyden güneye, kentlerde ve daha ziyade kırlarda ayaklandı. Gerilla savaşıyla isgalcilere kök söktürdü. Bütün ülkede iktidarı, silahlı mücadeleyle ele geçirerek Güneydoğu Asya'daki ilk demokratik halk devletini, Vietnam Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni 2 Eylül 1945 yılında kurdular.

Bulgaristan Nazi işgalinden kurtuldu

Bulgaristan, Üçlü İttifaka dahil olduğundan, ülkeyi Sovyetlere karşı saldırıda bir sığınak tahtası ve lojistik üs olarak kullanmayı hesaplayan Hitler tarafından 1941 yılında işgal edildi. Buna karşı direnen Bulgaristan Komünist Partisi'ne ordudan ve halktan binlerce insan katıldı. Bulgaristan Komünist Partisi ayaklanma kararıyla 8 Eylül 1944 tarihinde Bulgaristan Sovyet Kızıl Ordusu'nun yardımıyla Nazi işgali'nden kurtuldu.

Dünya Barış Günü

1939 yılında başlayıp 6 yıl süren ve 50 milyona yakın insanın öldüğü II. emperyalist paylaşım savaşı 1945 yılında sonuçlandı. II. Dünya Savaşı'nın başladığı gün 1 Eylül, Birleşmiş Milletlerce 1984 yılında Dünya Barış Günü ilan edildi. Fakat bizce "barış" kavramı, yaşamdan ve sınıf mücadelesinden kopuk ele alınmamalıdır. Aksi takdirde soyut bir kavramdan öte gidemez ve emperyalizmin kitlelerin kafasını bulandırmada iyi bir araç olur. ■

★ yeşermek üzere toprağa düşenler ★

Süleyman ÇIHAN
TKP/ML 2. Genel Sekreteri
İstanbul 15 Eylül 1981

Süleyman ÇIHAN

Çihan yoldaşın halka, devrime ve partiye olan bağlılığı ve Marksizm, Leninizm, Maoizme olan sarsılmaz inancı mücadelede akışında onu hiç beklemediği bir anda yengilerin en büyüğü ve en güzeline maruz bırakmıştı.

O komünist önder İbrahim Kaypak-kaya'nın "Ser Verip Sır Vermeme" ilkesiyle yenilmezliğin kararlılığın ve inancın bir simgesi olarak ölümsüzlük-meye devam ediyor.

Çihan yoldaşın işkencedeki bu tavır düşmanı şaşkına çevirmiş ve tarihi görülmemiş işkence metodlarını Çihan yoldaşın üzerinde denemiş çare bula-

Ahmet ŞAHİN
TKP/ML-TMLGB
üyüsü ve ilk şehidi
Mersin 8 Eylül 1989

Pir Hasan KULAÇ
TKP/ML TIKKO
savaşçısı
Dersim 5 Eylül 1981

mamıştı.

Sonuç olarak çareyi onu katletmekte bulmuştur. Bu insanları katledenler şunu bilmelidirler ki devrimciler ve komünistler katledilerek bitmezler. Onlar öldükçe çoğalıyor, çoğaldıkça büyüyorlar.

Ayrıca Eylül ayının ilk yarısında şehit Adüşen proletarya pratişi savaşçıları ve üyeleri Hüseyin Aslan, Hüseyin Çarparoğlu, Cuma Gül, Hasan Yıldırım, İsmail Poyraz, İbrahim Kara, Ali Geçgel, Munzur Geçgel, Sırma Boyoğlu, Pir Hasan Kulaç, Ahmet Şahin ve Ali Yılmaz yoldaşlar ölümsüzdür.

12 Eylül faşist cuntasının cezaevlerini sindirmek için sürdürdüğü vahşi işkenceler karşısında onurla direndi. Ancak bu vahşetin aynı hızla sürdüğü bir süreçte 14 Eylül 1980 tarihinde Davut-

İbrahim KARA
TKP/ML TIKKO
savaşçısı
Hatay 2 Eylül 1980

Ali GEÇGEL
TKP/ML TIKKO
savaşçısı
Hatay 2 Eylül 1980

İrfan ÇELİK
TKP/ML Hareketi Ge-
nel Sekreteri
İstanbul 14.9.1980

Kemal PİR
PKK savaşçısı
Diyarbakır
10 Eylül 1982

paşa Askeri Cezaevi'nde kendini asarak yaşamına son verdi.

Kemal Pır, M. Hayri Durmuş, Akif Yılmaz, Ali Çiçek Diyarbakır zindanlarında baskı ve işkenceleri protesto etmek için girdikleri ölüm orucu sonucunda şehit düştüler
Sinan Sınan Üniversitesi'nde oku-
yan ve İYO-DER'li bir öğrenci

olan Seher Şahin polisler tarafından üniversitenin üçüncü katından atılarak ağır yaralandı ve kaldırıldığı hastanede öldü.

Tutuklu ve hükümlü yakınlarının cezaevindeki baskılarını protesto eden dilekçeyi, TBMM'ye vermeye gelen analara polis saldırdı. Bu saldırı sonucu Didar Abla yaşamını yitirdi.

İLAN

Cemil BUDAK (Komutan Mete), Hülya RAS (Nuray), Soner TOKAT (Serdar), Servet ATALAY, Şeriban KARAKUŞ (Barbara), Suna AYDIN (Evrin), Ali Kemal ALTUN (Adil), Kemal ÇELİK (Suphi), Baykal ŞAHİN (Taylan), Erol GÜNGÖR (Aydın), Ali Asker ŞENGEZER (Özcan), İmam ECEROĞLU (Cengiz), Tarkan KÖSEOĞLU (Tekin)

11 Ağustos 1995'te Dersim Şişik ormanlarında şehit düşen 13 devrimciyi saygıyla anıyoruz. Anıları mücadele-mizde yaşacaktır.

özgür
gelecek

"Mahalle Anneliği" mümkün mü?

Omuz Omuz

Ali Yoldaşcan

Ç Çağdaş Kadın Derneği'nin önerdiği "Mahalle Anneliği" projesi, Devlet Bakanlığı Kadının Statüsü ve Sorunları Genel Müdürlüğü'nün desteğiyle uygulamaya hazır hale getirildi. "Mahalle Anneliği" projesi, gecekondularda yaşayan ve çocukları nedeniyle üretime katılamayan kadınlarımızı yönelik. Devlet Bakanlığı Kadın Statüsü ve Sorunları Genel Müdürlüğü'nün 5 bin dolar destek verdiği projenin amacı şu şekilde açıklanıyor: "Kadın emeğini ücretli emeğe dönüştürmek, aile ve toplum içindeki statü ve yaşam kalitesini yükseltmek... Kadının ekonomik yaşama katılımını artırarak 'karar verme' sürecinde yer almasına katkıda bulunmak, kadının sosyal yaşamında etkinleşerek iş yaşamında aktif görev almasını sağlamak."

Öte yandan gönüllü veyahut ücretli olarak çalışacak "Mahalle Annesi" mahalle halkı tarafından seçilecek ve belli bir süre eğitime tabi tutulacak. Verilecek olan eğitim çocukların sağlıklı bir şekilde eğitimine ve bakımına yönelik temel bilgileri kapsayacak. Mahalle halkı tarafından belirlenecek olan ev ise kısa sürede gerekli araç-gereçlerin de sağlanmasıyla birlikte kreş haline çevrilecek.

"Mahalle Anneliği" projesi ilk olarak İzmir'in Bayraklı semtinde Çiçek Mahallesi'nde uygulanacak. Bu proje kapsamında yine "Kadın Danışma ve Etkinlik Merkezi", "Mahalle Çamaşırhanesi" ve "Mahalle Mutfağı" birimlerinin de yaşama geçirilmeye çalışılacağı belirtiliyor.

Evet, bu tür çalışmalar ve pro-

jeler kulağa hoş gelen, hoş geldiği kadar da sorgulanması gereken söylemlerdir. Sosyalist toplumlarda kadının üretime aktif olarak katılması için kadını bunaltan, aptallaştıran, hiçbir şey kazandırmayan ev işlerinden yalıtım, ve doğacak olan boşluğuda yine kolektif üretim içerisinde gidermeye çalışmak esas alınır. Özcesi; bir yandan kadınları üretimin içerisinde erkeklerle beraber sokarken öte yandan çocuk bakımı, ev işleri (yemek, bulaşık, çamaşır) vb görevleri de toplumun ihtiyaçları ve işgücü doğrultusunda kolektif olarak giderilmeye çalışılır. Dayandığı temel ise özel mülkiyet sisteminin yok edilmesiyle birlikte halk yararına ve ihtiyacına yöneliktir.

Proje toplumda kanayan bir yaraya pansuman yapmaktan öte bir anlam içermemektedir. Zira, sömürü sisteminin çelişkilerinin en açık yaşandığı bölgelerden biri de gecekondulardır. Bir yandan gökdelenler de şaşalı bir yaşam

sürdürülürken öte yandan yolu, suyu, elektriği olmayan, işsizliğin günbegün arttığı, insanların her geçen gün yoksullaştığı gecekondularda yaşam mücadelesi verilmektedir. Bu manzara içerisinde kadının konumu bellidir; egemen sınıflar bir bütün olarak kadını aşağılamakta, ikinci sınıf insan olarak görmekte, cinselliğini meta olarak kullanmaktadır. Böyle bir bataklığın içerisinde yeşertilmeye çalışılan çiçek var sayımı gerçek anlamda imkansızdır, olanaklı olsa dahi bu çiçek kısa ömürlü olacaktır, gerçek anlamını ve işlevine oturtulamayacaktır. Önemli olan bataklığın kurutulması için verilecek olan çabadır. Kadının şu veya bu nedenle evinin dört duvarı arasından çıkarak üretime girmesi ona çok şeyler kazandıracaktır. Üretim ve üretim ilişkilerinin tanımlanması, dünyayı keşfetmesinde, ufkunu genişletmesinde ve yaşam kavgasında siyasallaşmasında

da büyük yararlar sağlayacaktır. Özcesi, uygulamaya konulacağı söylenen "Mahalle Anneliği" projesinin yaşam hakkı bulabilmesi, oturtulabilmesi ve yararlı olabilmesi için kadının sosyal konumuna yönelik nedenlerin ve niçinlerin de açığa çıkarılması gerekmektedir. Gecekondulardaki kadınlarımızın, neden üretimin içinde yer almadığı sorusu sadece çocukları yüzünden diye cevaplanır ve ona göre çözümler üretilirse bu gerçeği yansıtmaz ve çözüm çözümlükden çıkar bir aldatmayaca döner. Diğer yandan üretime katılan kadınların sorunları bir bütün olarak ele alınmaz ve sistemin yargılanması beraber irdelemeye anlamını ve bilimselliğini kaybeder. Gazi Mahallesi bundan uzun bir süre önce çeşitli sosyal etkinlikler ve "iyileştirme"lere yönelik olarak pilot bölge seçilmişti. Devletin büyük çözümler atarak "halkımızı düşünmüyoruz. Kadınların boş zamanlarını değerlendirme lazım" vb mavalları, yaşanan Gazi Mahallesi katliamıyla teşhir oldu. Zira, TC'nin gecekondulara bakış açısı orada yaşayan halkı potansiyel "suçlu" olarak görmektedir ve getireceği tedbirler, etkinlikler, projelerde bu doğrultuda çalışacaktır.

Projenin bu sistem içerisinde uygulanabilirliği çok uzak bir ihtimal olarak görülmelidir. Yaşama geçirilse dahi bunun şimdiki söylemlerinden uzak bir hat izleyeceği de kuşkusuz. Zira, gecekonduların denetiminde tutma ve apolitikleştirme çabası güden TC, bunun aksi yönünde bir zemin yaratılmasına neden olacak çalışmalara ya izin vermeyecektir ya da içini boşaltarak kendisine endeksleyecektir.

Gözaltında tecavüz

Kaldırım üzerindeki memurlar

RP'li Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek belediyede görevli bulunan 40 bayan memuru "iş yapmadan maaş alıyorlar" gerekçesiyle kavgalarda tek tek taşıt saymakla görevlendirildi.

Görve geldikleri andan itibaren işçi atmalarıyla, kamuoyunu meşgul eden ilginç söylemleri ve insanları şaşkına çeviren uygulamalarıyla "Adil Düzen" mavalının gerçek yüzünü gösteren RP'li belediye başkanları bu türden uygulamalarına aralıksız devam ediyorlar.

Daha önceden heykellere tükürmesi, gazetecilere hakareti, borcundan dolayı hastanelerin suyunu kesmesinden tanıdığı Gökçek, bu seferde bayan memurları kavgalarda taşıt saymakla görevlendiriyor. Özünde bayan işçileri aşağılamayı ve yıldırma hedefleyen bu uygulamaya Gökçek'in örümceklenen kafası ve gıdasını aldığı gerici ideolojisinin bir yansımasıdır. Zira, partidaşı Beyoğlu Belediye Başkanı Nusret Bayraktar'da, hukuki olarak başa çikamadığı Beyoğlu'ndaki lokanta sahiplerini yıldırma için çöp kamyonlarını günlerce bu lokantaların önünde bekletiyor.

Bilinmelidir ki, bu tür uygulamalar emekçileri yıldırılmayacağı gibi "Adil Düzen" gerçeğini gözler önüne sermekten, teşhir etmekten öteye gitmeyecektir.

Leman Çelikaşlan 24 yaşında bir bayan. 21.07.1995 tarihinde Ankara Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi tarafından gözaltına alındı. Ve bu tarihten itibaren 6 gün boyunca yoğun işkencelere maruz kalarak itirafçılığa zorlanan Çelikaşlan, 27 Temmuz günü PKK timinde yer alan faşist polisler tarafından ormanlık bir alana götürülerek tecavüze uğradı. Olay, halen Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde tutuklu bulunan Leman Çelikaşlan'ın HADEP Genel Merkezi'ne ve Mersin'de oturan annesine yazdığı mektupla açığa çıktı. Ardından Adli Tıp'a muayene için sevkini isteyen Çelikaşlan "Kadın doktor yok" gerekçesiyle muayene edilmedi. Leman Çelikaşlan'ın annesi İsmet Çelikaşlan kızının karşılaştığı tecavüz olayını büyük bir kinle lanetliyor ve ekliyor: "Savaş yok diyorsanız kızım neden tutuklanıyor, işkence yok diyorsanız, kızım neden tecavüz ve işkenceye uğruyor."

Emekçi Kadınlar Birliği de 19.8.1995 tarihinde Taksim Mis Sokak'ta yaptığı bir basın açıklamasıyla olayı kınadı ve "Bugün Şırnak'ta 60 yaşındaki kadına, Çukurova'da 13 yaşındaki bir kız çocuğuna, Diyarbakır zin-

danlarındaki erkek tutsaklara tecavüz eden, açlık grevlerindeki hamile kadınlara saldırıp, doğmamış bebeği öldüren zihniyet, fırınlarda insan yakan Hitler, Vietnam'da çocuk ve kadınlara tecavüz eden Amerika ve girdiği her alanı kan gölüne çeviren Mussolini ile aynı kulvarı paylaşıyor" denildi.

İşkence ve tecavüz; egemen sınıfların acizliğinin, bitmişliğinin, yozluğunun bir göstergesi. Gelişen halk muhalefeti karşısında çaresizleşen sömürücüler kitleleri bastırarak, yıldırarak ve korkutarak insanı insanlığından utandıran yöntemlere başvurmakta asla çekinmezler.

Yarı-feodal, yarı-sömürge ülkemizdeki faşizm süreklilik gösterir. Fakat faşizan politikaların şiddeti ve dozajı devletin içine düştüğü siyasi-ekonomik buhranlara göre değişiklik arzeder. İşte bu nedenle köy yakma ve boşaltmaları, katliamları, sokak infazlarını, gözaltında kayıpları, işkenceleri bu gerçek altında değerlendirmek gerekir. Özcesi, faşizm geniş halk yığınlarının muhalefeti karşısında çıkmaza düştüğü anda şiddetin boyutunu yükseltir ve bu şekilde muhalefeti bastırmaya, yıldırma yönelir.

Gelişen halk muhalefetine kurmayları, öncülerini devrimciler ve komünistler bu şiddetle fazlasıyla paylarına düşeni alırlar. Devlet, kendini en güçlü hissettiği ve gördüğü alanlardan biri olan işkencehanelerde dev-

rimcileri ve komünistleri işkenceyle çözmeye, teslim almaya büyük önem gösterir. Dişe diş bir savaş verilir burada. Sonuç ya halk ve devrime ihanet ya da direnmektir, çözülmektir. Siyasi ve ideolojik olarak sağlamlık son derece önemlidir bu onur kavgasında. İşte ideolojilerin savaşta bu açık alanda sömürücüler, devrimcileri ve komünistleri teslim almak için en vahşi yöntemleri kullanırlar. Feodalizmin bataklığında çirpınan, yoğrulmuş halkımızın değer yargıları da, zaafırlarında acimasızca kullanılır. Namus kavramında bunlardan birisidir.

Toplum bu olguyu kültürel şekilleniş ve feodalizmde etkisiyle hep iki bacak arasındaki bir olay olarak değerlendirmiştir. Faşist TC işte bu olguyu işkencehanelerinde vazgeçilmez bir yöntem olarak kullanmakta ve sonuç itibarıyla tecavüze uğrayanları psikolojik ve fiziki olarak yıpratmaya, sindirmeye toplum içerisinde "utandırmaya" ve bunun teşhirini yaptırmamaya çalışmaktadır. Elleri kolları bağlanarak tecavüze uğrayan bayan ya da erkeğin namusu sorgulanmaz. Aksine faşist cellatların işkenceleri karşısında direnmeyerek devrime ve halka ihanet eden, çözülen insan namussuzlaşır, onursuzlaşır. Kirli olan, pislik kokan birşey varsa o da; bu insanlık dışı yöntemleri kullanan faşist TC ve onun paralı cellatları, sadistleridir.

"Bozuk düzende sağlam çark olmaz!"

Sömürücü sınıflar en başta sorunun kaynağının kendi sistemlerinin olmadığını ispatlama çabasındadırlar. Çeşitli resmi ve yarı resmi kuruluşlarla yine el altından finanse ettikleri çeşitli kuruluşlarla kadınların sistem dışı arayışına set çekmek istiyorlar. Bunu 1975'ten beri de uluslararası konferanslarla sağlamaya çalışıyorlar. 1975'te Meksiko City'de yapılan 1. Dünya Kadın Konferansı'nda "Dünya Eylem Planı" hazırlanmasına karar verilir. 1980 yılında Kopenhag'taki 2. Konferans'ta 4 yıl öncesinden başlamak üzere 1976-1985 dönemi "Kadın 10 Yılı" olarak ilan edilir. Belirtmek gerekir ki, kadınlar için bu kuruluşun sadece imaj yaratmak görevi olduğunun göstergelerinden birisi kadın 10 yılı için bir şeyler yapmalarını ve zaten geçmiş olan 4 yıl kadın 10 yılı içerisinde göstermelidir. 3. Konferans ise 1985 yılında Nairobi'de yapılır. Kadın sorununun da hükümetlerin yapacağı düzenleme ve kurumsal alt yapının çerçevesi üzerinde duran konferans "Nairobi İleriyi Yönelik Stratejiler" dökümanı yayınlar. Şimdi ise Pekin'de yapılacak olan 4. Konferans gündemdedir. Bu Konferans'a 50 binin üzerinde katılımcı olacağı bekleniyor. BM ve devletlerin bu konudaki ayırdıkları fonları finanse edilecek konferans yeni bir "eylem planı" hazırlayacak.

Bugüne kadar bu konferansların almış olduğu pratik geçmiş bir karar ya da somut uygulama yoktur. Esas olarak kadın sorununu, sömürü sistemleri içerisinde oyalamak görevi ve sahte umutlar yaratma görevi üstlenmiştir. Bu konferansın ana sloganı "Barış, Eşitlik ve Kalkınma". Türkiye'de barışın, eşitliğin düşmanı Devlet Bakanı Ayşel Baykal, Kadından Sorumlu Devlet Eski Bakanı Türkkan Ak-yol, Bakan Danışmanı Halime Güler, CHP Parti Meclis Üyesi Demet Işık, DYP Tekirdağ Milletvekili Fethiye Özver, ve ANAP İstanbul Milletvekili İmren Aykut, yani bu sistemin savunucusu ve temsilcileri ve ayrıca, feminist Ayşe Düzkın da bu konferansa katılacaklar arasında. Bizce, kirli savaşın nedeni olan faşist düzenin yıkılması ve yerine Demokratik Halk İktidarının kurulması anlayışını yadsıyarak TC ile barış çağrısı yapılırsa da burada barış isteyen Kürt kadınlarına saldırı, gözaltında işkence yapan, tecavüz eden sistemin savunucularının barış ve kardeşliği ağzlarına almaya hakları yoktur. Onlar öncelikle kirli savaşın ve bu savaşta katledilen, işkence gören, yuvası dağıtılan, sürgüne gönderilen ve bunun yanında işyerlerinde ve toplumun hemen her alanında ikinci sınıf insan muamelesi gören kadınların hesabını vermek zorundadırlar. Onların ve efendileri emperyalistlerin kadın sorununu sistem içi çözümlenebilir bir sorun olarak göstermek istemeleri boşunadır.

Pekin'e giderken İstanbul'a uğrayan "Barış Treni" yolcuları kaldıkları otelin önünde İngilizce "Cav Bella" şarkısını söylemişler. Cav Bella; Bulgaristan'da emperyalizmin işgaline ve sömürü sistemine karşı söylenmiş bir Partizan şarkısıdır. Onu kullanan emperyalist, anti-faşist mücadelelerine izin vermemeli, onu anti-emperyalist, anti-faşist mücadelemizin onurlu bir şarkısı olarak biz sahiplenmeliyiz. Zira O, emperyalistlerin güdümünde Pekin'e gitmeyi değil, tutsaklığı kurtarmak için dağıtılmayı hak kıran bir şarkıdır.

Not: Çin hükümeti konferansa sunulacak tebliğden önce denetleyeceğini açıklamış. Ortaya güzellik bir görüntü çıkarıyor; BM'ler ve sömürücü devletler tarafından finanse edilen, yönlendirilen, okuyacakları yazıları tenetlenen bağımsız kadınlar ve eşitlik hedefli konferans!

kısa... kısa... kısa...

Ortadoğu'da savaş alarmı!

■ **Dış Haberler Servisi-** Irak diktatörü Saddam Hüseyin'in ailesi üzerinde somutlaşan, Irak egemen sınıfları arasındaki çelişkilerin artmasıyla beraber, ABD, Irak'a iyiden iyiye yöneldi. Saddam'ın Ürdün'e sığınan damadı Hüseyin Kamil Hasan El-Mecit'in ve Saddam'ın güvendiği yakın çevresi Tikriti ailesinin Saddam-karşıtı tavırlarından sonra, Ürdün-İrak ilişkilerinde gerginlikler had safhaya çıktı. 27 ağustos günü, ABD tarafından "Irak'ın komşularına yönelik tehdit oluşturması halinde bölgede 28 bin askerimiz müdahale edecektir" açıklaması yapıldı. Açıklamanın hemen ardından, Saddam Hüseyin, Irak ordusunun üst düzey yetkilileriyle bir toplantı yaptı. Irak haber ajansı INA, toplantıyla ilgili başka bilgi vermedi. Bu arada, Ortadoğu'daki askeri hareketlenme kaygı verici boyutlara ulaştı. USS Roosevelt uçak gemisi, Akdeniz'in doğusunda seyrederken, körfezde seyreden USS Lincoln uçak gemisi, USS Independence uçak gemisi gelene kadar bekleme emri aldı. 2 bin 500 Amerikan askerinin Ürdün Ordusu'yla beraber "askeri manevralara" başlaması, olaya yeni bir boyut katarken, Irak ordusu da, Irak'ın kuzeyindeki yasak bölgeye ve güneyindeki Kuveyt'e doğru savaş düzeninde yayılmaya başladı. ABD askeri gücünün ağırlıklı bölümünü, 22 bin askerini Kuveyt'in doğu sınır İran Körfezi'ne yoğunlaştırması dikkat çekti. 1991 yılında da, ABD emperyalizminin ve Irak gerici egemen sınıflarının çıkar çatışması sonucu Körfez Savaşı çıkmış, çoğu Irak halkından yüzbinlerce masum insan bu haksız savaşta hayatını kaybetmişti.

Mumia'ya tüm dünyadan destek

**FREE MUMIA
ABU-JAMAL**

Dış Haberler Servisi- Kara Panterler Partisi kurucusu ve devrimci bir gazeteci olan Mumia Abu Jamal'ın, ABD egemen sınıfları tarafından çeşitli iftiralarla idam edilmek istenmesi üzerine, birçok ülkede çeşitli protestolar yapıldı. **Filipinler Komünist Partisi Kurucu Başkanı Profesör Jose Maria Sison**, 22 temmuzda Jamal'ı destekleyen bir açıklama yaptı. Sison, Jamal'ın kalemini etkili bir silah gibi kullandığını belirterek, Jamal şahsındaki uygulamaların, ABD'deki tüm Afro-Amerikalılara uygulanan ırkçı sindiriminin bir parçası olduğunu ifade etti.

Yine temmuz ayında, **Ulusal Hukukçular Birliği**, 1995 Kongresi'nde Jamal için çözüm sundu. Cezaevi Yasa Tasarısı'nın Ulusal Yönetim Komitesi, Jamal'ı **Ulusal Cezaevi Hukukçuları Vekil Başkanlığı'na** seçti. Bu kurumun 1000 üyesi bulunuyor.

Mumia Abu Jamal için **Akademisyenler (AMAJ)**, 150'nin üzerinde akademiklerden imza topladı, ve Jamal için bir deklarasyon çıkardı. AMAJ bünyesinde Harvard Üniversitesi'nden Henry Louis Gates, Massachusetts Üniversitesi'nden John Ed-

gar Widemann, yine Harvard'dan **Cornel West**, Kolombiya Üniversitesi'nden **Manning Marable**, Kolombiya Hukuk Fakültesi'nden **Patricia J. Williams**, Kuzey Carolina Üniversitesi'nden **Michael Eric Dyson** ve Pittsburgh Üniversitesi'nden **Denris Brutus** da bulunuyor.

New York'da, siyahların çoğunlukta olduğu Brooklyn'de 500 kişi gösteri yaptı. Sokakları Mumia posterleriyle donatan göstericiler, duvarlara yazılamalar yaptılar. Göstericiler Bedford Stuyvesant'tan Brooklyn Köprüsü'ne kadar yürüdüler. Köprü, 20 dakika işgal edildi ve araçlar durduruldu.

Danimarka'da, **AEK** (Dr. Guzman'ın Hayatını Savunmak İçin Acil Enternasyonal Komite) aktivistleri, Mumia'ya da destek verdiler. Kopenhag'da, Af Örgütü'nü sembolik olarak işgal ettiler ve Mumia'nın infazına izin vermeyeceklerini söylediler. Burada Kürt ulusuna yapılan baskılar da kınandı ve çevredeki Kürt ve Danimarkalılardan destek aldı. AEK aktivistleri, **İranlı Siyasi Tutsakları Savunma Komitesi'nin** mitingine de katıldılar. Burada "Siyasi Tutsakları Unutma!" pankartı (İngilizce, Danimarkaca ve Farsça) açıldı ve Jamal ile Guzman'ın büyük posterleri taşındı.

23 temmuzda MOVE örgütünün iki üyesi, **Ramona** ve **Jay Africa** Kanada yönetimi tarafından Montreal'de gözaltına alınıp sınır dışı edildiler.

Ramona ve Jay üç kentte **Montreal, Kingston** ve **Toronto**'da Mumia'nın destekçileriyle görüşmeyi planlıyorlardı.

Ünlü yazar **E. L. Doctorow**'un Mumia ile ilgili makalesi, **New York Times**, **Los Angeles Times**, **New York Newsday**, **USA Today**, **Bos-**

Mumia'dan, kendisini destekleyenlere

Tanımadığınız binlerce, belki de onbinlerce insana nasıl "teşekkür ederim" dersiniz?

Hiç görmediğiniz, bu kadar çok, gerçekten çok insana, her birine nasıl minnettarlığınızı iletirsiniz?

Öyle zaman olur ki- şimdiki gibi, itiraf etmeli ki- bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum; kesinlikle ümit ediyorum ki bu birileri için yapılacaktır.

Ailemin kanından ve ruhundan, teşekkürlerimi uzaklara ve enginlere gönderiyorum- rüzgarların üzerinde, Aşk'ın kanatlı bir duacı gibi.

Teşekkürler size, daha fazla sessiz kalmayan direnişin güçleri; bizler Yaşam Şarkısı'nın koro öncüsüyüz. Sizin çağrınız kıtalar boyunca yankılandı.

"Sabo Gitmek Zorunda!" çağrınız yaz fırtınası gibi sahilten sahile esti.

Teşekkürler size, radikaller, avukatlar, akademikler, hergünkü halk, bizler geliştiklerimiz. Ölüm cezası karşıtlığını derin ve engin kim bilir de sessiz kalır? Bruderhof gibi gruplar (ben onları eğlenmek için "The Blue People" diye adlandırıyorum) uzlaşıcı tutumlarıyla hareketimizin ayak bağlarıdır; Ölüm Şehveti'nin stoklanmış ve yapılmış yalanları Amerika menşelidir.

Hepinize teşekkür ediyorum. Geliştiklerimiz! Kazanmalıyız!

ONA MOVE!

YAŞASIN JOHN

AFRICA!

ton Globe, The Chicago Tribune ve **The Christian Science Monitor** gibi büyük gazetelerde yayınlandı.

Rap yıldızı **KRS-One**, "Mumia kendisinden bile büyük bir muazzam manzarayı temsil ediyor" diyerek destek verdi.

1 ağustosta, 400 kişi Chicago devlet dairelerini kuşattı. 5 ağustosta 40 gösterici Chicago Wicker Park'ında, büyük kavşakları tutarak yolu kapattı. Aynı gün Los Angeles'de 250 kişi yürüyüş yaptı. Crenshaw Caddesi'ne doğru yürüyen kitleye polis saldırarak birçok insanı gözaltına aldı.

Seattle'de Amerikan Devrimci Komünist Partisi'nin gençlik örgütü Devrimci Komünist Gençlik Birliği (RCYB) 200 kişilik kitleyle yürüdü. Yine aynı gün, **Amerikan Barolar Birliği**, **Chica-**

go'da basın açıklaması yaparak Mumia'ya destek verdi. 12 ağustosta Philadelphia'da yapılan yürüyüşe **Spike Lee**, **Alice Walker**, **Oliver Stone**, **Cornell West**, **Ramsey Clark** gibi ünlüler ve çeşitli üniversitelerden öğretim üyeleri de katıldı.

Emperyalist Savaşa Karşı Vietnam Gazileri de bir açıklama yaparak destek verdiler.

22 temmuzda, Berlin'de anti-faşistlerden, devrimcilerden ve diğer gruplardan oluşan 170 organizasyon gösteri yaptı. Gösteriye, Almanya'nın çeşitli yerlerinden 3.500 insan katıldı. ABD konsolosluğunun önünde Mumia'nın **Live From Death Row** kitabından pasajlar okundu.

29 temmuzda, İtalya'nın çeşitli yerlerinde binlerce kişi gösteri yaptı. Roma'daki ABD Büyükelçiliği'ne, 100 bin imzalı bir uyarı yapıldı. Aynı gün, Toronto'da yürüyen 800 kişi, ABD konsolosluğuna giderek Mumia için yeni bir mahkeme talep ettiler.

Güney Afrika'da, **Azanya'nın Pan Afrikanist Kongresi** bir bildiri çıkararak Mumia'yı destekledi.

Günter Grass (Almanya), **Peter Handke** (Avusturya), **Jorge Amado** (Brezilya), **Breytan Breytenbach** (Güney Afrika), **Muhammed Harbi** (Cezayir), **Harold Pinter** (İngiltere) ve **Salman Rüşdi** (Hindistan) gibi ünlü yazarların da aralarında bulunduğu 500 yazar, Uluslararası PEN vasıtasıyla bir imza göndererek Mumia'nın yanında olduklarını belirttiler. Buna Amerikan PEN de destek verdi. ■

özgür gelecek

Elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız ABONE OLUN !

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SAN. LTD. ŞTİ Adına Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Fehiman Bozgurt Yönetim Yeri: Küçük Ayasofya Cad. Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel:(0212) 516 25 38 - (0212) 516 60 20 Faks: (0212)518 23 23, **BUROLAR:** KARTAL: Hamam Sok. Demirli İş Hanı No: 57/14 Kartal, Tel: (0216)306 16 02 ANKARA: Necatibey Cad. No: 66/4 Maltepe-Telefaks: (0312) 230 63 27 İZMİR: Gaziosmanpaşa Bulvarı Koças İşhanı No: 87 D. 018 Konak-İZMİR-Telefaks: (0232) 441 98 09 ÇUKUROVA: Malekimmez Çarşısı 39. Sokak No: 30 Kat: 1 ADANA MALATYA: Tabakhane Mah. Bakırcılar Çarşısı, Yanı Sarıbeyoğlu İşhanı K: 2 NO: 64 Telefaks: (0422) 322 08 04 AVRUPA MERKEZ BÜRO: Kaiser-Wilhelm Str. 284 47169-Duisburg-DEUTSCHLAND Tel: 0049203-4061032 Baskı: BASMAT A.Ş.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 360.000 TL/720.000 TL'yi Yurtiçi Hesap No: 97454-3

Erdal ÇİÇEK: Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Makbuzun fotokopisi ekte.

Makbuzun fotokopisi ekte.

ADI SOYADI:

ADRESİ:

İMZA

TELEFON:

Banka makbuzunun fotokopisini: "Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sok. No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

AEK 6. DELEGASYONUNDAN FUJİMORİ REJİMİNE MESAJ:

"Dr. Guzman'ı öldürmenize izin vermeyeceğiz!"

Dış Haberler Servisi- Dr. Abimael Guzman'ın Hayatını Savunmak İçin Uluslararası Acil Komite'nin (AEK) 6. delegasyonu, Peru'da, bir haftalık faaliyet yürüttü. 24 temmuzda görevini tamamlayan delegasyon, Fujimori diktatörlüğüne güçlü bir mesaj verdi: Dünya halkları Fujimori rejiminin her hareketini izlemektedir ve Başkan Gonzalo şahsında, tüm siyasi tutsaklara uygulanan vahşi politikaları reddetmektedir. Delegasyon, Peru'nun yiğit halkına da şu mesajı verdi: Siz, faşist rejime karşı mücadelede yalnız değilsiniz.

DELEGASYONA ENGELLEME

AEK 6. delegasyonu, 6 kişiden oluşuyordu. Bunlar:

Peter Erlinder (Minneapolis, ABD): William Mitchell Hukuk Koleji'nde profesör. Ulusal Hukukçular Birliği başkanı ve Abimael Guzman'ı temsil eden uluslararası avukatlardan biri.

Dr. Juan Landinez Landinez (Bucaramanga, Kolombiya): Siyasi tutsak avukatı ve Dr. Guzman'ın uluslararası avukatlarından biri.

Korgeneral M.D. Papageorgiu (Atina, Yunanistan): Dermatoloji alanında uzman medikal doktor. Yunanistan Hava Kuvvetleri'nden emekli.

Seiichi Michael Yasutake (Chicago, ABD): Piskoposluk Kilisesi rahibi ve ABD Hristiyan Kiliseleri Ulusal Konseyi yöneticisi.

Carolyn Hadfield (Hawaii, ABD): AEK aktivisti.

Maria Gomez Pava (Kolombiya): Çevirmen.

Hükümet, elinden gelen herşeyi yaparak, delegeleri kısa bir süre için de olsa gözlem altına alarak, görevlerini yapmalarına engel olmaya çalıştı.

Delegeler, Lima'ya ilk geldiklerinde, Abimael Guzman'ı ziyaret etmek için resmi taleplerini yenilediler. Başkent Lima'da son gün yapılan basın konferansı düzenlendiği sırada, hala yanıt verilmemişti. Bunun üzerine delegeler, Guzman'ın avukatları ve dünya kamuoyunun tecritini ve dünya kamuoyunun tecritine bir an önce son verilmesi için taleplerini sürdüreceklerini ifade ettiler.

AEK, birçok kurum ve kişi ile temaslarda bulundu. Örneğin Uluslararası Kızılhaç ve çeşitli dini kurumlar, delegasyonla görüşmek için arzulu davrandılar. Diğer kurumlar ise özellikle "insan hakları" kuruluşları önceleri nazikteler. Fakat baskılara göğüs geremediler. Örneğin delegeler randevu için Yasal Savunma Enstitüsü'ne geldiklerinde, binanın etrafının silahlı muhafızlarla çevrildiğini gördüler.

Delegeler, 19 temmuzda, Abimael Guzman'ın tecritte tutulduğu El Callao Deniz Üssü'ne gittiler. Burada, delegasyona uluslararası ve Perulu basın ile TV kameraları eşlik ettiler. Peter Erlinder ve Juan Jose Landinez, Başkan Gonzalo'yu görmek istediklerini açıkladılar. Bunun üzerine komuta memuru, buna izin verme yetkisinin kendisinde değil Yüksek Askeri Mahkeme'de olduğunu söyledi. Bunun üzeri-

Soldan sağa: Seiichi Michael Yasutake, Peter Erlinder ve Yuri Kochiyama, 6. Acil Enternasyonal Komite ziyareti öncesi Newyork'da basın açıklaması yaparken.

Basın konferansından

18 temmuzda, Lima'da yapılan basın konferansında, AEK (Acil Enternasyonal Komite) delegeleri bir müşterek bildiri çıkardılar. Müşterek bildiri, Juan Jose Landinez tarafından okundu. Bildiride şunlar ifade edildi:

"Bu delegasyon, Fujimori rejimi tarafından işlenen, temel insan haklarını tecavüz suçuna karşıdır... Biz, özellikle, Peru'daki birçok siyasi tutsağa yapılan muamelelerin sembolü olarak telakki edilen Dr. Guzman'a yapılan muamelelerden endişe duyuyoruz. Dr. Guzman'ın tutsaklık şartlarının değiştirilmesinin, binlerce siyasi tutsak ve ailelerinin kazancı olacağına inanıyoruz.

"Delegasyonumuz Mayıs ayında, Fujimori'nin O'Globo gazetesinde yayınlanan, Dr. Guzman'ı hastalıktan ve, veya dayanılmaz tutsaklık şartlarından ölene kadar tecrit edeceği tehdidini bilmektedir. Ne bu delegasyon ne de dünya halkları buna izin vermeyecektir.

"Bizler, Fujimori'nin insan haklarına tecavüz suçu işlemiş asker ve polislere çıkardığı genel affı mahkum etmekte de hemfikiriz."

Delegeler, siyasi tutsakları savunan avukatlara yapılan baskıları da kınadılar. Fujimori'nin son seçim "zaferi"ni ise, "tamamen boş" olarak nitelediler.

Müşterek bildiri, Dr. Guzman'ın tecritinin sona erdirilmesi, avukatları ve yakınlarıyla doğrudan görüşmesi ve uygun ilaçlarla tedavisi istendi. Ayrıca, diğer siyasi tutsaklara da, uluslararası standartlara uygun muamele yapılması talep edildi.

ne delegeler, bu talepte ısrarlı olduklarını, bunun makul bir gerekçe olmadığını, temel insan haklarının ihlal edildiğini basına açıkladılar.

HALKTAN SICAK İLGİ

18 temmuzda, delegeler tarafından bir basın konferansı yapıldı. Başkent Lima'da kaldıkları otelde bu konferansı gerçekleştirmek isteyen delegeler, DINCOTE (Peru gizli polisi)

ajanları tarafından engellendi.

Delegeler konferans için, otelin konferans salonunu kullanmak istediler. Ancak ajanlar, otel müdürlüğüne baskı yaparak, tam konferans başlarken salonun kullanılamayacağını söylediler. Bunun üzerine, basın konferansı, otelin önündeki caddede yapıldı.

Basın konferansı halk tarafından ilgiyle karşılandı. Medyanın yanı sıra yoldan gelip geçen insanlar, işportacılar ortalığı ana-baba gününe çevirdi. Gençler,

delegeleri daha iyi görmek için ağaçlara tırmandılar.

Yarım saat süren konferans boyunca, DINCOTE otele gelecek, delegelerin pasaportlarını teftiş bahanesiyle baskı yapmaya çalıştı. Sivil giyimli ajanlar, delegelerin peşinde kuyruk gibi dolanarak ve basına açıkça baskı yaparak konferansı engellemeye çalıştılar.

Ancak, Peru halkı delegelere açıkça destek verdi. Önce, kabalıkta gülümsemeli bir tarzda "Abimael'in avukatları" fısıltıları dolaştı. 40 yaşlarındaki bir kadın, el sıkışmak için ite kalka kendine yol açtı ve delegelere teşekkür etti. Yaşlıca bir kadın, konferans bitince delegelerle kucaklaştı. Yaşlı bir adam, Landinez'i kucaklayarak cesaretini gösterdi. Gençler ise, civardan ve ağaçlardan zafer işaretleri yaptılar.

Konferansın ardından, delegeler caddeyi dolaşarak halkla daha yakın ilişkiler kurdular. Bir barda, Ayacucho bölgesine özgü müzikler eşliğinde halkla beraber dans ettiler. Bu arada, bir İspanyol televizyonu, kablo yayınıyla basın konferansını ve El Callao ziyaretini tüm Latin Amerika'ya ve Avrupa'ya yayınladı.

TÜRKİYE'DEN DESTEK

Türkiye'de de, AEK'in Peru'yu ziyareti öncesi, Dr. Guzman özelinde imza kampanyası düzenlendi.

Yaklaşık 600 kişi, Acil Enternasyonal Komite'ye, ABD ve Peru Başkonsoloslukları'na Dr. Guzman'ın tecrit durumuna son verilmesi yönünde taleplerini ilettiler. Çoğunluğu Sağmalcılar, Buca, Çanakkale ve Kayseri cezaevlerindeki siyasi tutsaklardan oluşan duyarlı insanların yanı sıra, esnaf, işçi, öğrenci ve serbest meslek mensupları da imzalarıyla destek verdiler. İmza kampanyasında, geçtiğimiz aylarda iki yaşındaki kızıyla beraber işkenceden geçirilen PKP önderlerinden Margie Clavo'nun da durumuna değinildi ve "Gerek Dr. Guzman, gerekse diğer PKP üyelerinin yaşamını yitirmelerinde Fujimori ve Clinton sorumlu tutulacaktır" denildi.

Faşist Peru rejimi, siyasi tutsakları sürekli katletme çabasında. En son 1992'de Lima'daki Castro Cezaevi'nde 40'a yakın tutsak katledilmiş, sağ kalanlar çuval gibi bir kenara atılmıştı. Küçük resimde ise Lima sokaklarından bir görüntü.

dünyadan kısa... kısa... kısa...

1 EYLÜL 1995 TARİHİ İTİBARIYLA BAŞKAN GONZALO'NUN TECRİTİ:

2. yıl 324. gün

Yaklaşık üç yıl önce, 12 Eylül 1992'de, Peru Komünist Partisi'nin (PKP) önderi Dr. Abimael Guzman, başkent Lima'da yakalandı. Başkan Gonzalo olarak da tanınan Guzman, PKP'nin, halk savaşı stratejisi içinde, stratejik denge aşamasından stratejik saldırı aşamasına geçişini planlamak için başkente inmişti. 24 eylülde, faşist Fujimori rejimi, O'nun şahsında PKP'yi küçük düşürmek için, bir kafes içerisinde basına teşhir etti. Ancak, Maoist Önder, burada yaptığı tarihi bir konuşmayla partisini, partisinin MLM hattını ve Peru halkını bir kez daha yüceltti. Ekim 1992'de, Başkan Gonzalo, yüzü maskeli ve sesleri mikrofonlarla değiştirilmiş hakimlerce, askeri mahkemede ömür boyu tecrit hapsine mahkum edildi. El Callao adlı adadaki deniz üssüne götürülen Gonzalo, burada, yer altında bir tecrit hücrelerine atıldı.

Fujimori'nin, TV kanallarında, O'na yapılan psikolojik işkencelerle övünmesi üzerine, dünya kamuoyu çalkalandı. Başkan Gonzalo'nun, çeşitli ilaçlar ve baskı yöntemleriyle yapılan psikolojik işkenceler karşısında teslim olmadığı ve "barış anlaşması" mektuplarını göndermediği de dünya kamuoyunun gözleri önünde aşkar olunca, Mayıs 1995'de, faşist Fujimori, bizzat, O'nu öldüreceklerini ifade etti. Bugün, PKP, Başkan Gonzalo ve birkaç önderinin esir düşmesine rağmen, kendi içerisinde yaşadığı ihanetlere rağmen, halk savaşında ısrarlı olduğunu defalarca ispat etmiş bulunuyor. Emperyalistlerin ve Peru gerici rejiminin akıl hocası olan "Aydınlık Yol uzmanları" bile, PKP'nin şimdi daha tecrübeli ve oturmuş bir önderliği tesis ettiğini, Marksizm-Leninizm-Maoizm ve Gonzalo Düşüncesi'nin en tehlikeli silah olduğunu ve bu örgütün Latin Amerika'nın diğer örnek yapılarına benzemediğini itiraf etmek zorunda kalmışlardır. ■

KARADENİZ DAĞLARINDA TKP/ML 2. OPK'SI

MUHABİRİMİZDEN İZLENİMLER

**Umut, dağları sarmış
ince bir aydınlık****TIKKO
Karadeniz
Bölge
Komutanı ile
röportaj-II**

— Girdiğiniz köylerde ne gibi zorluklar oluyor?

— Daha önce kısaca değinmiştim bir Kürt ulusal hareketinin gelişmesiyle birlikte Türk şovenizminin kabartılması var; Alevilik-Sünnilik olgusu var. Bölgemizde Alevilerin direkt devrimci insanların yanında olduğu, devrimci örgütlerin Alevilerin kurtuluşu için mücadele ettiği gibi TC'nin söylemleri var. Bu söylemlerden dolayı Sünni kesimde bir hoşnutsuzluk var, bir korku var. "Bunlar her an bizi öldürebilirler, bunlar geldikleri zaman -işte TC'nin bir sürü anlatımı var- çocuk falan dinlemez öldürürler, ırza geçerler". Bu yönlü bir sürü hoşnutsuzlukları var.

— Halk bu yönlü propaganda karşısında ne gibi tavırlar gösteriyor?

— Bunun bir yansıması olarak biz ilk girdiğimizde bir tedirginlik, böylesi bir bekleme oluyordu halkta. TC, geçiş hatlarımızda veya belli yerlerdeki Sünni köylerde. "Bunlar sizin köyünüzü basacak" diyerek köyü silahlandırıp, köye girişimizi engellemeye yönelik propaganda yapıyor. Elbette köye girip, amaçlarımızı, örgütümüzü anlattığımız zaman bu panik biraz daha alt seviyelere iniyor. Birinci, ikinci, üçüncü seviyede artık bu kalkıyor; TC'nin yüzü teşhir oluyor. Ebbette bu biraz daha dikkatli, itinayla yapılması gereken birşey. Herhangi bir hata o Sünni kesimi karşıma almayı beraberinde getiriyor.

— Öylesi uzun vadeli bir mücadele yürütmek gerekiyor...

— ...Yürütmek gerekiyor, ısrarlı olmak gerekiyor. Yani defalarca girmek, derdimizi anlatmak, pratiğimizle göstermek gerekiyor ki, zaten halkımız söylemlerden ziyade pratiklere bakar. Bugün yaşanan bir ihbar olgusu vardır. Bu konuda alevi-sünni ayrımı yapmadan devrimci insanlara, devrime zarar veren insanları cezalandırırız.

Devamı 4 ve 5. sayfalarda

Saat beşte nöbetçiler tarafından uyandırılıyor. Serin bir haziran sabahı var. Gökyüzüne doğru uzanan kalın ve düz gövdeli meşe ağaçlarından sağa-sola yayılan dallar mavi boşluğu görmeyi önemli oranda engelliyor.

Serin bir yel esiyor. Yaprakların hisirtisi, dip taraftaki derede akan suyun sesiyle birleşiyor. Buna uzaktan kesik kesik öten bir kuşun sesi karışıyor.

Isındıktan sonra birkaç adım ilerideki derede, elini-yüzünü yıkamaya iniyor. Su, piramidin sivri noktasını andıran bir yerden aşağılara doğru kıvrılarak iniyor. Dereye yuvarlanmış taş ve ağaç parçalarının üzerinden boşluğa dökülen su birikintileri küçük bir şelale görünümü veriyor.

Gerillalar, suyu rahat işleyebilmek için, oluk haline getirdikleri yarım bir tomruğu su akıntısının içine yerleştirmiş, yatay bir şekilde iki kayanın üzerine uzattıkları ikinci bir tomrukla önünü diz boyu yükseltmişler. Bu haliyle sürekli

Sabahın erken saatinde; ağaçların altına, kayaların dibine, yamaçların eteğine açılmış çadırlarda bir hareketlenme başlıyor. Nöbetçiler çadırların biraz dışında, dereye yakın bir alanda büyükçe bir ateş yakmış. Alevler bir adam boyu yalınlanıyor. İki kişi, kalınca bir sırığa geçirilmiş demlikleri tutuyor. Nergiz yan taraftaki kayanın önünden kahvaltılık şeyler çıkarıyor. Kayanın önündeki boşluk ince ağaçlarla örülmüş. Üstü ağaç dallarıyla dam gibi örtülmüş. İçindeki eşyalar, raf şeklinde düzenlenen yere ve zemin alana istif edilmiş. Ön taraftaki boşluk, kapı olarak kullanılıyor. Burası daha çok bir kileri andırıyor. Kilerin hemen solunda yemek yenilen yer var. Karşılıklı uzatılmış kalınca tomrukların ortasında, ikiye bölünmüş bir tomruğun parçaları yan yana getirilmiş. Bu, masa vazifesini görüyor. Eylem masayı düzenlemekle meşgul. Ateşin etrafında giderek kalabalık bir çember oluşuyor. Çadırdan çıkanlar önce ateşin başına geliyor, biraz

akan bir çeşmeye benziyor. Bu çeşmenin sağ üst tarafında akan su parçacıklarının önüne taşlardan ve ağaç dallarından bir bent çekilmiş. Böylece küçük bir havuz oluşmuş. Bu havuz bazı yiyecek ve içeceklerin soğuk tutulması için kullanılıyor. Eylem, buradan sofraya peynir ve yağ götürüyor.

Masada, metal tabaklara konulmuş pekmez, tahin, peynir, zeytin ve yağ var. Orta yere sac ekmeği istif edilmiş. Masanın etrafına "u" şeklinde diziliyor. Metal bardaklara doldurulan çay elden ele bir uca ulaşıyor. Boşalan bardaklar yeniden dolduruluyor. Ortaya tekrar ekmeçler istifleniyor. Boşalan yere başkaları oturuyor.

Bir çay alıp, alevi iyice küçülmüş ateşin etrafına dizilmiş olanların yanına oturuyorum... İki gün önce göreve çıkan gerilla birliğinin neden geciktiklerini düşünüyorum. Yanımda oturan komutana "Birlik hala gelmedi, acaba bir şey mi oldu?" sorusunu yöneltiyordum. Komutan biraz sıkıntılı bir şekilde "Gelir" diyor. Daha önce kendisiyle

yaptığım bir sohbetle bölge hakkında söyledikleri geliyor aklıma. Endişeleniyorum.

Çünkü, düşman geçen yıllara nazaran bu yıl, bölgeyi denetlemeye daha bir ağırlık vermiş. Bu nederle bölgede özel timler dolaşıyor. Bunlar, propaganda-ajitasyon ve vurucu tim şeklinde özel görevlerle donatılmış. Gerekli hallerde bölgeye ve köylere iniyorlar. Özellikle askerde vurulanların ailelerine giderek yoğun bir şovenist propaganda yapıyorlar. Türk-Kürt düşmanlığının yanısıra alevi-sünni düşmanlığı da körüklenmeye başlanmış. Sivas ve Gazi olaylarından sonra bazı sünni köyler silahlandırılmaya yöneltilmiş.

Bölgeye inen timler önemli noktalara pusu atıyor. Yaylaları yağmalıyorlar. Yaylaların yağmalanması ve bazı yerlerde uygulanan yayla yasağı köylüler arasında hoşnutsuzluk yaratıyor. Devrimcileri ihbar etmesi için köylüler yoğun baskı altına alınıyor.

Tüm bu risklere rağmen, hiçbir kaygı duymadan delegeler konferans alanına taşıyan savaşçıların ve komutanların özverili çalışmalarına bir kez daha saygı duyuyorum.

Çetin, dumandan rengini yitirmiş demliği ateşe sürüyor. Duman çıkaran bir odunu alıp söndürüyor.

Eylem'in, "Bizimkiler geliyor!" seslenişleriyle yerimizden kalkıyoruz. Karşılama iniyoruz. Önce, omuzunda kleşi ve sırt çantasıyla Eyüp görünüyor. Ardından diğerleri. Aralarında yeni yüzler görüyorum. Kucaklaşıyoruz. Uzun bir hoşgeldin merasimi başlıyor. Gerilla birliğiyle yeni gelenlerin delege olduğunu tahmin ediyorum. Birbirlerini tanıyanlar derin bir sohbe dalıyor.

Daha sonra dinlenmeleri için gösterilen çadırlara yavaş yavaş çekiliyorlar. Gerilla birliğinden bazıları sırt çantalarındaki eşyaları çıkarıyor.

Siyasi komiser, komutan ve komutan yardımcısını alarak güneşlik bir alanda uzun bir durum değerlendirmesi yapıyor.

Ali Haydar, cam bir konserve şişesine attığı mayayı suyla karıştırdıktan sonra köze yakın yere tutuyor. Biraz kabarıncı demliği de alarak Çetin'in yanına gidiyor. Çetin, naylon bir leğene un boşaltıyor. Ali Haydar mayayı buraya boşaltıyor ve ılık suyu azar azar leğene döküyor. Çetin gömleğinin kollarını dirsek

Devamı 4 ve 5. sayfalarda